ULUSAL GÜÇ BİRLİĞİ PANELİ

5 Ocak 2002

ÖNSÖZ

Yirminci yüzyıla girerken ondokuzuncu yüzyılın yükselen değerlen olan, kapitalizm ve milliyetçilik kullanılarak Türklerin Anadolu ye Doğu Avrupa'daki varlıklarına son vermek isteyen Avrupa ulusları ilk kez risk — kontrol sistemini Osmanlı toplumunda denediler.

Buna göre Osmanlı topraklarında milliyetçilik kullanılarak, Sırplar, Hırvatlar, Bulgarlar, Yunanlılar ve Ermeniler isyan ettirildi. Arkasından Kırım Savaşı çıkartılarak Osmanlı toplum düzeni krize sokuldu. Osmanlı, düzeni yeniden sağlayıp toprak bütünlüğünü koruyabilmek için kapitalist batıdan kapitalizmin temel prensiplerine göre çok ağır şartlarda borç aldı.

Bu arada Osmanlı, kapitülasyonlarla ekonomideki egemenliğini, yabancı okullarla eğitim, dil ve kültür bütünlüğünü, yabancı şirketlerle sanayisini, ticaretini, ulaştırma ve haberleşme sektörlerini elinden ve kontrolünden kaçırdı.

Ödenemeyen borçlarını ödemek için 1881 yılında Muharrem Kararnamesiyle borç ödeme idaresi kuruldu. Düyunu Umumiye.

Bu idarenin uygulama prensipleri:

a-Garantili olan devlet gelirleri Düyunu Umumiye'ye bırakıldı. b-Devletin sosyal görevlerini yapması en asgariye indirildi. Sonunda Sevr dayatması gerçekleştirildi.

Yirmi birinci yüzyıla girerken ise çeşitli yöntemler kullanılarak Türkiye Cumhuriyeti sol - sağ, Türk milliyetçiliği - Kürt milliyetçiliği, sunî - alevî çatışmaları ile karıştırılmak istendi.

PKK isyanı ve Körfez Savaşının sonuçları ile Türk toplumunun yüzyıl önce olduğu gibi sanayisi duraklatıldı, ticareti bozuldu. Toplum umutsuzluğa düşürüldü. Ekonomiyi kurtarmak adına ağır şartlarda uluslararası finans örgütünden borç alındı. Türkiye bunları ödeyebilmek için bir bakıma Düyunu Umumiye idaresi denilebilecek IMF idaresine teslim oldu.

a-IMF idaresinde de devlet gelirlerinin büyük bir kısmı borç idaresine tahsis edilmiştir.

b-Devletin sosyal görevleri en aza indirilmiştir.

c-Devletin ekonomi üzerindeki yetkileri IMF'nin eline geçmiştir.

Yirminci yüzyılın risk - kontrol projesinden Osmanlı toplumu Kuvayi Milliye iradesiyle kurtulabilmiştir.

Yirmi birinci yüzyılın risk - kontrol projesinden Türkiye Cumhuriyeti toplumu nasıl kurtulabilir?

işte bu soruya cevap bulabilmek ve kurtuluşumuzun itici gücü Kuvayi Milliye'yi yeniden hatırlayabilmek için bu sempozyum düzenlenmiştir.

Sempozyum notları derlenerek kitap haline getirilmiştir.

Yararlı olmasını temenni ederim.

Sinan AYGÜN
ATO Başkanı

ULUSAL GÜÇ BİRLİĞİ PANELİ

5 Ocak 2002

I. OTURUM

Tayyip YELEN - çok daha özgürce yaşayabilmek, çok daha özgürce düşüncelerimizi ifade edebilmemiz için şartların tüm ağırlığına rağmen ulus olabilme bilinciyle yarınları hazırlayabilmek için herkes elinden geleni yapacaktır. Bu ağır anlamları ifade eden sempozyumun açılışı için açılış konuşmasını yapmak amacıyla sayın Sinan Aygün'ü davet ediyorum.

Sinan AYGÜN - Değerli konuklar Türk basınının değerli temsilcileri hepinize hoş geldiniz diyor saygılarımı sunuyorum.

Bu paneli Türkiye'nin başıboş bırakılmış bir gemi gibi gidişine seyirci kalmamak, kuşatılmışlar ülkesi sonuna gitmemek için düzenledik. Çünkü şu anda bu ülke kuşatma halinde. Bu paneli Türkiye'nin üreten ve düşünen güçlerini harekete geçirmek, ülkenin esenliğe çıkması için doğru yolu göstermek için düzenledik. Çünkü maalesef dünyanın kendi kendine yeten ülkeler arasında ilk onda yer alan Türkiye, küreselleşme sürecine girildikten sonra dışa el açan ülkeler durumuna düşmüştür.

Böylesine bir aldatmaca düzeni çerçevesinde Türkiye, bağımsız ekonomiye sahip ülkeler arasından dış yardımlara muhtaç bir hale gelmiştir, el açar hale gelmiştir. Çünkü Türkiye için birileri maalesef düğmeye basmışlardır.

Ekonomik devrim adına Türkiye'nin bağımsız ekonomik yapısını tasfiye eden uygulamalar devreye sokulmakta, dışa bağımlılık büyük bir ekonomi reformu olarak Türk halkına sunulmaktadır.

Türkiye Cumhuriyeti rejiminin başarmış olduğu sanayileşme olgusu tasfiye edilmeye başlamıştır.

içinde bulunduğumuz durumun tek bir özeti var: Türkiye, IMF ve uluslararası para örgütlerinin dayattığı borç silahı ile ağır biçimde yaralanmıştır. Ancak bu ağır borca rağmen yıllardır güçlü bir atılım gerçekleştirememiştir.

Bu ne demektir? Bu demektir ki, devlet kaynakları ve bu borçlar ya olmadık yerlerde harcanıyor, ya suistimal ediliyor ya da bu ülke borç kıskacına sokularak kuşatılıyor. Ülkenin kuşatılma şekli böyle oluyor. Bu suistimallere, bu çıkar amaçlı siyaset anlayışına, bu kuşatılmaya sessiz kalmaya devam etmemiz mümkün değildir arkadaşlar.

Kapalı ekonomik yapılar, bütçe dışı kamu harcamaları, düşük gelir, bozuk gelir dağılımı, enflasyonist ortam, yolsuzluk, suistimal, adam kayırmacılık gibi daha yüzlerce olumsuz etkenin kol gezdiği, Türkiye ile gölge oyunu oynamaya çalıştığı bir dönemde olan bitene seyirci kalamazdık. Kayıtsız şartsız teslimiyet ne geleneğimizde vardır, ne geleceğimizde olacaktır. Kesinlikle teslim olmayacağız. Çöküşün kaynağı teslimiyetçilikte, yanlış kurulmuş sistemlerde, iflas etmiş politikalardadır. Bu politikalar sonucunda Türkiye'nin kucağına nur topu gibi bir borç bombası bırakılmıştır.

Ne acıdır ki, Türkiye ekonomisinin borç durumu yıllardır hafife alınmış, gerçekler sansürlenmiş, yapılan siyasal hatalar gizlenmiş, halkın bilgi alma hakkı kötüye kullanılmış, sık aralıklarla yaşanan krizlerde de hep başkaları suçlanarak sorun çığ gibi büyütülmüştür. Bugün bu borçların çevrilmesinde sıkıntı olduğu gün gibi aşikardır.

Şu bilinmelidir ki; borç çevirmeyi borç almaya indirgemiş bir ülkenin kesinlikle geleceği olmaz.

Hepimizin bildiği gibi bütün bu yasanlar tesadüf değil. Tıpkı seksen yıl önce olduğu gibi amaç aynı, yöntem aynı, sistem aynı. Seksen yıl önce atalarımızın yaptığı ölümüne Kurtuluş Savaşının düşmanı sadece işgalci Yunan ordusu değil, yetmiş yıldan beri Osmanlı üzerinde uygulanan "risk-kontrol" yani "borçlandır, parçala ve kontrol et" yöntemlerinin sonucunda oluşan bölücülerden, işbirlikçilerden, borçlardan, ekonomik ve siyasi bağımlılıktan kurtulma savaşıydı.

Dünü hatırlamayan toplumların bugünü hayal etmesi mümkün değildir. O dönemin yurtsever aydınları, bürokrat ve esnafı hiç olmazsa Türk yurdu olan Anadolu'nun birlik ve bütünlüğünü kurmak ve korumak amacıyla bugün sivil inisiyatif "yurttaş girişimi" denilen hukuki itaatsizlik örgütleri kurmuşlardır.

Zamanla, dernek cemiyete dönüşen bu derneklerden bazıları Jön Türkler, Osmanlı Güç Dernekleri, Köylü Birliği Cemiyeti, Osmanlı Genç Dernekleri, Türk Ocakları, Müdafai Milliye Cemiyeti, ittihat ve Terakki, Anadolu Müdafai Hukuk, Rumeli Müdafai Hukuk Cemiyetleridir.

imparatorluğun her tarafında oluşan bu hukuki itaatsizlik örgütlerinin ortak amacı, kötü giden ülke kaderi hakkında topluma bilgi aktarmak, Türk yurdu dedikleri Anadolu'nun birlik ve bütünlüğünü kurup koruyarak özgür bir sosyal yapı oluşturmaktır.

işte bu ulusal güçlerin dayatmasıyla Osmanlı Meclisi Mebusanı Misak-ı Milli sınırlarını belirledi.

Mustafa Kemal'in etrafında birleşen ulusal güçler "Kuvayi Milliye" Ulusal Güç Birliği'ni oluşturarak Kurtuluş Savaşı'nı, bağımsızlık savaşını kazanarak tam bağımsız Türkiye Cumhuriyeti'ni kurdular.

Ancak asıl olay, iktisadi savaşın verilmesinde yaşandı. Yenilgiyi hazmedemeyen aynı yöntemleri kullanarak Türkiye'yi sıkıştırmaya devam ettiler. Siyasi ve ekonomik bağımsızlıklarını gerçekleştiren Türk Cumhuriyeti rejimini yıkmak için Atatürk'ten sonra öncelikle ekonomik bağımsızlığını yok etmek amacıyla; Türk Devleti'nin teknoloji üreten sanayi projelerinden vazgeçerek transfer sanayiine öncelik verilmesini, transfer sanayiinin ihtiyacı olan kredinin de Dünya Bankası ve IMF tarafından sağlanacağını telkin edip garanti verdiler.

Dışta bu politikalar karşın içte de borçlanma politikasını sürdürülebilir borçlanma politikası haline getirip kurumlaştırma, ülke kaynaklarını yandaşlarına bilerek ve isteyerek hortumlatarak kendi partilerinin dayandığı sermaye gruplarını yaratma çabasına girdiler.

Bu suçların en çarpıcı delili ise 3 Ekim tarihinde 4709 sayılı Türkiye Cumhuriyeti Anayasasının bazı maddelerinin değiştirilmesi hakkındaki kanunun 15. maddesinin son fıkrası hükmüdür. Buna göre; "hiç kimse yalnızca sözleşmeden doğan bir yükümlülüğü yerine getirmemesinden dolayı özgürlüğünden alıkonulamaz" maddesi.

işte bu maddeyle bugünkü parlamentoyu oluşturan siyasi partiler devlet mallarını hortumlayanları, bankaların içini boşaltanları ve yurttaşlarımızın küçük tasarruflarını banka sözleşmeleriyle çalanları, ihale sözleşmeleriyle kamu malların! haklarını gasp edenleri hapis cezası ile cezalandırmamayı anayasa ile garanti altına alarak hırsızlık ve yolsuzluğu kurumsallaştırmışlardır maalesef.

Bunun yanında bir dilim baklava çalan, açlıktan ölmemek için bir dilim ekmek çalan garіban Türkiye Cumhuriyeti vatandaşını hapse atmışlardır.

Mustafa Kemal Atatürk'ün Türk milletine işaret ettiği çağdaş uygarlık düzeyinin üstüne çıkma hedefi saptırılmış, batılılaşma, medenileşme olarak dayatılmıştır. Oysa uygarlıktan kasıt sanayileşme iken bugün bilgi çağının yüksek teknolojisine, bilgisine, üretimine, Türk diliyle teknoloji ve bilgi satışına ulaşmak demektir. Ulu önderin işaret etmek istediği de buydu.

Yüzyıllık millet geçmişimizde iki defa aynı yöntemlerle emperyalist güçler ve onların yurt içinde ki işbirlikçileri tarafından "risk-kontrol" yani "önce borçlandır, sonra parçala ve kontrol et sarmalı ile karşı karşıya kaldığımızı, kurtuluş için aynı şekilde Kuvayi Milliye yani Ulusal Güç Birliği Hareketi'ni başlatmak zorunda olduğumuzu görüyoruz, işte bugün de Ulusal Güç Birliği için Türkiye'nin ileri gelenleri burda toplandı.

Bu benzerliği karşılaştırabilmek için 1881 tarihli Muharrem Kararnamesi ile 57. Cumhuriyet Hükümetinin IMF niyet mektuplarını karşılaştırmak gerekir diye düşünüyorum. 245 milyon dolar tutarındaki dış borcun ödenmesi için 1881 yılında Muharrem Kararnamesi çı-

kartılmıştır. Bu kararname ile Osmanlı ve alacaklı ülkelerin temsilcilerinden oluşan kurul Düyun-u Umumiye idaresi kurulmuş, devlet gelirlerinin bir bölümü dış borç ödemesine ayrılmış, dış borç yöntemi kamu maliyetinin denetimi Düyun-u Umumiye'ye bırakılmıştır. Bugün IMF'ye verdiğimiz niyet mektubu ve sonrasında Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin IMF güdümlü ekonomi politikası ve bunun içerisindeki kamu maliyesi uygulaması 1881 Muharrem Kararnamesi ile kurulan ekonomi ve kamu maliyesi idaresi şartlarından çok daha ağırdır. Yani Türkiye'nin durumu 1881'de buna rağmen çok daha iyiydi.

150 yıl önce olduğu gibi alacaklı batılı ülkeler bu defa Islahat Fermanları yerine katılım ortaklığı belgeleri, yol haritaları, kriterler, reform dayatmaları, Düyun-u Umumiye yerine ise IMF ve Dünya Bankası reçeteleri, niyet ve güven mektupları, stand-by anlaşmaları ile karşımıza çıkmaktadırlar. Devlet gelirleri, bütçe rakamları, faiz dışı fazla, bu fazlanın milli gelire oranı, tarım fiyatları, bankaların pozisyon açıklarında uymak zorunda oldukları oranlar, sosyal güvenlik sistemi niyet mektuplarıyla belirlenmektedir. Devleti emir ve talimat alma talebinde bulunmaya zorlamakta ve sonunda da gereği bal gibi yapılmaktadır.

Ülkemizin para, maliye, döviz kuru, gelirler politikası IMF tarafından maalesef belirlenmektedir. Yine Türkiye Cumhuriyeti Parlamentosu, sürdürülebilir borçlanma politikasını yasalaştırıp kurumlaştırarak çok ağır şartlarla alınacak uluslararası borçlarla Türk vatanının ve Türk milletinin asırlar boyu sömürülerek köleleştirilmesini resmen kabul etmiştir.

Osmanlı dönemindeki gibi sürekli savaş içinde olunmadığı halde, 1946 sonrasında iç dinamikler, verimli kaynaklar değerlendirilememiş, siyasi manüplasyonlar ve oy tercihleri ekonomik kalkınmanın önüne geçmiştir. Bu süreçte kapanmayan bütçe açıkları, sürekli artan dış ve iç borçlar, önlenemeyen yolsuzluklar, rüşvetler, uygulanamayan yasalar, mafya çete bürokrat ilişkileri, boşaltılan bankalar, patlayan ekonomik krizler, ardından gelen istikrar paketleriyle kurtuluş reçetelerine rağmen içinden bir türlü çıkılamayan mali bunalımlar, bütçe açıkları, yüksek enflasyonlar sonunda varılan nokta geçmişte yaşanan tabloyu anımsatan düzeye doğru gitmektedir.

Biz 1999 yılında IMF'yle niye masaya oturduk. Onu hemen açıklayayım. 99'da Türkiye daha iyiye gitsin diye oturduk. Bakın Türkiye'nin 99'da gayrı safı milli hasılası 200 milyar dolardı, bugün 140 milyar dolar. 60 milyar dolar gitti. Yani yola çıkıyorsunuz Türkiye iyi olsun diye, bu iki yıl içersinde 60 milyar dolar kaybediyorsunuz. Kişi başına düşen milli gelir 3 milyar dolardan 2 milyar dolara düştü. Kişi başına borç miktarımız 2 bin dolarlardan 3 bin 500 dolarlara çıktı. Bu ülkede herkes 3 bin 500 dolar borç bırakıp ölüyor, her doğan da 3 bin 500 dolar borçlu doğuyor. Enflasyon 50 idi 90 oldu. Vergi gelirlerimizi faize giden oranı %50 civarındaydı, %110 civarına çıktı. Faiz ödemeleri 26 milyar dolardı, 40 milyar dolara çıktı. Bütün borcumuz gayrı safi milli hasılamızın %70'ini karşılıyordu, şu anda %110 oldu. Niye biz IMF'yle program uyguladık? IMF bizi batırdı arkadaşlar. Ve artık ödediğimiz vergiler de faize maalesef yetmiyor ve hala Türkiye IMF politikasına devam ediyor, tehlike

buradadır. Geçmiş için şapkamızı çıkartalım ama gelecek için de ceketimizi çıkarmanın tam vaktidir, şimdi soyunma vaktidir. Ellerimizi kollarımızı ceketlerimizi çıkartıp, bu işte mücadele etmekte fayda var diye düşünüyorum.

Demin ki anlattığım manzara bu. Türkiye 99'da uygulanan politikalarla 2001'e geldiği miz günlerde maalesef en ağır krizi yaşamıştır. Bu krizi bize, bizi iyi etme niyetiyle .... ya pan IMF, Dünya Bankası, Dünya Ticaret örgütü......... üçgeni yapmıştır. Maalesef Türki ye'de şu anda

üçkağıt ekonomisi uygulanmaktadır. Döviz, borsa, faiz. Bana ne borsadan. Borsa 50 bin olsun. Vatandaş borsa oynamıyor ki. Bana ne faizden. Faiz 150 olsun. Vatandaşın parası yok ki. Zaten borsayla faizle oynayan kişi sayısı Türkiye'de 40 bin 50 bindir toplam. Yani bakıyorum herkes zil takıp oynuyor faiz düştü borsa yükseldi. Yani borsanın yükselmesi ülkeye ne getiriyor? Borsa ilk açıldığı gün değeri 110 milyar dolardı, bugün 30 milyar dolara düştü bu 10 yıl içersinde. Demek ki vatandaşın cebinden borsadaki şirketler 70 milyar doları kravatlarıyla .... yaparak çaldılar. Bunun başka bir anlamı yok.

Niye istikrar programı yaptık? Tabi ki, olumsuzu olumluya çevirmek için yaptık. O zaman neyi çevirebildik? Hiçbir şeyi çeviremedik. Bütün olumlularımız da olumsuz oldu. Her zaman söylüyorum burada da söylemek durumundayım; eğer bir ülke IMF'nin eline düşmüş ise bu ekonomik bir Dabbet-ül arzdır. Yani bir ekonomik kriz alametidir. IMF gelişmekte olan ülkeler için çıkar amaçlı ekonomik suç örgütüdür. IMF bir ekonomik suç örgütü ise o zaman biz bunlarla neden işbirliği yapıyoruz? Politikacımız bunlara çaresizlikten diyor. Ben buna çıkış yolu görememenin körlüğü diyorum.

IMF, Dünya Bankası'nın Türk kamu maliyesinin yönetimine ve ekonomisine doğrudan müdahaleleri Düyun-u Umumiye'nin soft versiyonlarıdır. Dünya Bankası ve IMF damgalı politikaların hiçbirinin Türkiye'nin ulusal politikalarına uygun olmadığı 20 yıllık deneyimlerle kesinlik kazanmıştır. IMF istikrar programlarında işçi, köylü, memur, reel sektör kısacası ulusal halkımız ulusumuz yoktur. IMF politikalarında tasfiye vardır, işçinin, köylünün, memurun tüccarın tasfiyesi vardır ve bu da şu anda başarıyla uygulanıyor, işte bizler tasfiye olmaya başladık iş alemi olarak.

IMF sürekli olarak dayatıyor. Ne dayatıyor? Özelleştirme adı altında ülkemizin değerli stratejik tesislerinin ve madenlerinin yabancılara satılmasını. Bakın biz bor madeni üzerinde duruyoruz, durmaya devam edeceğiz. Amerika'da bor madeninden otomobil ürettiler yakıt yaptılar. 200 gram borla 100 megavat enerji ürettiler, işte insanların gözü bizim bor madenimizde, insanların gözü bizim dünyada %70'ine sahip olduğumuz bor madenlerimizde ve Türkiye'nin altında bulunan petrol havuzunda. Üstüne basarak söylüyorum Türkiye'nin altında bulunan petrol havuzunda. Bu bütün Türkiye'de bilinen bir gerçek, işte bizi zayıflatıp, bizi sıkıştırıp "hadi sizin bor madeninizi alalım, sizin borçlarınızın birazını halledelim" demek durumuna geldiler.

Karlı ve karlı olabilecek hizmet sektörlerimizin yabancı sermayeye devredilmesi. Bunu da yaşıyorsunuz. Artık bankalarımız dahi yabancıların eline geçmeye başladı, büyük firmalar yabancıların eline geçmeye başladı. Devalüasyondan sonra fabrikalar yarı fiyatına düştü. Krizden sonra biraz daha düştü. Şu anda Türkiye'de batan geminin malları var. Bundan 5 yıl evvel olan 100 lira olan bir malın değeri bugün maalesef 25 liraya düştü.

Bankacılık enerji gibi reel ekonominin can damarlarının ve önemli alt sektörlerinin yabancı sermayenin eline geçmesini,

Ülke ticaret hacminin yabancı sermayenin kontrolüne geçmesini,

Yerli ve üretici sermayenin, halkın girişimci gücünün önü kesilerek uluslararası sermayenin yeni alanlara açılmasını,

Tarım ve iç ticaret zayıflatılarak, Türkiye'nin kendini besleyen, kendine yeterli bir ülke durumunda olmasının engellenmesi.

istikrar programları hep ulusal ekonomik düzenin tasfiyesine öncelik vermiş ve daha çok dış borçların ödenmesine eşlik etmiştir, öncelik tanımıştır, işte geçen yıl 13 milyar dolar borç aldık, 13 milyar dolar borç ödedik.

Uluslararası kuruluşların denetimi altında, dış borçların ödenmesi doğrultusunda Türkiye sürekli olarak diğer harcamalarından feragat ederek yabancıların alacaklarına öncelik vermektedir. Böylece iç harcamalarını karşılayamayan bir devlet görünümü doğmuştur. Hesaplar dış borçların ödenmesi üzerine kuruldukça Türkiye'nin daha fazla bataklığa sürüklendiği artık iyice bellidir.

Türkiye'nin ulusal ekonominin gerçekleri ile IMF ve Dünya Bankası merkezli ekonomik programların birbirleriyle çeliştikleri artık kesinleşmiştir. Yani IMF'nin politikaları bizim politikalarımıza uymamaktadır.

Ülkenin en üst düzeyde yetişmiş insanlarının yoksulluk sınırında bir gelire mahkum edildiği, ülke nüfusunun dörtte birinin işsizlik uçurumuna sürüklendiği bir ortamda hiçbir program Türkiye'yi bu ekonomik bataktan kurtaramaz.

Yabancıların çıkarları ile Türkiye'nin ulusal çıkarları arasında ciddi bir karşıtlık vardır. Dış baskılar zayıf hükümetler aracılığı ile yabancı çıkarlarının ülkemize dayattığı bir süreçte Türkiye sürekli kaybeden taraf olma durumuna düşmektedir.

Kendi çıkarlarına dayalı hesapları bize istikrar programı diye dayatan bu politikalardan bir an önce kurtulmak için yeni bir seferberliğe ihtiyaç da vardır. Tıpkı ulusal kurtuluş sa-

vaşı yıllarında olduğu gibi Türkiye yeniden ulusal kaynakları ve kendi imkanları ile ulusal ekonomi seferberliğine yönelmek zorundadır. Dış borç çıkmazından bu yoldan ülkemiz kurtulmazsa Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküşü benzeri bir olumsuz sonuç Türkiye Cumhuriyetini de beklemektedir maalesef, bunu üstüne basarak söylüyorum.

Türkiye tıpkı ulusal Kurtuluş Savaşı'nda ve kuruluş yıllarında olduğu gibi yeniden ulusal kalkınma programlarına yönelmek zorundadır. Bunun sağlanabilmesi için de ekonomide Kuvayi Milliye anlayışı çerçevesinde ülke düzeyinde bir ulusal seferberlik kaçınılmazdır. Belki biz bu toplantıyla buna bir temel atmış oluyoruz. Türk ulusu 20. yüzyılda bu yoldan elde ettiği başarıyı 21. yüzyılda bu başarısına eklemek durumundadır. Yeniden Kuvayi Milliye seferberliğine yönelmek hepimizi bekleyen ulusal bir görevdir.

Eğer Avrupa Birliği şemsiyesi altında birlik üyeleri ve stratejik ortak olacaksak, stratejik ortakların bu tür sınır ihlallerine tahammülümüz olamaz. Gümrük Birliği sürecini Türkiye çok pahalı ödemektedir. Gümrük Birliği Türkiye'nin lehine değil aleyhine olmuştur. Bu zaman zarfında 60 milyar dolar daha Gümrük Birliği'ne girdiğimiz günden beri AB ülkelerinden maalesef üstüne basarak söylüyorum daha fazla ithalat yapmışızdır. Diğer yandan Katılım Ortaklığı Belgesi, Kıbrıs Ege kültürel haklar adı altında dayatmalarda bulunan Avrupa Birliği'ne elbette ki söyleyecek sözümüz olmalıdır.

Türkiye etnik ayrımcılığa kapı aralamak anlamına gelen dil, eğitim ve kültürel kimliklerini tanımlama gibi taleplerin amacını ve içeriğini iyi düşünmeden benimsemek çok büyük tarihi bir hata olur. Türk Devleti her alanda eşit yurttaşların oluşturduğu, etnik ayrımcılığın asla yapılmadığı, çağdaş, modern üniter bir devlettir. Yükümlülüklerimizi yerine getirme açısından kendimizi ne kadar acımasızca eleştiriyor isek, AB tarafından Türkiye'ye yapılan haksızlıkları da aynı hassasiyetle değerlendirmemiz gerekir diye düşünüyorum. Kaldı ki ülkemiz, Türkiye-Avrupa Birliği ilişkileri kalkınma ve demokratikleşme çabalarından asla vazgeçmeyecektir. Avrupa Birliği'ne girsek de girmesek de kalkınma ve demokratikleşme yolunda gereken düzenlemeleri mutlaka yapmak zorundayız.

Türkiye'de Genel Kurmay dahil hiçbir kurum AB'nin karşısında olmadığını ifade etmektedir. Ancak bilinmelidir ki Türkiye Avrupa Birliği'nin kapı kulu olacak bir ülke değildir. Kesinlikle Avrupa'nın kölesi olamayız.

Değerli dostlar bugün ülke ekonomisi için neyin doğru olacağını kimse kestirememekte. inandırıcılıktan yoksun politikalar Türkiye ekonomik modeline monte edilmektedir. Türkiye'de taşların yerine oturmasının zamanı gelmiş geçiyordur.

Unutmamamız gerekir ki aşağı bakan adam ayağa kalkamaz. Ayağa kalkmak isteyen yukarı bakmalıdır. Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş yıllarına bakmalıdır. Uyanan bir düşünce kolay kolay uyuyamaz. Kuvayi Milliye bir kere uyanmıştır. Bilin ki bu ruhu bir daha da uyutmaya kimsenin gücü yetmeyecektir.

Türk siyasetinin ve ekonomisinin içi dolu, ayağı yere basan bir felsefeden, Kuvayi Milliye'den güç alarak bazı temel ilkeler çerçevesinde kenetlenmesi gerekir.

Ekonomik felsefe başlığı altında şimdi sunacağım temel ilkeleri kısaca size yansıtmak istiyorum.

-Ulusal programın ekonomimizin rekabet gücünü azaltacak taahhütleri kesinlikle geri çekilmelidir. Türkiye rekabet etmeli. Türkiye'nin ayağı bağlanmamalıdır.

-IMF, Dünya Bankası'nın ekonomimizin rekabet gücünü azaltacak hiçbir taahhütte bulunulmamalıdır.

-Üretimde şevki, bölüşümde demokrasiyi, yönetimde adalet ilkesini temel alan yeni ekonomik kalkınma modeli oluşturulmalıdır.

-Sürdürülebilir borçlanma politikasından derhal vazgeçilmelidir.

-Atatürk'ün kamu maliyesindeki altın kuralına dönülmeli, dengeli bütçe, dengeli para miktarı ve dış ödemeler dengesinden oluşan bu üçlü denge politikası maliyenin değişmez kuralı haline mutlaka getirilmelidir.

-Her nam ve ad altında olursa olsun, hiçbir uluslararası kurum ya da kuruluşa ekonomik çıkar için siyasal, siyasal çıkar için de ekonomik taviz verilmemelidir.

-Geniş halk kesimlerinin geçim durumunun daha da kötüye gitmesine neden olacak, yerel dinamikleri dışlayan, sadece globalizmin yükselen değerleri doğrultusunda ayrıcalıklı kesimlere daha fazla ayrıcalık tanıyacak önerilere kapılar kapanmalıdır.

-Ekonominin siyasetten etkileşimini en aza indirgeyecek idari reform ve anlayış değişikliğine gecikmeksizin gidilmelidir.

-Sanayileşme stratejisinde değişiklik yapılmalıdır. Ülkenin yer altı kaynaklarının etkin kullanımı için bu alanda ihtiyaç bulunan teknolojik yatırımlara ağırlık verilmelidir. Türkiye bugün yer altı kaynaklarına işte son günlerde görüyorsunuz bankalara aktarılan para 21 milyar dolar, 41 katrilyon. Yetmedi 7 katrilyon daha bankalara aktarılıyor kurtarmak için yakıyorlar. Eğer yer altı kaynaklarına 8 milyar teknolojik yatırım yapar iseniz şayet 62 milyar dolar para elde ediyorsunuz. Bunun sırf 30 milyar dolarına ihracat yapıyorsunuz. Şimdi soruyorum niçin IMF bize Türkiye'ye dayatma yapmıyor şu bor madenlerini çıkart şu petrolü çıkart diye de sadece borç veriyor? Verdiği borcu da şu bankaları götür diye işaret ediyor arkadaşlar? işte Türkiye'nin büyümesini, Türkiye'nin gelişmesini. Türkiye'nin yücelmesini istemiyorlar. Çünkü bunun cezasını gördüler. Türkiye'ye yedi cihan bir araya geldi. Ma-

raş'tan Antalya'ya, Antalya'dan Trabzon'a, Trabzon'dan izmir'e kadar her taraf işgal altındaydı. Bu kadar büyük güçler birleşti ama ulu önder Atatürk'ün ve Kuvayi Milliye hareketinin karşısında zayıfladılar. Artık yabancı ülkeler savaşın maliyetinin ve savaşta can kaybının fazla olduğuna inandılar. Artık bundan sonra III. Dünya Savaşı'ndan sonra uzun boylu dünyada savaş çıkmayacak, işte ekonomik savaşa düşürecekler ve bizim ekonomimizi globalleşme adı altında, küreselleşme adı altında ekonomik savaşlar yani kağıt savaşları olacak. Nedir bu kağıt? Dolar savaşı, mark savaşı, euro savaşı, öyle bir sistem düşünün ki 100 dolar basmak için 70 cent masraf ediyorsunuz. Yani o 100 doların kağıdının masrafı 70 cent. Kağıdı kesip üstüne boya sürüyorsunuz dolar oluyor, böyle bir varlık. Bizi buna muhtaç ediyorlar. Bas bas Türkiye'ye yolla. Bas bas Türkiye'ye yolla, işte 70 centlik bir kağıdı 100 dolara satıyorlar bu insanlara. O yüzden şuraya gelmek istiyorum Türkiye globalleşme, küreselleşme adı altında maalesef Avrupa Birliği adı altında kapıda bekletiliyoruz, işte tarih 2007'ye gitti. 1959'da yanılmıyorsam ben de 1959 doğumluyum doğduğum günden beri Avrupa Birliği'ne gireceğiz. Kimse kimseyi bu kadar beklememiş. Leyla Mecnun'u beklememiş, Aslı Şirin'i beklememiş. Beklenir mi arkadaşlar bir kapıda 50 yıl boyunca? Üstüne basarak söylüyorum, bizi Avrupa Birliği'ne almazlar. Almaları mümkün gözükmüyor. Alsalardı bugüne kadar alırlardı. Çünkü bizim Müslüman ve Türk kimliğimiz var. Avrupa Birliği bir Hıristiyan kurumudur. Bunu üstüne basarak söylüyorum. O yüzden gelin önümüze bakalım. Üretelim, yatırım yapalım, yer altı kaynaklarımızı çıkartalım, milli birlik beraberlikte sırt sırta omuz omuza verelim, el ele verelim, inşallah bu toplantı ulu önderin yapmış olduğu Sivas Kongresi, Erzurum Kongresi, Amasya Genelgesi, Merzifon Kongresi gibi kongreler olur. Buradan birlik beraberlik çıkar. Çünkü şuna inanıyorum ki, Türk milletinin Türkiye'den başka Türk insanından başka dostu yoktur, işte önümüzdeki günlerde göreceksiniz yine banka kurtarma operasyonlarına devam edilecek ve devam edilmeye de başladı. Dün sayın Kemal Derviş televizyonlara çıkarak bunun gerekli olduğunu açıkladı. Peki bu gerekliydi de niçin bundan önceki bankaları batırdınız? Demirbank'ın günahı neydi? Demirbank'ın suçu neydi? Niye 19 bankayı batırdınız? Çifte standart demiyorum üçlü standart var bu işte. Birinci standart banka sahipleri kendi şirketlerine kredi kullandırdı diye eline kelepçe vurduk hapse attırdık, iki: banka sahipleri kendi şirketlerine kredi kullandırınca bankasına el koyduk, hapse atılanın mal varlığına da el koyuyoruz bu arada. Üçüncü aşamada ne yapsak diyorsunuz ya mal varlığına el koyuyorsunuz üste de para veriyorsunuz kurtul diye. Niye böyle yaptılar? Bu bankalara el koydukları zaman 19 bankanın zararı 5 milyar dolardı. Kendilerine geçti zarar ettirdiler, 20 milyar dolar zarar ettirdiler 1,5 yıl içersinde. Beceremediler bu işi bundan vazgeçtiler.

Arkadaşlar Türkiye deneme tahtası değil, Türkiye IMF'nin kobayı değil, Türkiye IMF'nin faresi değil. Sabit kur iyi dediler sabit kur uygulamasına geçtik. Bir yıl sabit kur uyguladık, dediler bu kötüymüş dalgalı kurmalı kura geçelim şimdi. Arjantin'i IMF batırmıştır. Ki Arjantin'in durumu bizden çok çok daha iyidir ekonomik değerleri. Türkiye'nin Arjantin'in ekonomik değerlerine gelmesi için 20 yıl beklemesi lazım. Buna rağmen Arjantin'i IMF batırmıştır.

Gelin dönelim, gelin bu hareketi burda başlatalım. Biraz sonra çok değerli konuşmacılar panel konuşması yapacaklar. Biz bu ülkede yeniden Kuvayi Milliye ruhunu yakmadığımız müddetçe IMF politikaları, borç, Dünya Bankası'ndan gelecek para bu ülkeyi bir yere getirmez, işte 50 yıldır getirmiyor.

Lozan Antlaşmasının intikamı içerisindeler. Lozan Antlaşması'nın sıkıntısı içerisindeler. Sevr'de kazandıkları Lozan'da kaybettiklerinin intikamını alacaklar ama şuna inanıyorum ki Türk halkı Türk insanı uyanmıştır, aslında bu da iyi olmuştur. Uyanmamız için birleşmemiz için bir vesile olmuştur bu kriz. O yüzden bundan sonraki çalışmalarımızda daha sık görüşelim, daha sık beraber olalım.

Son olarak da sözlerime son verirken bu şekilde son vermek istiyorum: ülkeler için tek bir başarı vardır, o da özgür, istediğin bir şekilde yaşamaktır. Zaten ulu önderin dediği gibi özgürlük ve bağımsızlık benim karakterimdir. Her ülke bu anlamda bir basan için gerekli dinamiklere sahiptir. Türkiye'nin dinamiği Kuvayi Milliye ve Ulusal Güç Birliği'dir. Hepinize hoş geldiniz diyorum, saygılar sunuyorum. Sağ olun.

Tayyip YELEN - Sayın dostlar güzel bir özdeyiş vardır: Geçmişini hatırlamayan toplumların gelecek umutları olmaz. Bugün birinci oturumda geçmişimizi hatırlamaya gayret edeceğiz, ikinci oturumda umudumuzun kararını verme gayreti içinde olacağız. Birinci oturumumuz çöken bir imparatorluğun, çöken bir devletin, çöken bir toplumun çöküş sebeplen ve çöküşün bitiş olmadığı, bu çöküşten yepyeni bir ruh yepyeni bir toplumun yaratılabildiğinin güzel bir örneğini hatırlayarak yaşayacağız. Birinci oturumumuz Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşunda Kuvayi Milliye.

Bu oturumu yönetmek için Türk Ocakları Genel Başkanı ve ATO Meclis Başkanı sayın Nurettin Gürgür Bey'i davet ediyorum.

Çöküşün siyasi sebepleri ve siyasi açıdan Kuvayi Milliye konusunu hatırlatmak için Avukat sayın Şakir Keçeli'yi davet ediyorum.

Tabi bu toplumumuzun çöküşü kendiliğinden olmadı. Uluslararası oyunlar oldu. O dirilişin uluslararası toplamlardaki etkilerini hatırlayabilmek için Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi Kamu Hukuku Profesörü sayın Prof. Dr. Anıl Çeçen'i dinleyeceğiz.

İşin gerçekten en zor kısmı, Kurtuluş. Bir toplumun yoklukla kurtuluşunu gerçekleştirebilmesi. Asker milletin, ordu milletin kol kola girerek bütün dünyayla savaşıp, bu savaştan tam bağımsız bir Türk Devleti yaratabilmenin geçmişteki koşulları neydi? İşte bunları hatırlamak için de askeri açıdan Kuvayi Milliye Emekli Korgeneral sayın Suat ilhan Paşamızı davet ediyorum.

Toplum, çöken toplum neydi? Bu toplumun sosyoekonomik açıdan hatırlanması gerekir. O hatırlatmayı da yorumsuz sadece tespit olarak ben sizlere sunmaya çalışacağım.

Nurettin GÜRGÜR - Aziz misafirler, muhterem hanımefendiler, muhterem beyefendiler, gerek tarihimizi gerekse milletimizi millet hayatımızı, dünümüzü ve bugünümüzü çok yakından ilgilendiren son derece hayati bir konuda tertiplenmiş olan bu panele hoş geldiniz diyor, hepinize saygılar sunuyorum. Dünyada bağımsızlığını kazanmış olan, hür yaşamak durumuna girmiş bulunan hiçbir devlet, hiçbir millet bunu ödülsüz olarak sağlayamaz. Yani dünyada bağımsızlığın, özgürlüğün altın tepsi içersinde bir atfet olarak sunulduğu hiçbir devlet ve hiçbir millet yok. Ancak dünyada hiçbir millet Türk milleti kadar bağımsızlığını ve özgürlüğünü çok ağır bedeller altında ödemiş değildir. Bin yıldan beri vatanlaştırdı-ğımız bu topraklarda varlığımızı devam ettirebilmek için gerçekten dünyada hiçbir milletin ödemediği ağırlıkta bedeller ödemek durumundayız. 11. yüzyılda ilk olarak bu topraklarlara geldiğimiz andan başlamak üzere Türk milleti çok yoğum bir husumet kampanyasıyla karşı karşıya bırakıldı. Çünkü başka milletlerin ve devletlerin varlıklarını devam ettirmeleri belirlenmiş olan yapılacak mücadelelerle mümkündü. Kimi siyasal kimi ekonomik alanlarda kimi de sosyal statü bakımından mücadelelerini yapanlar ve belirli bir sürece münhasır kalırdı. Mücadele, ondan sonra kazanılmış bir hak olarak bağımsızlık ve özgürlük o devletlerin o milletlerin hakları olarak hep sürer gider. Oysa 11. asırdan 21. asra kadar milletimiz bu coğrafyada bağımsızlığını sürdürebilmek için çok yönlü husumet kampanyalarına karşı direnmek ve mücadele etmek durumunda kalıyor, İki asır süren Haçlı Seferleri, ondan sonra Rumeli'ye geçişimizden itibaren maruz kalmış olduğumuz gene ittifak halindeki husumetler ve nihayet Kuvayi Milliye Hareketi dediğimiz süreçte milli tepki ve direncin oluşumunda karşılaştığımız düşmanlıklarım her biri milletimizin bu coğrafyadan mutlaka silinmesine matuf bir mantığın, bir kültür ve medeniyet bakış tarzının ortaya çıkarmış olduğu sonuçtur. Bir başka deyişle biz kültür ve medeniyet olarak bu topraklarda çok görülüyoruz. Ve bu topraklardan silinip gitmemiz bu toprakların asli sahibi olarak kabul ettikleri eski mensuplarına intikal edebilmesi için çeşitli projeler siyasal, ekonomik ve sosyal alanlarda günbegün yürürlüğe sokuluyor. İşte bu projelerin 80 sene önceki uygulaması Sevr'le ortaya çıkmış bulunan siyasal bir proje olarak karşımıza çıkmıştır. Sevr sadece mağlup bir devlete kabul ettirilmek istenen bir siyasi belge değil. Bunun geçmişiyle ve geleceğiyle bir kültür ve medeniyet bakış tarzı olarak karşımızda bulunuyor. Çünkü Sevr'e vücut veren mağlubiyetin diğer cenahlarında yani Avusturya-Macaristan başta olmak üzere müttefikimiz olarak bu savaşta kaybedenlerin hiçbirine bu derece ağır bedel ödettirilmek durumunda kalınmadı, ama Türkleri Anadolu coğrafyasından tıpkı Rumeli'den kısa bir süre önce yaptıkları gibi tamamen tasfiye etmeye mahsup bir proje karşımıza getirildi. İşte buna karşı Kuvayi Milliye dediğimiz hadise Mustafa Kemal'in ifadesiyle milletin bizzat kendi azim ve kararıyla kendini kurtarma içgüdüsünün ve gayretinin ortaya çıkarmış olduğu bir tepki, bir refleks. Olayın sadece bir tarihi kesitin ele alınıp incelenmesi olarak değil, bir milletin varlığını sürdürebilmesinin sosyal, siyasal, psikolojik bilumum veçhesini ifade eden anlamıyla iyi bilinmesi, değerlendirilmesi, Kuvayi Milliye'nin hem askeri ve siyasi tarafının

hem de kültür, medeniyet ve inanç tarafının iyi algılanması gerekiyor. Eğer Kuvayi Milliye hadisesi yani Mondros'tan sonra yurdun çeşitli taraflarında ortaya çıkan direniş hareketleri sadece belirli grupların tepkileri olarak kalsaydı, milletle bütünleşme, milletimizin insanımızın öz değerleriyle, milli kültürüyle, milli ve manevi tarafıyla tam bir bütünlük gösterebilecek bir insicam ortaya çıkmamış olsaydı, kimsenin şüphesi olmasın bir saman alevi kadar Düvel-i Muazzamanın o büyük baskısı karşısında söner giderdi. O açıdan buradaki olguyu tıpkı bugün küreselleşme dediğimiz büyük anapol içersinde varlığını sürdürme durumunda bulunan milletimizin varlığını sürdürebilmesinin sebeplerini ortaya çıkarabilmek açısından iyi değerlendirilmesi gerekir.

Mustafa Kemal Paşa neden her seferinde milletle bütünleşmeye önem verdi? Yani Sivas, Erzurum ve nihayet Ankara, Büyük Millet Meclisi tesadüfi bir araya gelmiş bulunan insanların meydana getirdiği bir birliktelik miydi? Neden Mustafa Kemal Paşa bu büyük mücadele bayrağını açtığı zaman milletin her kesimiyle, bütün inanç mansubesiyle çok yakın bir diyalogu kurarak

---

Ankara'da bu ateşi bu meşaleyi ortaya çıkardı? Bunları çok iyi değerlendirmek ve bu derslerden günümüz için çok önemli belgeler edinmek zorundayız. Milletle bütünleşmeyen, insanıyla bütünlük sağlayamayan, insanın değerleriyle toplumsal değerlerle geleceğe yöneliği sağlayamayan hiçbir toplumsal hareketin, hiçbir siyasi hareketin başarı şansı olamaz. Bu tip siyasi hareketin her biri mevzi çıkışları olarak, sayısız örnekleriyle de gördüğümüz gibi kaybolur gider.

Türk Ocakları'nın eski Genel Başkanı rahmetli Hamdullah Suphi Tanrıöven Kuvayi Milliye'yi çoban ateşlerine benzetir. Yurdun çeşitli yerlerinde, dağlarda, kırlarda geceleri yakılan bu çoban ateşleri bir süre sonra bir büyük alev halinde izmir'de büyük zaferimizin müjdecisi olmuşlardır. Bu vesileyle o hareket içerisinde yer alan tarihimizin derinliklerinden, milletimizi geçmişten geleceğe doğru yönlendiren götüren bütün o insanları, bugün ebedi aleme intikal etmiş bulunan bütün o insanları başta hareketin komutasını yürüten Mustafa Kemal Paşa olmak üzere her birini saygıyla tazimle bu vesileyle anmak istiyorum. Onların mücadeleleri günümüze ışık olsun, günümüzde örnek olsun, model olsun diliyorum.

Şimdi değerli konuşmacılara sırasıyla burada bize verilmiş olan program çerçevesinde söz vereceğim. Önce zamanımız da bir hayli daraldı. O yüzden 15'er dakikalık bir ön konuşma, daha sonra da 5'er dakikalık bir ikini tur konuşma olarak bu programı sabahki programımızı yürüteceğiz. Ve ben ilk olarak siyasi açıdan Kuvayi Milliye konuşmalarını yapmak üzere Avukat sayın Şakir Keçeli'ye söz veriyorum. Buyurun Şakir Bey.

Şakir KEÇELİ - Sayın Başkan, Türk basınının ve görsel yayın organlarının saygıdeğer temsilcileri, saygıdeğer konuklar, sevgili arkadaşlarım. Bundan 82 yıl önce Türkiye halkı

kendisini dünyanın efendisi sayan ve mazlum uluslara köle olarak bakan uluslararası güçlere karşı önemli zaferlerinden birini kazanmıştı, yani Adana kurtulmuştu. Bugün 5 Ocak 2002 günü onun 82. yıldönümüdür. Böyle bir günde benim gibi sıradan bir insana konuşma olanağı tanıyan Ankara Ticaret Odası'nın saygıdeğer yöneticilerine, sayın Aygün'e şükranlarımı sunuyorum.

Ayrıca Kuvayi Milliye ile ilgili ilk ciddi toplantılarından...(kaset bitiyor)

...koşulları içersinde devamı bulunduğunu kanıtlamış oldular. Bu nedenle de sayın yöneticileri ve Ticaret Odası üyelerini kutluyorum. Önlerinin aydınlık olmasını, yollarının başarıyla dolmasını diliyorum.

Ulusal güçlerin siyasal programı konusunda düşüncemi açıklamadan önce "ulusal olan güç nedir?", "ulusal olmayan güç nedir?" bu konu üzerinde bir miktar durmak istiyorum.

Ulusal güçler kurtuluşun ulusun olanaklarının harekete geçmesiyle gerçekleşeceğine inanırlar. Bu nedenle Kuvayi Milliye'yi anil, idareyi Milliye'yi hakim kılmak isterler. Bugünün deyimiyle ulusal güçleri etken, ulusal iradeyi egemen kılmak isterler.

Ulusal olmayan güçler ise kurtuluşun Osmanlı'daki deyimiyle Düvel-i Muazzama'nın bugünkü deyimiyle emperyalizmin insafına kaldığını, büyük devletlerin arzu ve iradesine uygun bir şekilde davranılması halinde ulusun kurtulacağına inanırlar.

Yüce Atatürk bunları bundan yıllar önce şöyle tanımlamıştır: "Sadrazam" yani Başbakan devletin değişmeye gereksinim duyduğunu açıklayarak Osmanlı Devleti'nin geleneksel politikasını sürdürüyordu. Çünkü Osmanlı Devleti büyük devletlerin tazyikiyle karşı karşıya kaldığı zaman eskiden bu yana uyguladığı bir kuralı yani Islahat programını harekete geçirir ve devletin bünyesinde Islahata girişirdi. Bu "Islahat" yani reform uygulamaları sonucunda ulusal sanayiimiz çöktü, sanayileşme yolundaki Osmanlı borç batağında köleleşti ve sonunda tarihe gömülen bir devlet haline dönüştü.

Örnek mi istiyorsunuz? ingiliz Dışişleri Bakanı Parlmerston'un şaheser diye nitelediği Ticaret ve Seyr-i Sefain Anlaşmasını biz 1838 yılında imzaladık. Bu anlaşmadan hemen sonra Osmanlı Devleti'nin manzarayi umumiye'si şudur: 1847'den önce Bursa ilinde 25 bin okka ipek işleyen tezgahlar varken çok kısa bir süre sonra 25 bin okka işleyen tezgahlar kapanmış, işlenen ipek sayısı 4 bin okkaya düşmüştür. Tezgah sayısı ise 75'e düşmüştür. Çok kısa bir süre sonra. Bu anlaşmadan sonra Bilecik baştan başa dutluk iken bütün bu dutluklar yok olmuştur. Bu anlaşmadan önce Ankara Avrupa ülkelerine tiftik ürünleri ihraç ederken ham tiftik ihraç etmeye başlamıştır. Üsküdar'daki kumaşçı tezgahları bu anlaşmadan 30-40 yıl sonra 2750'den 25'e düşmüştür.

Bu rakamlar bize acılarını birlikte yaşadığımız Gümrük Birliği Anlaşması'nı anımsatmıyor mu? Gümrük Birliği Anlaşmasından sonra ulusal sanayiimiz ağır yaralar almadı mı? IMF'ye verdiğimiz her niyet mektubu ulusumuzu biraz daha yoksullaştırıp, sanayiimizi biraz daha çıkmaza doğru götürmüyor mu?

Saygıdeğer dinleyenler bu konuda Atatürk şunları söylemektedir. Ben artık çok net bir şekilde düşünüyorum ki, düşmanlar bizi yok etmeye karar vermişlerdir. Karşımızda bir husumet cephesi vardır. Bu gerçeği Türk ulusu bütün gerçekliğiyle kavramıştır.

Osmanlı tıpkı bugünküler gibi büyük devletlere yani ıslahat programları sunarak kurtulacaklannı sanıyorlardı. Atatürk ise ulusun kurtuluşunun ulusal güçleri harekete geçirmek suretiyle sağlanacağına inanıyordu. Ulusal güçlerin harekete geçmesinin yolu ise ulusal iradeyi egemen kılmakla olanaklı idi. Yüce Atatürk biliyordu ki, Azrail'e yalvararak ya da Azrail'e yaltaklanarak ölümü uzatmak mümkün değildi. Yüce Atatürk biliyordu ki, ölüme rüşvet verilmezdi. Kuvayi Milliye'nin gerçekleşmesi ulusa güvenmekle olanaklıdır. Osmanlı'nın Tanzimatçı kafası yabancılara güvendiği kadar büyük Türk ulusuna güvenmiş olsaydı bu duruma gelmeyecekti, belki halen yaşamını sürdürecekti.

Şu aşağıda okuyacağım sözler bugünün sözleri değildir. 1919 yılının Eylül ayı içersinde Sivas Kongresi'nde söylenmiştir ama tıpatıp bugünü anlatmaktadır. *"Birbirini yok eden menfaat, hırsızlık ya da macera ve ün adına yaşayanların hırsını tatmin eden hükümet nazariyesi yerine ulusun gönenç ve gelişmesini sağlayacak, halkı köyleri sağlığı zihniyetiyle çağdaş bir halk haline dönüştürebilecek bir hükümet kurmamıza ve bu doğrultudaki uygulamalara ihtiyacımız vardır. Bunu sağlayacak para, uzmanlık ve kudrete sahip değiliz. Politik borçlanmalar politik tutarsızlıkları artırmaktadır. Adam kayırmacılık, cehalet ve çok konuşmaktan başka olumlu sonuç verecek yeni bir hayat yaratamıyoruz. Öyleyse bizim önümüzde tek kurtuluş yolu vardır, Manda olmak."* Bu sözler bugün gazetelerimizin köşelerini tutmuş, IMF politikalarına yaltakçılık eden köşe yazarlarına da ait değildir, ülkemize egemen olan bir bölük politikacılarına da ait değildir. Halide Edip Adıvar tarafından söylenmiştir.

Ya şu sözlere ne dersiniz? *"Büyük bir savaştan yenik çıktık. Bütün ülke perişan bir vaziyettedir. 500 milyon borcumuz vardır. Bu borcu neyle ödeyeceğiz? Gelirimiz bu borcun faizine bile yetmemektedir. Bu borç bizden istenecektir. Tam bağımsız olarak yaşamaya mali durumumuz elverişli değildir. Bu durumda Şu anda bağımsızlığımızı kazansak bile olduğumuz yerde sayarak bir adım bile ilerleyemeyiz."* Bu konuşma da ünlü ittihatçı Kara Vasıfa aittir.

Peki Atatürk ne diyordu? Atatürk *"Ben 1919 yılında 19 Mayısta Samsun'a çıktığım gün elimde maddi hiçbir kuvvet yoktu. Yalnız[1] büyük Türk ulusunun soyluluğundan doğan ve benim vicdanımı dolduran yüksek ve manevi bir kuvvet vardı. İşte ben bu ulusal kuvvete, Türk ulusuna güvenerek işe başladım."*

20 Eylül 1919'da Sivas'ta Atatürk'le uzun bir görüşmede bulunan Amerikalı General bu görüşmeler sonunda Atatürk'e şu soruyu soruyor. *"Ya başarıya ulaşamazsanız?"* Mustafa Kemal Atatürk'ün verdiği yanıt şudur: *"Bir ulus varlığını ve bağımsızlığını korumak için düşünülebilen girişim ve özveriyi yaptıktan sonra da başarıya ulaşamazsanız demek o ulusu ölmüş saymış demektir. Ulus yaşadıkça ve özverili girişimlerini sürdürdükçe başarısızlık asla söz konusu olamaz."*

Atatürk o günün mandacılarını ikna edemedi fakat Amerikalı General Harward'ı ikna etti. Çünkü General ayrılırken Mustafa Kemal'e aynen şunları söylemiştir: *"Eğer memleketimin buyruğunda bir general olmasaydım sizin yanınıza gelir sizinle birlikte sizin düşmanlarınıza karşı zevkle çarpışırdım."*

ilginçtir mandacıların günümüzdeki uzantıları olan "yeni dünya düzencileri" ya da "ikinci cumhuriyetçiler" yüce Atatürk'e hala direnmektedirler. Atatürk bu sözlerinde hiç mi hiç hata etmemiştir. En olumsuz koşullarda ulusal kurtuluş savaşımız başarıya ulaşmış ve yine en olumsuz koşullarda Türkiye Cumhuriyeti büyük bir kalkınma hamlesine girmiştir.

Birkaç örnek vermek istiyorum. Lozan Anlaşması'na göre Osmanlı'dan Cumhuriyete kalan borç tutarı 84 milyon 597 bin 495 altın liradır. 1923 yılı bütçemiz ise 111 milyon 300 bin kağıt liradır. Cumhuriyet hem kalkınma hamlesini tamamlamış hem de Osmanlı'nın 84 milyon 597 bin 495 lirasını tıkır tıkır altın lira olarak ödemiştir. En son borç taksiti 1954 yılı Mayıs ayındadır. Cumhuriyetin başındaki Türkiye'nin manzarayı' umumiyesiyle bugünkü Afganistan'ın manzarası arasında hiç önemli fark yoktur demiş olsam fazla abartıda bulunmam. Size bir rakam vermek istiyorum. Erzurum Ticaret Odası'nın 1931 yılında Ankara'da toplanan kongreye sunduğu bir rapora göre, Erzincan Ticaret Odası'nın özür diliyorum. Rapora göre Erzincan halkı ürettiği ürünlerin sadece %2'sını pazara götürerek paraya çevirmektedir. Muş Ticaret Odası'nın verdiği rakamlara göre bu %20'dir, yani Muş halkının %20'si ancak ürettiği ürünün %20'sini pazara götürmektedir. Görülüyor ki Türk halkı 1920'li yıllarda dünyadan kopuk yaşamaktadır. Tam bir ortaçağ karanlığı altında inim inim inlemektedir. Osmanlı döneminde sanayi kuruluşlarının %90'ları Marmara ve Ege Bölgesindedir. Marmara ve Ege Bölgesi Kurtuluş Savaşı'nın sonunda tamamen yanmış ve yıkılmıştır, bütün fabrikalar yok edilmiştir, işadamlarının %90'ları gayrimüslimdir. Kökü dışarıdadır, gözü dışındadır. Bugün yurdumuzun en büyük holdinglerinin kurucusu olan Vehbi Koç Ankara'da bir bakkaldır. Sakıp Sabancı ise Kayseri Zincidere'nin bir köyünde çiftçilikle uğraşmaktadır. Belki de karasabanı yoktur. Niçin belki de karasabanı yoktur diyorum? 1927 yılı sayımına göre Kayseri'de pulluk sayısı 6 bin 200'dür. 1927 sayımına göre Türkiye'de karasabanı olmayan insan 1 milyon 500 binin üzerindedir. Türkiye'nin en verimli toprakları Polatlı'dan izmir'e kadar tamamen yanmış ve yıkılmıştır. 1927 nüfus sayımına göre Türkiye'de 12 milyon insan yaşamaktadır, bunun 7 milyonu kadındır. Kadınların binde üçü okuma *yazma* bilmektedir, erkeklerin yüzde yedisi okuma yazma bilmektedir.

Anadolu 40 yıldan bu yana sürekli savaşmıştır. Atatürk'ün gençliğe hitabesinde söylediği gibi bitap düşmüştür Anadolu insanı savaşa savaşa. Türkiye Cumhuriyeti 1938 yılının 10 Kasım'ına geldiği gün dünyanın gelişmiş yedi büyük ülkesinin hemen ardında yer almaktadır. Bugünkü Yunanistan'ın kat kat üstündedir. Bugünkü ispanya'nın, kapısını aşındırdığımız Avrupa Birliği'ne girmek için elini eteğini öptüğümüz ispanya'nın kat kat üstündedir. Yüce Atatürk bu büyük mucizeyi Anadolu ve Rumeli Müdafai Hukuk Cemiyeti aracılığıyla daha sonra da Cumhuriyet Halk Fırkası aracılığıyla gerçekleştirmiştir. O Ruşen Eşref Ünaydın'la yapmış olduğu röportajda Cumhuriyet Halk Partisi'nin felsefesini şöyle açıklamaktadır. Cumhuriyet Halk Fırkası'nın ruhu aslisi, istiklali tam ve hakimiyeti milliyedir. Yani bugünkü deyimle tam bağımsızlık ve ulusal egemenlik Cumhuriyet Halk Partisi'nin yaşamının temel koşuludur. Ruhu aslısıdır. Onu yaşatan ruhun temeli budur.

Burada bir parantez açmak istiyorum. Türk halkının ruhu aslisi de istiklali tam ve ulusal egemenliktir, öyle olduğu için istiklali tam düşüncesine ve ulusal egemenlik düşüncesine sırtını dönen siyasetçileri Meclis'in dışına atmıştır.

Bu sözler yetmemiştir Atatürk için. Bakın Atatürk ne diyor. Özgürlük ve bağımsızlık benim karakterimdir diyen o büyük insanın söylediği sözlere bakın. *"Türkiye halkı sınırsız ve koşulsuz olarak özgür yaşamaya karar vermiştir. Türkiye halkı sınırsız ve koşulsuz olarak özgür yaşamak kararındadır, Türkiye halkı ve Türkiye'de yaşayan halk, sınırsız ve koşulsuz bağımsız yaşamış ve bağımsızlığı yaşamın bir gereği olarak düşünmüş bir soyun kahraman evlatlarıdır. Bu ulus bağımlı yaşamamıştır, yaşayamaz ve asla yaşayamayacaktır."*

Atatürk'e göre tam bağımsızlık akla gelen her alanda bağımsızlıktır. Eğer bir toplum bağımsızlığını herhangi bir alanda zedeler ise, vazgeçer ise tutsaklığa doğru yol almaya başlamıştır.

Ulusal egemenlik kavramından ne anlamaktadır Atatürk? Bir kere bugünkü ulusal egemenlik kavramını hiç anlamamaktadır. Çünkü Atatürk'e göre ulusal egemenlik kavramı sandıktan çıkanın egemenliği kavramı değildir. Hele 5-6 tane siyasal parti liderinin kölesi olan Meclis gruplarının egemenliği değildir. Başka bir söylemle 5-6 tane siyasi parti liderinin 65 milyon üzerine kurduğu diktatörlük değildir Atatürk'ün anladığı anlamdaki ulusal egemenlik. Kayıtsız koşulsuz, sınırsız ve koşulsuz ulusal egemenliği savunan Atatürk, aklın ve bilimin egemenliğini anlıyordu ulusal egemenlik kavramından.

Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşundan yani 29 Ekim 1923'ten üç ay iki gün sonra yürürlüğe giren 429 sayılı Seriye ve Evkaf Vekaleti yasasının birinci maddesinde halkla ilgili işlemlere karar verme yetkisi Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne aittir diyordu. Bu ne demektir? Bu şu demektir: bütün şeriatla yönetilen islam ülkelerinde egemenlik tanrıya aittir iddiası öne sürülür. Tanrı toplumları idare edemeyeceğine göre pratikte islam şeriatının egemen olduğu, laikliğin reddedildiği toplumlarda egemenlik din adamları tarafından kullanılan bir

olanaktır, işte Atatürk'ün anladığı ve sınırsız ve koşulsuz bir güç olarak tarif ettiği egemenliğin birinci özelliği budur. O özellik nedir? O akıl hukukunu temel alan, bilimi temel alan bir anlayıştır.

Topluyorum sayın başkanım.
Saygıdeğer dinleyenlerim ulusal egemenlik akıl ve bilimle birlikte yürür ise o zaman o ulus mutlu olur. Ulusal egemenliğin kaynağı inançlar olduğu taktirde, ulusal egemenlik söz konusu değildir. Orada bir zümre egemenliği söz konusudur.

Atatürk'ün tam bağımsızlık fikrinin ikinci büyük temeli ulusal egemenliktir. Ulusal egemenliği savunmak laikliği savunmak demektir. Peki sadece laiklik ve ulusal egemenlik ile bir toplumun kurtulması mümkün müdür? Hayır. O toplum sanayileşmek zorundadır. O toplum sadece sanayileşmek zorunda değildir. Sayın başkan Aygün'ün söylediği gibi bilim ve teknoloji üretmek, bilim ve teknolojiyi geri kalmış ülkelere ya da dünyanın öteki ülkelerine ihraç etmek zorundadır. Eğer bir toplum bilim ve teknolojiyi üretmiyorsa o toplum geri bir toplumdur, o toplum kalkınmamış bir toplumdur. Sömürülen bir toplumdur. Bilim ve teknolojiyi üretmenin ikinci yöntemi yine akla ve bilime önem vermek demektir. O nedenle Türkiye'nin olmazsa olmaz koşullarından birisi, Kuvayi Milliye'nin olmazsa olmaz koşullarından birisi laikliktir, ikincisi ise bilim ve teknoloji üretimi çok zor bir olay olduğu için devletçiliktir. Bilim ve teknoloji üreten hemen kar ve üretim faaliyeti hemen kar getiren bir olay değildir. O nedenle devletin öncülüğünde, devletin teşvikiyle, devletin özendirmesiyle, bizzat devletin yatırımlarıyla üretilmesi gereken bir olaydır. Bu nedenle Kuvayi Milliye'nin vazgeçemeyeceği ikinci ilke devletçiliktir. Kuvayi Milliye'nin vazgeçemeyeceği üçüncü ilke ulusçuluktur.

Atatürk devrimleri nedir, Kuvayi Milliye nedir sorusunu bana sormuş olsanız bunun tek cevabı vardır. Ulusal demokratik devrimdir. Bir konuşmada da söylediğim gibi 19 Mayıs 1919 Türkün Osmanlı'dan kurtuluş günüdür, Türkün Türklük özüne dönüş günüdür.

Eski metinlerde bir söz vardır, Ey Türk titre ve kendine dön. 19 Mayıs 1919'dave 1922 yılının Eylül ayında Türk orduları Akdeniz'e girdiği zaman kendine döndü. Nereden kendine döndü? Galiçya'dan kendine döndü, Yemen Çöllerinden kendine döndü, Trablusgarb'tan kendine döndü, ve böylece Anadolu'ya döndü. O nedenle tamamlanmamış ulusal devrimi tamamlamak zorundadır Kuvayi Milliye. Kuvayi Milliye halkçı olmak zorundadır. Bir toplumda biri yiyor birisi bakıyor ise o toplumun barış içersinde yaşaması mümkün değildir.

Nurettin GÜRGÜR - Sayın konuşmacı ikinci...

Şakir KEÇELi -...Ana...

Nurettin GÜRGÜR - Pardon, affedersiniz, ikinci 5 dakikanızı kullanabilirsiniz.

Şakir KEÇELi - Bitiriyorum sayın başkanım. Ana ilkelerini saydım Kuvayi Milliye'nin. Bu ilkeler içersinde Türkiye'nin kurtuluşu mümkün müdür? Mümkün olduğunu Mustafa Kemal

Atatürk ile birlikte mücadele eden insanlar, onun öncülüğünde mücadele eden insanlar en olumsuz koşullarda kanıtlamış oldular. Bunun mümkün olduğunu hiçbir şeyimiz yokken, sadece bir umudumuz varken, yeryüzünün ilk Kurtuluş Savaşını, ilk bağımsızlık savaşını mazlum uluslar adına vermeye başlayıp izmir'e girdiğimiz zaman kanıtlamış olduk. Bugün Türkiye'nin bütün olanakları vardır. Eğer el ele verirsek, eğer birlikte mücadele edersek, eğer siyaseti realist bir biçimde organize edersek kurtulmamamız için hiçbir neden yoktur. Bu doğrultudaki mücadelede büyük ulusumuza başarılar diliyor, hepinize saygılar sunuyorum.

Nurettin GÜRGÜR - Evet. Şimdi hemen süratle zaman yeterli olmadığı için devam ediyoruz, ve programa göre ikinci konuşmayı "Sosyo - ekonomik açıdan Kuvayi Milliye" konusunda yapmaları için sayın Tayyip Yelen'e veriyorum. Buyurun Tayyip Bey.

Tayyip YELEN - Sayın konuklar, saygıdeğer basın mensupları, ben bu hatırlatmada tespit yapma gayreti içersinde olacağım, yorum getirmeme gibi bir prensip koyacağım.

KUVAYİ MİLLİYE-ULUSAL GÜÇ BiRLiĞiNiN SOSYOEKONOMiK YAPISI

Kuvayi Milliye'nin Türkçe karşılığı "Ulusal Güçler"'dir. Bazı kelimeler düşünceleri anlatmaktan öte duyguları.yaşamı, özgürlüğü, onuru çağrıştırır. Bazı kelimelerin, bazı tümcelerin kendilerine özgü bir ruhu, bir gücü, bir bütünlüğü vardır.

işte Kuvayi Milliye "Ulusal Güç Birliği" bu tür anlatımları olan, belli amaçlar için birlik, beraberliği anlatan bir kelimedir.

Kuvayi Milliye için; "Cinneti Mukaddes" (Kutsal Çılgınlık) diyenlere karşı Mustafa Kemal Atatürk "Kuvayi Milliye hesaptır, büyük bir matematik mimarıdır" demiştir. En uygun tanımını da 15-20 Ekim 1927 tarihleri arasında Kuvayi Milliye ruhu ile toplanan partinin ikinci kurultayında 36.5 saat süren ve altı günde okunan tarihi hitabesinde NUTUKTA yapmıştır.

Atatürk'e göre Kuvayi Milliye Ruhu; Milli uyanışın bir ifadesi olarak, bir milletin maddî ve manevî bütün güçlerini harekete geçirme iradesidir. Ulusal coşkudur.

Bu irade bir yandan dış düşmanların fiilî işgaline karşı koyarken eş zamanlı olarak da yurt içindeki ihanet çetelerine, iç politikası iflas etmiş ve uluslar arası güçlere boyun eğme politikasının temsilcisi durumuna gelmiş bulunan siyaset kurumuna karşı verdiği mücadelenin ülküsüdür.

Türk milletine; düşmanla, işbirlikçi, çıkarcı, himayeci, siyasî paylaşımcı, sinsi ihanetin siyaset kurumuyla boğuşa boğuşa yenilmeyi değil, yenmenin ve zafere ulaşmanın ince

yollarını, yöntemlerini ifade eden, yurt severlik, vahdeti milliye "milli birlik", milli irade, milli hakimiyet, dürüstlük, millete hizmet ve tam bağımsızlık erdeminin anlatımıdır Kuvayi Milliye-Ulusal Güç Birliği ruhu.

Bir millette, böyle bir ruhun oluşmasının şartları nelerdir? Bunu anlamak için bu şartların oluştuğu döneme bakmak, şartları anlayarak bu günlerle karşılaştırmak gerekir.

1839 Tanzimat Hareketi'nden beri süre gelen batılaşma, yenileşme, yeniden yapılanma mücadelesinde oynanan oyunların, ihanetlerin ve bu millete, bu topraklara yönelik uygulanan ve uygulanmakta olan uzun vadeli emperyalist projelerin hatırlanması gerekir.

Mustafa Kemal Atatürk'ün;
"Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran halka TÜRK MiLLETi denilir" dediği milletin özellikleri nedir?

Uygarlıklar kapısı denilen Anadolu'da her dinden ve ırktan insanlar birlikte ve beraber yaşama alışkanlığı ve kültürü geliştirilmiştir. Kurulan sosyal düzende etkin unsur Türkler olmuştur.

Sosyo-ekonomik açıdan bakıldığında Türk ulusunu diğer uluslardan ayıran en belirgin özellik Türklerin asker "ordu-millet" olarak sosyal düzen kurmalarıdır.

Türklerin kurdukları devletler askeri düzene dayalı, uzman devlet görevlilerinden oluşmuştur. Bu yönüyle Türklerin kurduğu sosyal düzen hep bürokratik devlettir.

Uzmanlaşmış personelle toplum hizmetlerinin gerçekleştirilmesinde, siyasî ve ekonomik tercihlerin oluşmasında uzman personelin etkileyici ve yönlendirici olması kaçınılmazdır.

Osmanlı Devleti'nin de temelini oluşturan asker-toplum, kamu hizmetlerini uzman personel ile verdiğinden askerliği ve memurluğu toplumun en önemli toplumsal faaliyeti olarak görmüştür. Buda Türk toplumunu ekonomik faaliyetler esasına göre değil, askeri ve yönetsel esaslara göre örgütlemiştir.

Tarımsal faaliyetlerde hububat üretiminin yıl içinde 32 günlük iş gücü gereksinimi göstermesi ve hayvancılığın aile işletmesi şeklinde yapılanıp kadınların ve çocukların faaliyetiyle sınırlanması, Türk ailesinin erkeklerini her an kullanılabilir potansiyel asker yapmıştır.

Göktürk Yazıtlarında (Orhon Kitabelerinde) Yargon olarak geçen bir zabıta gücü, devletin idarî, beledi, adlî hizmetlerinin yani tüm yönetsel hizmetlerin uzman bürokratlarla yürütüldüğünün kanıtıdır.

Bu bürokratların devlet gücünü kullanmadaki kuralları, sınırları içindeki halkın hiçbir fark gözetmeksizin , din ve vicdan hürriyetinin gereklerine göre adaletle yönetilmesidir. Oysa Hıristiyanlar özellikle Katolikler kendi mezheplerinin dışında hiçbir mezhebe, farklı dine mensup olanlara yaşama şansı vermezlerdi.

Devlet anlayışındaki bu erken insan haklarına uyum alışkanlığı yanında Türk insanının paylaşım, iyilik yapma, yardıma koşma gibi üstün örf, adet ve gelenekleri vardır. Türk kültüründe asıl olan, insanın haklarına dayalı, sevap yaratma gayretli, dayanışmalı bir yaşam biçimidir.

Batı kültüründe ise, yüzlerce yıllık uğraşı sonucunda, her insanın sadece kendisinden sorumlu olduğu, başkalarından zarar görmemek için kuralların konduğu ve herkesin bu kurallara uymasının istendiği, iyiliğin, yardımseverliğin olmadığı, bireyselliğe önem veren farklı bir kültür geliştirilmiştir.

işte bu farklı kültür, 19.cu Y.Y. da Osmanlı imparatorluğunun topraklarında bulunan yer altı zenginlikleri ile geniş bir alana yayılan topraklarındaki Osmanlı nüfusunu potansiyel tüketici bir pazar olarak fark etti.

Kapitalizmin Enternasyonal özelliği nedeniyle, sosyal düzenlerini ekonomik faaliyetlere göre düzenlemiş olan batı Avrupa devletleri, başta ingiltere, Fransa ve Rusya Osmanlı ülkesiyle ilgilenmeye ve kendi sistemleri ve çıkarları için yararlanma alanı olarak görmeye başladılar.

Sonuç olarak Avrupalı koloniyalist ve emperyalist toplumların oluşturduğu ve 19. yüzyılın yeni dünya düzeni olan ultra emperyalizmin güçler dengesi ürünü olarak siyasî ve ekonomik elitlerin Avrupa gündemine Şark meselesi yerleşti.

Sıradan Avrupalı Hıristiyanlar için ise Şark Meselesi "Endülüs'ü temizledik ama Anadolu ve Balkanlar hâlâ Müslüman Türklerin elinde" yakınmasından ibaretti.

Batı medeniyetinin gelir ve kâr kaynağı olan sömürge düzeninin emperyalist ideolojisi, batı toplumunu şekillendiren kültür ve toplum mühendisleri tarafından savunuluyor, kılıf aranıp, Avrupa halklarına kabul ettiriliyordu. Batı Avrupa'nın ekonomi ve siyasî elitleri, mazlum ve geri kalmış toplumların kendileri tarafından sömürülmesini şirin göstermek ve benimsetmek için, aydınlarına, bilim adamlarına ve basınına çok büyük paralar ödüyorlardı. Ekonomi ve siyasî elitlerin halkları kandırma ve yönlendirme teknikleri, kapitalizm ile birlikte gelişti ve uluslar arası boyutlara ulaştı.

18. yüzyılın koloni siyasetinden, 19.yüzyılın sömürge siyasetine geçişle birlikte emperyalizm, Batı Avrupalılara kendilerini besleyen, refahlarının arttıran, sömürülen

emeğin sömürgelerdeki köle emeği, diğer uluslara yapılan mal satış kârı ve o ülkelerin doğal zenginlikleri olduğuna inandırdı.

işte bu nedenle uygar Avrupa halkları, sömürgelerden ve geri kalmış ülkelerden elde edilen fazla ve insanlık dışı kârların, kendi çıkarlarına olduğuna inandırıldıkları için sömürge şovenizmini savunarak kendilerinin "ayrıcalıklı" ulus olduklarını kabul ettiler.

Bu ulusal bilinçle uygar toplumlar, diğer toplumları uygarlaştırma hak ve sorumlulukları olduğuna inandılar

19. yüzyıl Batı Avrupa basını incelendiğinde, ulusların kendi yönetimlerini sömürge siyaseti yarışında, geri kalmakla suçladıklarını, özellikle yakın pazar potansiyeli olduğu için Orta Doğu ve Balkanlarda ulusal etki alanlarının yaratılmadığı ve pazarların ele geçirilmediği,gerekçesiyle tenkit ettikleri görülür.

Oysa uygarlaştırma adına yapılan şey, ülkelerin tüm varlıklarının ve ülke halklarının sömürülmesidir. Bunu yaparken de akıl almaz işkencelere ve zora baş vurmalarıdır, işte bu vahşet, bu kan emicilik, bu insanlık dışı kârı arttırma aç gözlülüğü, kapitalizmin vahşi ve çılgın yönünü oluşturarak vahşi uygarlığı yaratmıştır.

Vahşi uygarlığın ekonomi politikası olan kapitalizm gittiği her yerde iç pazarı sağlamlaştırmak istemiştir. Pazar ise ticarî ilişkilerin merkezidir, insanlığın ticarî ilişkilerdeki ana aracı, dil olduğundan öncelikle toplumların kendi dillerini bir tarafa iterek ticarette etkin olan ulusların dili birincil dil yapılmak istenmiştir.

Avrupa emperyalizmi özellikle 19. yüzyıldan itibaren Osmanlı topraklarını pazar haline getirmek için Rumlardan, Ermenilerden ve tüm alt kimlik uluslarından yararlanmayı kararlaştırdı. Bu projeyi uygulamak için de 19. yüzyılın yükselen değerleri olan liberalizm ve milliyetçilik kavramlarını kullanarak Balkanlarda ve Arabistan'da isyanlar çıkarttırdı.

1856 Paris Antlaşması ile Osmanlı imparatorluğu Avrupa Devletler Topluluğu üyeliğine kabul edilerek toprak bütünlüğü garanti altına alınır. Bundan iki yıl önce Osmanlı Kırım Savaşı'nda kullanmak üzere 1854 yılında %6 faizle ingiltere'den 5.000.000 Sterlin tutarında ilk dış borcunu alır.

Aynı bugün olduğu gibi yüz elli yıl önce de işbirlikçi aydınların, bürokratların, ekonomik ve siyasî elitlerin zorlamasıyla Osmanlı Devleti, batılılaşma adıyla Avrupa Devletler Topluluğu üyeliğine mecbur bırakılır. Osmanlı halkı özellikle Müslüman Türk unsuru bu batılaşmanın bedelini; işini ve aşını kaybederek, ulusal ekonomisinin çökmesi, mali ve ekonomik egemenliğini kaybetmeyle öder.

Bu yıkım şöyle gelişir:

Önce kapitülâsyonlarla yerli sermayenin ve esnafın beli kırılır. Esnaf kepenk kapatmak zorunda kalır. Yerli üretimin yerini daha ucuz ve daha kaliteli Avrupa malları alır. iş yerleri kapatılır, sektörler yabancı sermayenin eline geçer. Bursa'da ipek tezgahları durur. Malatya'da bakır işletmesi biter.

Bu arada Türk dış ticareti başta olmak üzere , imalat sektörü yabancıların, Türk ve Müslüman olmayanların eline geçer.

Örnek olarak; 70.000 Türk emekçisini çalıştıran Oriental Carpet Manufactur Ltd. Batı Anadolu'da 17 ayrı yerde kurduğu halı dokuma işyerleri ile Türk kadınının ev tezgahlarını ekonomi dışına iterek Osmanlı halı üretiminin %75'ni kontrolü altına alır. Halı pazarını kontrol eder, fiyatları o belirler.

ingilizler, Aydın- izmir demiryolu şirketi ile 1864-1913 yılları arasında 11 milyon Sterlin ülke gelirimizi ingiltere'ye transfer eder.

Mersin.Tarsus-Adana demiryolları, Haydarpaşa liman şirketi, Mudanya-Bursa demiryolu, istanbul su şirketi, istanbul telefon şirketi, Şark demiryolları şirketi, istanbul elektrik şirketi, Adana elektrik şirketi, izmir su Şirketi, Ergani bakır işletmeleri gibi ülkenin tüm ekonomik varlıkları ve hizmetleri yabancı işletmelerin eline geçer.

Sayıları 720'yi bulan Batı Anadolu'daki maden imtiyazlarının 595'i yabancıların ve işbirlikçilerin eline geçer.

Yine 1858'de batı kapitalizminin baskısıyla çıkarılan arazi kanunu, Osmanlı Devleti'nin ekonomik ve sosyal yaşamını, denetimi altında tutma aracı olan, kendi kültürüne ve yapısına özgü tımar sistemini sona erdiriyor ve yabancıların toprak edinmelerini kolaylaştırıyordu.

1858 tarihli arazi kanununun önemi, Osmanlı toplumunun sosyo-ekonomik yapısını değiştirmesi ve devletin ulusal ekonomi üstündeki denetim gücünü yok etmesidir.

Çünkü Osmanlı toplumu, üretiminin %55'ini tarım sektöründen sağlamakta, nüfusunun %80'i de gelirini tarımdan elde etmektedir.

Tımar sisteminden vazgeçilince toprak ağalığı oluşmuş ve bunlar büyük araziler üzerinde denetim kurarak Osmanlının şanlı potansiyel askerlerini maraba, berdel, tarım işçisi, kul ve toprak kölesi yapmıştır.

Zaten iç bütünlüğü olmayan, örgütlenmemiş, iç *pazara,* aile içi tüketime dönük üretim yapan kapalı ekonomi unsuru olan tarım üreticileri, devlet adına işlettikleri tarım işlet-

melerini kaybederek, devletle zayıf olan ilişkileri sona erdirilerek, kaderlerine terk edilmişlerdir.

işte bugünün Türkiye'sinin başına bela olan feodal yapı, halkın kendi kendisini yönetmesinin, demokrasinin önündeki en büyük engel olan toprak ağalığı Türk milletine 19. yüzyıl batılılaşma arzusunun bedelidir.

Avrupa Devletler Topluluğu üyesi olan Osmanlı Devleti, o dönemin yükselen değerleri olan liberalizm ile ekonomik yapısını değiştirmeye mecbur bırakılırken, bugünkü ifadeyle özelleştirip yabancılaştırılırken, Osmanlının dinler, kültürler ve ırklar mozaiğinin parçalanması, ayrışması için çağın evrensel değeri olan milliyetçilikle Sırplar, Hırvatlar, Bulgarlar, Ermeniler ve Araplar ayaklandırılır. Günümüzde kullanılan değerler ise insan haklarıdır.

Ülkenin her yerinde başlatılan bu isyanları bastırmada kullanmak üzere Osmanlı Devleti'ne ağır şartlarla borç vermeyi teklif eden batılı emperyalistler, artık "Risk-Kontrol" sarmalını işletmeye başlamışlardır. Gernard Braudel'in "Veren Hükmeder" teorisi gereği önce borç verilir,borcunu ödemesi için tekrar borç verilir.hem çok kazanılır hem kontrol altına alınarak hükmedilir.

Sanayisi çökmüş, esnafının kepenkleri kapanmış, yerli üretimi durmuş, binlerce işçisi işini kaybetmiş, Osmanlı toplumu artık çökmüştür. Bu dönemde Osmanlı ekonomisinde Dr. Öztin Akgüç'ün tespitine göre ikili bir yapıdan söz edilebilir. Gelişmemiş ilkel teknoloji kullanan sanayiye karşı, genelde yabancıların ve işbirlikçi azınlıkların sermaye egemenliğinde bulunan ticaret, ulaştırma, bankacılık gibi kesimler göreli olarak gelişmiştir.

Bu dönmede hizmet, ulaştırma, malî sektör, bankacılık dış ticaret sektörü kapitalist Batı Avrupa ekonomisinin kontrolüne girmiştir.

Sonradan yapılan tahminlere göre Osmanlı Devleti'nin ulusal gelir ve üretimle ilgili sayısal verileri tablolandırılarak açıklanmıştır. Buna göre; toplumun ekonomik faaliyeti tarım ağırlıklıdır. 1914 yılı değerlerine göre ulusal gelirin yarıdan fazlası (%54.2) tarım sektöründe yaratılmaktadır. Madencilik ve sanayinin gayri safi milli hasıladaki payı %10.6, hizmet sektörünün payı %35.2, ticaret sektörünün payı %7.6 olarak hesaplanmakta, ticaret sektörü içerisinde de dış ticaret alt sektörü %25'lik pay ile ağırlığını hissettirmektedir. Devlet hizmetlerin G.S.M.H. içindeki payı da %7.8 düzeyinde bulunmaktadır.

Osmanlı Devleti'nin borçlanma politikası ile eş zamanlı olarak dış ticaret durumunu incelemek bizim bu günlerimize ışık tutacağı için önemli görülmüştür.

1840'lı yıllarda dış satımın dış alımı karşılama oranı % 75.3
1873-1877 : dış satımın dış alımı karşılama oranı %73.3

1900'lü yılların başında : dış satımın dış alımı karşılama oranı %58.6
1910- 1912 : dış satımın dış alımı karşılama oranı %54.1 (Pahalı olsun ama her şey bulunsun diyenlere armağandır.)

Ayrıca dış ticaret haddi yani fiyat oranı da Osmanlı Devleti aleyhine gelişmiştir. Yani dış alım fiyatı dış satım fiyatına göre daha fazla yükselmiştir. Dış ticaret haddinin Osmanlı Devleti zararına gelişmesi de kaynak kaybına sebep olmuştur.

Tarım ürünlerinin ve işlenmemiş madenlerin düşük fiyatlarla satışının esas olduğu dış satım içerisinde halı satışının yüksek oluşu ve bu ürünün kontrolünün ve dış satımının ingiliz şirketinin elinde oluşu nedeniyle Osmanlının dış ticareti ulusal değildir. Bu dönemde dış ticarette ingiltere'nin, yabancı sermaye ve dış borçlarda Fransa'nın üstünlüğü görülür.

Dış alım türleri bakımından incelendiğinde ise %60-70 oranında tüketim malı olduğu, mamul ve yarı mamul dış alımın azlığı dikkat çekmektedir.

Bu tablo Osmanlı ülkesinin Batı Avrupa'nın pazarı olduğunun açık kanıtıdır. Üstelik dış satım ile dış alım arasındaki yabancı para farkının borçlanma ile karşılandığı, borçlanma ile elde edilen finansmanın, borç faizine, tüketim mallarına, devletin cari giderlerine harcanıp borç ödeme gücünü arttıracak olan tek kaynak, yatırıma harcanmadığı açıkça görülmektedir.

(Borçlanarak borç ödeyen,sürdürülebilir borçlanmayı kurumlaştıran ve savunanlara armağandır.)

Dış borçların 1881 yılında 245 milyon Sterline yükselmesiyle, Osmanlı devleti borç ödeme olanağının kalmadığını ilân eder. Bu bildirim Osmanlı Devleti'nin batılı dostlarının beklediği fırsattır.

Bu durum karşısında alacaklı devletler nasıl bir ekonomi politika uygulaması gerektiğini Osmanlı Devleti'ne bildirdiler.(Bu bildirimler günümüzün IMF niyet mektuplarının IMF tarafından hazırlanıp hükümet üyeleri tarafından okunmadan imzalanarak IMF'ye gönderilişini hatırlatıyor.)

Osmanlı Devleti alacaklı hükümetlerin temsilcilerinin yetkilendirildiği, içerisinde Osmanlı Devlet temsilcilerinin de bulunduğu borç ödemeye yetkili ayrı bir idarenin kurulmasını kabul ediyordu. 1881 yılında Muharrem Kararnamesi ile Duyunu Umumiye bağımsız idaresini kuruyor ve 5 önemli gelir kaynağının yönetimini bu idareye bırakıyordu.

Böylece tıpkı şimdiki IMF niyet mektupları gibi Muharrem Kararnamesi ile Osmanlı Devleti'nin gelir kaynakları ve ekonomi politikasının uygulanışı ve denetimi uluslar arası bir

kuruluşa geçiyordu. Bu kuruluş kendi yönetimine bırakılan vergileri toplamak için özel kolluk kuvvetleri kurup yurttaşlara akıl almaz baskılar uygulamıştır.

Araştırmacı yazar Hüsnü Merdanoğlu'na göre Duyunu Umumiye idaresi, verilen borçların geri alınması görüntüsü altında; devletin gelir kaynaklarına el koyup devlet içinde devlet gibi davranarak, Avrupa emperyalizminin aracılığı görevini üstlenmiştir. Bu kuruluşun amacı Osmanlı ülkesinde Fransız,ingiliz,Alman emperyalizmini gerçekleştirmekti. Nitekim emperyal devletler Osmanlı yönetiminin kontrolünü ele geçirdiler. Böylece Osmanlı yönetimi ekonomik ve siyasal bağımsızlığını fiilen yitirmiş oldu.

Duyunu Umumiye'nin hesap komisyonu başkanı Daniel de Kost'un batı emperyal güçlere öneri niteliğindeki raporunda, Türkler hakkındaki yargısı ve ulusumuzun geleceği 200 yıllık projelere konu edilmiştir. Bu rapordaki öneri aynen şöyledir. "Türkler arasında güçlü dayanışma vardır. Yabancılara karşı güven duymazlar. Bu nedenle yerli yöneticiler bulalım, yetiştirelim. Yerli misyonlar kolaylıkla bizim için çalışırlar ve çıkarlarımızı iki yüz yıl korurlar."

Bu dönemde batılaşma adına batının kontrolüne giren Osmanlı toplumuna üç türlü eğitim karmaşası hakim olmuştur.

1- Azınlık ve yabancı okullar
2- Batı eğitim kurumları
3- Geleneksel İslamî eğitim

Bu eğitim kurumları, toplam nüfusun eğitilmesine hizmet etmekten uzak olmakla birlikte toplumsal sorunlar da yaratmıştır.

Üyesi olduğumuz Avrupa Devletler Topluluğu içerisindeki diğer dostlarımızın eğitim sistemimiz konusundaki dayatmaları sonucu oluşan bu üçlü eğitim modelinde yabancı ve azınlık okulları ile batı okullarının rekabet içinde olmasının toplumun sosyal yapısının değişiminde etkili olduğu görülür.

Nurettin GÜRGÜR - Evet yalnız bir an önce toparlayalım. Beş dakikayı kullanmış bulunuyorsunuz sayın konuşmacı.

Tayyip YELEN - Evet. Bunları atlamak mümkün değil çünkü bugünü çok güzel açıklıyor. Bu eğitim kurumları toplam nüfusun eğitilmesine hizmet etmekten uzak olmuştur. Üyesi olduğumuz o gün üyesi olduğumuz Avrupa Devletler Topluluğu içerisindeki diğer dostlarımızın eğitim sistemimiz konusundaki dayatması sonucu oluşan bu üç eğitim modelinde yabancı ve azınlık okullar ile batılı okulların rekabet içinde olması, toplumun sosyal yapısındaki değişmenin temel etkenidir. Bilinmesinde fayda olduğu için 20.yüzyılın

başlarında 2228 Rum okulunda 18577, 83 ingiliz okulunda 3000, 47 ABD okullarında 20.000, 72 Fransız okullarında 22.000 öğrenci kapasitesinin olduğu ve bu okullara devam eden Müslüman öğrenci sayısının 1000 civarında olduğu bilinmektedir. Bunun dışında 44 Rus okulu, 24 italyan okulu vardır.

ikinci grup olan batı eğitim kurumlan bizzat devlet tarafından giderek yaygınlaştırılmak istenmiştir. Bunlar, 1860 Mektebi Mülkiye-i Şahaniye, 1835 Mektebi Harbiye, 1845 Mektebi Fununi idadiye, 1837 Mektebi Ulum-i Bahriye, 1827 Tıbhane-i Amire, 1912 Tayyare Mektebi, Rüştiye ve idadi Mektepleridir. Bunlar müspet bilimle eğitim yapma gayretindedirler.

Geleneksel medrese eğitimi yaygın bir biçimde varlığını sürdürmüş, daha çok dini öğrenime ağırlık veren medrese eğitimi, çağdaşlaşma, aydınlanma yönünden gelişmelerin dışında kalmıştır.

Eğitimin devletin elinden alınması ve devletin resmi dilinde yapılmasının sınırlanması, alt kimliklerin ayrı ayrı örgütlenerek farklı ulusal topluluklara göre bölünmesine, toplumlar arasında ayrımcılık şovenizminin yerleşmesine .toplumumuza kin ve nefret tohumlarının ekilmesine sebep olmuştur.

Sonuç olarak Osmanlı genel nüfusunun ancak %10'u okur yazardır.

Eğitim yapısının farklılığı, geleneksel uzman Osmanlı bürokrasisinin üç gücü olan adliye, ilmiye ve askeriyenin yapısını da etkilemiştir. Bürokratik yapıda, bir yandan kendi içinde "beşik uleması" alışkanlığı ile babadan oğulla geçiş olurken, diğer yandan kıdem ile dikey yükselme sağlanıyordu. Bu da Türk toplumunun sosyal düzenlemesi olan özellikli devlet yapısını alt üst ediyordu.

işte bütün bu olumsuzluklar karşısında dönemin yurt sever aydınları, bürokrat ve esnafı, hiç olmazsa Türk yurdu olan Anadolu'nun birlik ve bütünlüğünü kurmak amacıyla bugün yurttaş girişimi denilen hukuki itaatsizlik örgütleri kurmuşlardır. Zamanla dernek-cemiyet hatta siyasi partiye dönüşen bu örgütlerden bazıları Jön Türkler, Osmanlı Güç Dernekleri, Köylü Birliği Cemiyeti, Osmanlı Genç Dernekleri.Türk Ocağı, Müdafai Milliye Cemiyeti, ittihat ve Terakki, Anadolu Müdafai Hukuk, Rumeli Müdafai Hukuk v.b. cemiyet-leridir.

Osmanlı tebasında milli şuur milliyetçilik olmadığı için Türk soyunun dışında her şey, mikro milliyetçilik yaparak kendi aralarında kozmopolit bir güç birliği oluşturmuşlar ve Türkleri boğmaya çalışıyorlardı. Bunlar oluşturdukları, Rum, Ermeni çeteleri ile Türk yerleşim yerlerine baskınlar düzenleyerek Anadolu'nun sosyal hayatına hükmediyorlardı.

Bu iş ve güç birliğine karşı Anadolu'nun hemen hemen her yerinde "Türk ocağı" kuruluyor ve Hıristiyan olmayan, alt kimliklerin dışında kalan, Osmanlının özünü teşkil eden Osmanlı ümmeti sosyolojik olarak bir gruba ait olmanın bir güvencesini arıyor ama Türk olduklarının farkına yaramıyorlardı.

ittihat ve Terakki Cemiyeti'nin dayandığı kitle her ne kadar Osmanlı sermaye gruplarına dayanıyorsa da üyeleri aydın yurt sever, ticaret erbabı, esnaf ve bürokratlardı. Bu cemiyet, mikro milliyetçilik yerine yurttaşlık esasına dayanan milli bir zemin hazırlamaya çalışıyordu.

işte bu şartlar altında Mustafa Kemal, Türk milletine güvenip Samsun'a çıkar ve ulusal güçleri birleştirme gayretine girer.

Nurettin GÜRGÜR - Evet. Son cümleleriniz sayın konuşmacı.

Tayyip YELEN - Evet efendim. Mustafa Kemal'in güvendiği ve o günlerde Anadolu halkını Yakup Kadri "Yaban" adlı romanında şöyle vermektedir. Kuvayi Milliye'nin sosyal yönünü bundan daha iyi ne anlatabilir ki.

"Köylü : Biliyorum beyim,sende onlardansın emme.
Kemalist aydın : Onlar kim?
Köylü: Aha, Kemal Paşadan yana olanlar.
Kemalist aydın : insan Türk olurda Kemal Paşadan nasıl yana olmaz?
Köylü : Biz Türk değiliz ki beyim
Kemalist aydın : Ya nesiniz?
Köylü : Biz İslamız elhamdülillah... o senin dediklerin haymanada yaşarlar."

Burada Yakup Kadri roman kahramanı Kemalist aydını düşündürür ve "Eğer bize zafer nasip olursa bile kurtaracağımız şey, yalnız bu ıssız topraklarla, bu yalçın tepelerdir. Millet nerede? O henüz ortada yoktur ve onu Bekir çavuşlar, bu Salih ağalar, bu Zeynep kadınlar, bu İsmailler, Süleymanlarla yeni baştan yapmak gerekecektir."

21.yüzyılın kadın erkek Kemalist aydınlarına sormak gerekir. "Biz bu görevi yapabildik mi?"

Yakup Kadri, halkın acı durumunu gözler önüne serdikten sonra bu durumdan,halka yabancı,Kemalist aydını sorumlu tutmadan edemez ve Anadolu'yu şöyle anlatır:

"Anadolu... Düşmana akıl öğreten bilim adamlarının, düşmana yol gösteren sermaye babalarının, her gelen yağmacı, hortumcuyla bir olup komşusunun malını talan eden politikacıların, frengiden burnu çökmüş sahte sofuların, cami avlusunda oğlan kovalayan sof-

ların tünediği yer burasıdır. Anadolu halkının bir ruhu vardı, nüfuz edemedin. Bir kafası vardı, aydınlatamadın. Bir vücudu vardı, besleyemedin. Üstünde yaşadığı bir toprak vardı, işletemedin. Onu hayvani duyguların, cehaletin, yoksulluğun ve kıtlığın elinde bıraktın. O, katı toprakla kuru göğün arasında bir yabancı ot gibi bitti. Şimdi elinde orak, burada hasada gelmişsin, ne ektin ki, ne biçesin? Bu ısırganları, bu kuru dikenleri mi? Tabi ayaklarına batacak, işte her yanın yarılmış bir halde kanıyor ve sen acıdan yüzünü buruşturuyorsun. Öfkeden yumruklarını sıkıyorsun. Sana ızdırap veren bu şey senin kendi eserindir."

Bu bölümde yazarın sadece "müftülerin" sözünü bilim adamları, "köy ağaları" sözünü sermaye babaları, "kasaba eşrafı" sözünü politikacı sözleri ile değiştirdim ve 21.yüzyılın, aydınlanma çağının Kemalist aydınlarına pek yakıştığını gördüm.

Bu dönemde Misaki Milli sınırları içerisindeki halkın nüfusu cumhuriyetin ilk yıllarında 13 milyondur. Bu nüfusun yarısına yakını tifo, tifüs, kolera, verem, sıtma, trohom, çiçek hastasıdır. Doktor sayısı ise 300'dür.

Buraya kadar açıklamaya çalıştığım Kuvayi Milliye ruhunun oluştuğu toplumumuzun sosyo-ekonomik yapısına rağmen "Ya istiklal ya ölüm diyebilen" Kuvayi Milliyeciler yılmamış, ümitsizliğe kapılmamış, önce düşmanın fiili işgalini kırarak Kurtuluş Savaşı'nı kazanmış, sonra temel ilkeleri tam bağımsızlık, ulusal egemenlik, ulus devlet, çağdaşlık ve laiklik olan Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ni kurarak, gençliğe ve Kemalist aydınlara emanet etmişlerdir.

Saygılarımla efendim

Nurettin GÜRGÜR - Evet sayın konuşmacılarımız beşer dakikalık ikinci bölüm haklarını da kullanmak durumunda kalıyorlar. Şimdi ben üçüncü konuşmacı olarak "uluslararası açıdan Kuvayi Milliye" konusunu irdelemek üzere Prof. Dr. Sayın Anıl Çeçen'e sözü bırakıyorum.

Anıl ÇEÇEN - Teşekkür ederim. Efendim bu sempozyumun düzenlenmesinde bizlere ev sahipliği yapan Ankara Ticaret Odası'na ve sayın başkanı Sinan Aygün'e teşekkür etmekle sözüme başlamak istiyorum. Ve siz değerli konukları da saygıyla selamlıyorum.

Evet zaman biraz ilerledi, süre sınırlı. O nedenle bir metin okumayacağım. Çok kısa bir değerlendirme yapacağım. Size bir tablo çizmek istiyorum.

Bugün büyük bir oyun oynanmaktadır. Bu oyun yeni bir oyun değildir. Bu oyun tarihsel süreç içerisinde dünya konjonktürünün önümüze çıkardığı bir tablodur. Sabahki oturumda bunun 20. yüzyılda 20. yüzyılın başlarındaki boyutunu aktarmaya çalışacağım. Öğleden sonraki oturumda ise 21. yüzyıla girerken tarihsel sürecin önümüze çıkardığı tabloyu özetlemeye çalışacağım.

Değerli dinleyiciler bu tablonun ortaya çıkmasının tek nedeni Osmanlı Imparatorluğu'nun çökmesidir. Osmanlı imparatorluğu 1800'lü yılların başlarından itibaren zayıflamaya başlayınca 1850'li yıllarda imparatorluğun adı "hasta adam"a çıkmıştır, ingiliz ve Rusların yaptıkları temaslarda bu hasta adam ölürse yerine ne koyacağız tablosu vardır. Ve hasta adam ilan edilen Osmanlı imparatorluğundan sonra batının gündemine "şark meselesi" diye bir mesele gelmiştir. Oriantal Ouestion diyorlar. Yani batı merkezli dünyada biz dünyanın doğusunda yer alıyoruz, Ortadoğu'yu onlar şark olarak görüyorlar, Osmanlı imparatorluğu yıkıldıktan sonra bunun yerini ne alacak? Çünkü o dönemde ingiliz merkezli bir dünya düzeni var. Yani Avrupa dünyanın merkezi, ingiltere de batının merkezi. Daha Amerika Birleşik Devletleri yok. Biliyorsunuz Amerika ingiltere'nin yavrusudur. Şimdi dikkatinizi çekerim yeni dünya sürecinde batının dağıldığı noktada, Avrupa ile Amerika'nın arasının açıldığı noktada ingiltere Amerika'nın yanındadır. Görüyorsunuz Bush'un yanında sürekli Tony Blaer var, başkası yok. Fransız başbakanı yok, Alman başbakanı yok. Tarihsel süreç içersinde bunu değerlendirmemiz gerekiyor. Demek ki Osmanlı'nın yıkılmasından sonra bir doğu sorunu vardır, yani batı merkezli baktığınız zaman burası doğudur ama değerli Suat ilhan Paşamın kitaplarına bakarsanız jeopolitik kitaplarına, burası dünyanın merkezidir. Dünyanın merkezi ki biz Ortadoğu olarak nitelendirilen yerde bugünkü Ortadoğu ile Asya minör denen Anadolu, dünyanın merkezidir.

Şimdi işte doğu sorunu ortaya çıkınca dünyanın geleceğine yönelik olarak dünya hakimiyetine soyunan büyük güçler emperyalist güçler bu doğuyu kendi kontrolleri altına alan bir formülü gündeme getirmek istemişlerdir. Ya doğrudan doğruya kendilerine bu bölgeyi bağlamak istemişlerdir veyahut da bu bölgede yaşayan insanları alt kimliklere sürükleyerek, etnik kimliklere ve dinsel kimliklere sürükleyerek onları kullanarak kendilerine bağlı bölgeler yaratmak istemişlerdir. Yani 1918'de Sevr dayatıldığı noktada Anadolu'ya dört koldan yabancı asker girmiştir. Batıda Yunan askeri, güneyde ingiliz, Fransız ve italyan askeri girmiştir Anadolu'ya. Kuzeyden de Ruslar hazırlanmaktadırlar, Ermenileri kullanarak. Demek ki dünyanın merkezini işgal hareketi vardır.

Şimdi dünya tarihine bakarsanız jeopolitik olarak bakarsanız iki kıta arasında daha doğrusu üç kıta arasında yer alan bu bölge kıtalar arasındaki oluşumların hedefidir. Kıta devletleri büyük devlet haline geldiğinde mesela Timur imparatorluğu gelirler bu bölgeyi işgal ederler. Veyahut işte Cengizhan imparatorluğu Asya'dan çıkar, gelirler bu bölgeyi işgal ederler. Veyahut Avrupa'da bir büyük güç ortaya çıkarsa Roma imparatorluğu gibi onlar da gelir bu bölgeyi işgal ederler. Çünkü bu bölgeyi işgal etmeyen, dünyanın merkezini işgal etmeyen dünyaya hakim olamaz.

işte böyle bir süreç içerisinde Osmanlı imparatorluğu yıkıldığında dünyaya hakim olmak isteyen güçler arasında bir rekabet ortaya çıkıyor ve bu rekabet sonucunda da bir oyun oynanmaya başlıyor ki tarih kitapları, siyaset bilimi kitapları bu oyunun adını "büyük oyun" diyorlar. Büyük oyun dünyanın merkezine hakim olma oyunudur. Bu kavram da Al-

manların milli birliğini tamamladıktan sonra dünya egemenliğine soyunma noktasında ostpolitik doğu politikasını gündeme getirmeleriyle ortaya çıkmıştır. Çünkü 1870'li yıllara kadar kendi birliğini sağlayamayan Almanya, o dönemde biliyorsunuz Almanya Birliğini sağladıktan sonra dünya hakimiyetine soyunmaya başladığında bir de bakıyor ki dünya paylaşılmış Batı Avrupa ülkeleri tarafından, işte böyle bir süreç içerisinde Almanya'nın yavaş yavaş doğuya kaydığını görüyoruz. Ost-politik ve Alman-İslam İmparatorluğu'nu hedeflediğini görüyoruz, işte bu beraberinde ingiltere ile Almanya arasındaki rekabeti gündeme getiriyor ve tabi Fransa, italya, Rusya da bunun dışında kalamıyorlar. Osmanlı'nın yıkılmasıyla beraber bu bölgeye girmek isteyen bütün güçlerin Osmanlı artığı nüfus üzerinde etkileri var. Bakın Osmanlı yıkıldığı dönemde o dönemde kurulan derneklere bakalım;

islam Teali Cemiyeti, Kürt Teali Cemiyeti, Hınçak Cemiyeti, Taslak Cemiyeti, Mavli Mira Cemiyeti, Pontus Cemiyeti, ingiliz Muhipleri Cemiyeti gibi cemiyetler. Yani ya etnik ya dinsel devlet kurmak üzere ortaya çıkan bu derneklerin hepsinin arkasında emperyalist desteklerin olduğunu görüyoruz,

1919'da Mustafa Kemal Samsun'a çıktığında, ki biliyorsunuz söylevinin ilk sayfasında "Manzarayı Umumiye" diye bir tablo çizer. O tablo ve söyleve baktığınız zaman Mustafa Kemal'in bir askeri eğitimden gelen, bir asker önder olarak bu olayın farkına vardığını görüyoruz. Mustafa Kemal sadece bir asker değil aynı zamanda biliyorsunuz Atatürk'ün okuduğu kitaplar, -2-3 bin civarında kitap okumuştur, onlarla ilgili de Atatürk'ün kütüphanesiyle ilgili de kaynak vardır okuduğu kitaplara bakarsanız büyük oranda tarih kitapları okuduğunu görürsünüz. Hem dünya tarihi hem Türk tarihi. Bu tarih bilgisine sahip önder olarak büyük oyunun Atatürk farkındadır, ve bu büyük oyunda bütün emperyalist hedeflerin planların bozulması gerektiğini de Mustafa Kemal görmektedir.

işte böyle bir çerçeve içerisinde Osmanlı'nın çöküşünden sonra ortaya çıkan tabloda ilk adım Misak-ı Milli kararıyla atılmıştır. Misak-ı Milli kararı, son Osmanlı Meclisi Mebusunda alınan karardır. Atatürk ve arkadaşlarının desteği vardır o kararın alınmasında. O karar milli sınırların çizilmesidir ki, Türk ve Müslümanların çoğunlukta oldukları Osmanlı artığı bölgenin, gelecekte bir milli devlete esas olabilecek bir ülkenin bir yurdun yaratılması doğrultusunda Misak-ı Milli kararı alınmıştır. Ve o karar doğrultusunda da milli sınırlar içerisinde yaşayan insanların, demin Tayyip Bey'in de ifade ettiği gibi Atatürk'ün millet tanımı doğrultusunda bir millet yaratılması söz konusudur. Ancak o şekilde bölgeye dışardan sızmalara karşı, dış planlara karşı, Osmanlı'nın yıkılmasından sonra ayakta kalabilecek toplum yapısının milletleşmesi, milli sınırlar içerisinde yaşayan inanların milli bir devlet kurabilmesi mümkün olabilecektir.

Değerli dinleyiciler büyük oyunun ilk en büyük oyuncusu Almanya'nın tek hedefi vardır, bütün islam dünyasını kendisine bağlamak. Ve böylece bir Alman-İslam imparatorluğu kurarak önce Osmanlı imparatorluğu'nun bölgesine hakim olmak, daha sonra iran'a ve Orta

Asya'ya girerek Afganistan üzerinden Hindistan'a girip Hindistan'daki ingilizleri uzaklaştırmak. Almanya'nın planı budur, ingiltere bunu gördüğü içindir ki çok açık bir şekilde 1878 yılında önce Kıbrıs'a girmiştir. Kıbrıs'ı işgal ettikten sonra da biliyorsunuz Filistin'e, Arap Yarımadasına, bugünkü Irak Mezopotamya'ya girmiştir. Böylece Almanların önünü kesen Ortadoğu'da bir ingiliz işgali yaratmıştır. Osmanlı'nın Arap bölgelerini işgal ettikten sonra Anadolu'ya yönelen bir ingiliz işgal planı vardır ki, ingiltere Kıbrıs üzerinden Ortadoğu'ya girdiğinde Fransa bunu izlemiş, çünkü o dönemde İngiltere-Fransa rekabeti var dünyaya hakim olma noktasında, Fransa'nın da Lübnan'a girdiğini ve Lübnan üzerinden Suriye'ye yöneldiğini görüyoruz ki, böylece Osmanlı'nın Ortadoğu toprakları ingiltere ve Fransa arasında paylaşılmıştır. Bugünkü Ortadoğu haritası 1918 yılında Kahire'de bir ingiliz bir Fransız subayının bir araya gelmesiyle çizilen haritadır. Daha o zaman Amerika yoktur, daha o zaman Almanya bu bölgeye girememiştir. Ve Rusya da çöktüğü içindir ki Ortadoğu'da hakim değildir.

işte bu çerçeve içerisinde Almanya'nın Ortadoğu'ya girmesini önlemek isteyen Batı Avrupa güçleri ingiltere ve Fransa'nın Arap bölgelerinden Anadolu'ya yöneldiklerini görüyoruz. Almanya ise 1915'te başlayan Alman-Osmanlı yakınlaşması çerçevesinde, ki Çanakkale Savaşı bu şekilde ortaya çıkmıştır biliyorsunuz, ingiliz ve Fransız donanmalarının boğazlardan geçerek Rus Çarı'na yardım edip Almanya'yı doğudan kuşatma doğrultusunda bir işbirliği gündeme gelmiştir ama o noktada Almanlar Osmanlı Ordusu'na yardım ederek ingiliz ve Fransız donanmasını Çanakkale'de önünü kesmişlerdir.

Bakın dünya hakimiyet kavgası çöken Osmanlı Imparatorluğu'nun bölgesinde cereyan etmektedir.

O dönemde ingiltere'nin dünya hâkimiyeti planı çerçevesinde ingilizlerin adalardan gelip bu bölgeyi işgal etmeleri mümkün değil ama 1850'li yıllarda ingiliz Başbakanı olan Benjamin Disrailli Yahudi asıllı bir ingiliz başbakanıdır, Ortadoğu'ya Yahudileri getirmek üzere bir plan hazırladığını görüyoruz. Yani ingilizlerin planı Osmanlı'nın yerini alacak bir bölgesel konfederasyon kurmaktır. Bölgesel konfederasyon tekli değil dörtlü bir konfederasyondur. Balkanlar'daki küçük ülkeler bir araya gelecek bir Balkan Federasyonu olacak, Kafkaslardaki küçük ülkeler bir Kafkas Federasyonu kuracaklar, Ortadoğu'daki aşiretler küçük küçük yapılanmalarla bir Ortadoğu Federasyonuna gidecekler, ki israil'in bugün planı odur. Yani israil Ortadoğu'daki Suriye Irak ve iran'ın parçalanmasını istemektedir. Çünkü küçük bir devlet olarak Ortadoğu'ya hakim olamaz Arap ve islam varlığına karşı. Ki bu plan da 1850'lerden geliyor. Ve dördüncü aşama ki bakın dörtlü konfederasyona ingilizlerin bakış açısı Balkanlar, Kafkaslar, Ortadoğu'dur. Peki dördüncü federasyon nerede olacak? Dördüncü federasyon Anadolu'da olacaktır. Anadolu Federasyonu, işte o Anadolu Federasyonundan ne kastedildiğini bir Sevr'de Sevr Antlaşması'nda karşımıza çıkartılan Anadolu haritasıyla görmüşüzdür. Ki Anadolu'nun parçalandığını eyaletlere bölündüğünü görüyoruz ki, eyaletlere bölünen Anadolu'da bir federasyon olayı gündeme gelecektir.

ingiltere eğer bu dörtlü konfederasyonu Osmanlı'nın yerine oluşturabilirse o zaman dünyanın merkezinde kendi dünya üstünlüğünü engelleyebilecek herhangi bir planın gerçekleşemeyeceğini hesap etmektedir. Çünkü bu bölgeyi kendi haline bırakırsa ingiltere, ya Almanlar doğuya geleceklerdir -Ost-politik buna izin vermek istemiyor ingiltere- veya Ruslar güneye inecektir, sıcak denizlere ki Rusların tarih boyunca hedefi sıcak denizlere inmek olmuştur. Rus Çarlığı o yüzden yıkılmıştır, Sovyetler Birliği de o yüzden dağılmıştır. Çünkü Sovyetler Birliği dikkat edin Arnavutluk'ta efendim Türkiye'de, Yunanistan'da, Mehabat Cumhuriyeti'nde, ki II. Dünya Savaşı sonrasında iran'ı parçalayarak bir Kürt Devleti kurdurmuştur Sovyetler, Basra Körfezi'ne inmek üzere. Bir yıl sürmüştür, ingilizlerin baskısıyla Mehabat Cumhuriyeti ortadan kalkmıştır. Daha sonra Ortadoğu'dan sıcak denizlere inemeyeceğini gören Rusya hindi çiniyi zorlama noktasında biliyorsunuz son savaşlar Vietnam Savaşı Rusların sıcak denize inmesini önlemiştir. Yani Ruslar da Osmanlıların boş bıraktığı alana, ki son dönemde biliyorsunuz Balkanlardan ve Kafkaslardan Osmanlı imparatorluğu sürekli olarak Rus saldırılarıyla karşı karşıya kalmıştır. Hatta 1870'li yıllardan I. Dünya Savaşına kadar Doğu Anadolu'nun bir kısmı Kars, Ardahan ve çevresinin Rus işgali altında olduğunu da biliyoruz.

Demek ki Osmanlı'nın boşluğunu ya Almanlar dolduruyor doğuya kayıyorlar, ya Ruslar dolduruyorlar güneye iniyorlar veyahut da islam dünyasında bir birleşme gündeme geliyor, bir islam devleti yapılanması ki Almanya hep islam Devletinin öncülüğüne oynamıştır o noktada, islam dünyasını birleştirerek Rusların ve ingilizlerin, Fransızların Ortadoğu'ya girmesini önleme stratejisi izlemiş ve bu noktada bir Alman-İslam imparatorluğu hedeflemişlerdir, Osmanlı'nın meydana getirdiği boşlukta etkin olabilmek için. Ve bu doğrultuda da planlarını I. Dünya Savaşıyla beraber ortaya koymuşlardır.

I. Dünya Savaşı'nın ana nedeni Osmanlı'nın yarattığı otorite boşluğu alanına sahip çıkmaktır. Ki bunun o dönemdeki gizli nedeninin petrol olduğunu görüyoruz daha sonra. Ve bu kavga bu bölgedeki yeni yapılanmayı gündeme getirdiğinde Anadolu'nun kaderinin de Ortadoğu'nun kaderiyle birleştiğini görüyoruz. Demek ki, Osmanlı sonrasında stratejiler bellidir. Ruslar güneye inip Anadolu'yu işgal etmek istemektedirler. Almanlar doğuya kayıp islam dünyasını kendi kontrolleri altında batıya karşı birleştirmek istemektedirler, ingilizler bunu önlemek üzere Ortadoğu'yu işgal etmişlerdir. Fransızlar ingilizlerle rekabet ederek Ortadoğu'ya girmişlerdir.

ingilizlerin planı islam dünyasının birleşmesini önlemek, Almanların doğuya açılmasını önlemek, Rusların güneye inmesini önlemek için bir dörtlü konfederasyon oluşturup, küçük küçük devletlerden oluşan bu konfederasyonu kendisine bağlı bir istanbul yönetimiyle, dünyanın merkezini gelecekte kendisine rakip olan güçlere bırakmamak üzere bir politika izlediğini görüyoruz.

Tabi bu büyük politikalar bölgede kesiştiğinde ve çarpıştığında Anadolu'daki etnik ve dinsel unsurların dış ilişkilere kaydığını görüyoruz. Özellikle Ermeniler Doğu Anadolu'da

bir Ermeni devleti kurma doğrultusunda Rusya'yla Fransa'yla işbirliği yaptıklarını görüyoruz. Yahudilerin Ortadoğu'ya girme noktasında açıktan ingiltere'yle, dolaylı olarak Amerika Birleşik Devletleriyle yakınlaşma içerisine girdiklerini görüyoruz. Ayrıca Anadolu'da Sevr'i gerçekleştirmek isteyen ingiltere'nin ve daha sonra Fransa'nın da işin içine girdiğini görüyoruz ki Güneydoğu Anadolu'da bir Kürt Devletini kurmak üzere Kürt Teali Cemiyeti'ni örgütlediğini görüyoruz.

Çok açık bir şekilde Osmanlı'nın yıkılmasından sonra ortaya çıkan etnik ve dinsel cemiyetlerin hepsinin bir dış bağlantısının olduğunu ve bir plan tarafından desteklendiklerini yönlendirildiklerini çok açık bir şekilde görüyoruz. Bunun sonucu Osmanlı'nın yıkılmasından sonra Anadolu'da Sevr'in ilanıdır.

işte Kurtuluş Savaşı ve Kuvayi Milliye çok açık bir şekilde Sevr'in reddiyle başlamıştır. Ki Atatürk 1919'da Samsun'a çıkmadan önce 1918 yılında Anadolu'da 200'e yakın kongre toplanmıştır. Yerel kongreler. Ki bu konuda çeşitli kitaplar var, en önemlisi kaynak da göstermek istiyorum Bülent Tanör'ün "Anadolu'da Yerel Kongreler iktidarı" diye 1918 yılını anlatır. Yani Atatürk'ün 19 Mayıs'ta Samsun'a çıkmasından önce Anadolu'da hem bu tür örgütlenmeler vardır hem de Anadolu halkı bir ulusal kurtuluş arayışı içerisindedir. Yaşlılar, öğretmenler, okumuşlar ve tüccarlar liselerde okullarda bir araya gelerek kongreler toplamaktadırlar. Her hafta Anadolu'nun bir yerinde bir Kuvayi Milliye kongresi vardır. Gençler ise eline silah alabilenler dağa çıkmışlardır ve dağlarda işgalci güçlere karşı italyanlara, Fransızlara, Yunanlara ve ingilizlere karşı Anadolu halkının çeşitli cephelerde, Kuvayi Milliye'nin çeşitli cephelerinde savaştıklarını görüyoruz.

işte Atatürk'ün 1919'da Samsun'a çıkması böyle bir ortamda gerçekleşmiş ama bunun bir ön hazırlığı yapılmıştır. Atatürk Samsun'a çıkmadan önce istanbul'da yaptığı temaslarda ki istanbul'daki millici güçlerle yaptığı çalışmalarda böyle bir durum tespiti ve bu durum tespitinden sonra da bir ulusal kurtuluş stratejisi izlediğini görüyoruz. Ki Atatürk'ün stratejisi o dönemde en yakın arkadaşlarıyla çelişmektedir. Çünkü ülkeyi batıran ittihatçılar, ki biliyorsunuz I. Dünya Savaşından hemen sonra üç tane ittihatçı paşa Osmanlı'yı yöneten ülkeyi terk etmişlerdir. Ve ülkenin artık işgal altına girmesinden sonra ülkede kurtuluş şansının kalmadığını gören ittihatçıların hedefinin Kafkasya'ya kaydığını görüyoruz. Ve Kafkasya'da da gerek Gürcistan'da gerek Kuzey Kafkasya'da gerek Azerbaycan'da ön çalışmalar yaptıklarını ve Enver Paşa'nın özellikle Azerbaycan üzerinden Kafkasya ve Orta Asya bağlantılı olarak bir 100 bin kişilik Türk Ordusuyla Türk ve Müslüman Orduyla Anadolu'ya yeniden girerek, Anadolu'nun Kurtuluş Savaşı hazırlığı içerisine girdiğini görüyoruz ki ittihatçıların Kafkasya'ya ve Orta Asya'ya yönelmeleri noktasında, ittihatçılar Moskova'daki Sovyet ihtilalinin yönetimiyle ters düşmüşlerdir. Çünkü Sovyet ihtilalini gerçekleştirenler Kafkasya ve Orta Asya'yı kendilerine bağlı kılabilecek bir yayılma planı içerisindedirler. Mustafa Kemal bu durumu tespit eder ve gerçekçi bir şekilde -ki bakın bu yıllarca Türkiye'de konuşulmadı ve yazılmadı ama bunu görmemiz gerekiyor- gerçekçi bir şekilde Mus-

tafa Kemal'in Lenin'le ilişki içerisine girdiğini görüyoruz. Ve Mustafa Kemal ile Lenin arasında yazışmaların yapıldığını görüyoruz. Ve bu çerçevede batılı emperyalistlere karşı, çünkü Anadolu'yu işgal eden dört devlet de batılı devlettir Hıristiyan devlettir ve hepsi de batı bloğunun uzantısı olarak bir rekabet içerisindedirler. Yani Osmanlı'nın mirasını paylaşma kavgası içerisindedirler, işte bu kavga içerisinde Mustafa Kemal'in doğu-batı dengesini çok iyi kurduğunu ve önceliğin Anadolu'ya verilmesi gerektiğini, Anadolu halkının örgütlenmesi gerektiğini, Anadolu halkının örgütlenerek bir Kuvayi Milliye mücadelesiyle sonuç alınabileceğini ortaya koyduğunu görüyoruz ki, o noktada Mustafa Kemal'in eski arkadaşları olan ittihatçılarla yolları ayrılmaktadır. Mustafa Kemal önce Anadolu'yu kurtaralım ondan sonra etrafımıza bakarız stratejisi içerisindedir, ittihatçılar ise Kafkasya ve Orta Asya'dan gelecek askeri yardımla Anadolu'da batıya karşı bir savaş verilebileceği hesabı içindedirler ki, bu noktada Moskova'yla Sovyet rejimiyle ters düşmüşlerdir.

işte Atatürk'ün bu gerçekçi stratejisi Samsun'dan sonra biliyorsunuz Amasya Genelgesi'yle Anadolu'ya ve dünyaya ilan edilen bir kurtuluş kavgası vardır ki Amasya Genelgesi'nin iki tane önemli sloganı vardır.

1- Vatan işgal edilmiş ve milletin bütünlüğü tehlike altındadır.

2- Vatanın kurtuluşunu milletin azmi ve kararlılığı sağlayacaktır.

işte bu iki esas Kuvayi Milliye'yi başlatan iki esastır ki daha sonra Erzurum Kongresi'nde, Sivas Kongresi'nde esas olmuş ve Ankara'da bağımsızlık meşalesi olarak bir meclisin oluşmasını sağlamıştır.

Mustafa Kemal Anadolu'nun her tarafının işgal altında olduğu bir noktada Anadolu'nun kuzey ortasından Anadolu'ya girmiştir. Ve oradan sonra önceliği Doğu Anadolu'nun birliğine vermiştir ki Erzurum Kongresine bakarsanız Erzurum Kongresinin en önemli kararı bence "Doğu Anadolu'yla Doğu Karadeniz'in birliğinin sağlanmasıdır." Doğu Karadeniz ve Doğu Anadolu'nun birliğinin sağlanmasından sonra Anadolu'nun doğusunu ve batısını bir araya getirecek yeni bir kongre Sivas'ta hedeflenmiştir ki Türkiye Cumhuriyeti'nin Kuvayi Milliye'nin bir ulusal devlete yönelme aşaması Sivas Kongresidir. Türkiye Cumhuriyeti artık Sivas Kongresi aşamasından sonra gündeme gelmiştir ve Sivas Kongresi'nde çok açık bir şekilde benim demin ifade etmeye çalıştığım mandacılık" olayı tartışılmıştır, emperyalist planlar tartışılmıştır ve hepsi reddedilmiştir. Sevr'e karşı açıkça bir ulusal tavır konulmuştur ve bir milli devlet kurulacağı bütün dünyaya ilan edilmiştir. Sivas Kongresi sonrasında Mustafa Kemal'in Anadolu'ya girdiğini ve Ankara'ya geldiğini görüyoruz.

Evet benim de süremin tamamlandığını sayın başkan açıkça bana ifade ediyor. Toparlarsam şuna gelmek istiyorum 20. yüzyılın başlarında I. Dünya savaşıyla gündeme gelen dünya hegemonya kavgasının ana çekişme alanı Anadolu'dur. Anadolu'yu Anadolu'da ya-

şayan Türk ulusu kesinlikle herhangi bir emperyalist plana bırakmamış, bağımsızlık için mücadele etmiş ve Kuvayi Milliye mücadelesiyle başarıya ulaşmıştır. Şimdi tabi o dönemde bütün emperyalist planlar yarım kalmıştır. Ortadoğu'ya hakim olma planlarının devre dışı kaldığını görüyoruz. Ama Sovyetler Birliği yıkıldıktan sonra küreselleşme süreciyle yeni bir dönem ortaya çıkmıştır.

...Onu da öğleden sonraki toplantıda yani 21. yüzyılın başlarında bu bölgedeki emperyalist planlan da öğleden sonraki toplantıda konuşacağız. Hepinize saygılar sunarım.

Nurettin GÜRGÜR - Evet bu oturumdaki son konuşmacımız Emekli Korgeneral sayın Suat ilhan Paşamız. Buyrun sayın paşam.

Suat İLHAN - Çok teşekkür ederim. Sayın başkan, sayın konuklar, basınımızın değerli mensupları. Zor günler yaşıyoruz, gerçekten çok zor günler yaşıyoruz. Ben söylemek istediklerimi bu zor günlere çare olabilecek noktalarda odaklaştırmak suretiyle anlatmaya çalışacağım. Ve yapmak istediğim konuşma askeri çerçeve içersinde, onun örneklerinden yararlanmak suretiyle, onun dayandığı ilkelere değinmek suretiyle bugün yapmamız gerekenlere örnekler vermektir. Belki bugün şunu yapmamız gerekir demeyeceğim ama o gün ne yaptıysak bugün aynısını yapmak ihtiyacında olduğumuzu çok üzülerek görüyorum. Ve Atatürkçülükten, Atatürk'ün gündeme getirdiği olaylardan uygulamalardan ne kadar uzaklaşırsak o kadar batağa gidiyoruz.

Bu sebeple biz sadece Atatürk'ün hayatı, doğumu, ölümüyle ilgilendik, maalesef Atatürk'ün getirmiş olduğu büyük sistemi, Atatürk'ün bütün devrimlerin üstünde bir devrim gerçekleştirdiğini, bu büyük devrimin bize sağlamış olduğu olanakları ortaya koyamadık.

Ben işte Atatürk'ün yapmış olduğu bu işi askeri çerçeve içersinde ve şu çok kısa zaman süresinde vurgulamayacağım.

Kuvayi Milliye Atatürk'ün kişiliğinde özdeşleşmiştir ve somutlaşmıştır. Atatürk'ü ve Atatürk'ün yaptıklarını anlamadan ne Kuvayi Milliye'nin içersine girmemiz mümkündür, ne bugünkü Türkiye'yi anlamamız mümkündür ne de geleceğe yönelik ilkeler ortaya koymamız mümkündür. Bu büyük Türk devrimidir. Türk devrimi bir kültür atılımıdır ve Türk kültürünün gelişi içerisinde batı kültürüyle büyük uyum amacına yöneliktir.

Batı kültürü Rönesans'la, Reformla, Amerikan Devrimleriyle, ingiliz Devrimleriyle, Fransız Devrimiyle, Sanayi Devrimiyle bugüne ulaşmıştır. Ulaşmıştır ama birtakım hastalıklardan da kurtulamamıştır. Onun bu hastalıkları 20. yüzyılda komünizm, nazizm, faşizm şeklinde tecelli etmiş ve 20. yüzyılı insanlığa zehir etmiştir. Bunu batı kültürünün hastalıkları yapmıştır ama netice itibariyle bunlar da batı kültürünün bir ürünüdür. Bu söylediğim hastalıkların meydana geldiği süre içerisinde Türk kültürünün yeni bir kültüre uyumu dönüşü-

mü çalışmaları yapılıyordu. Atatürk o hastalıkların meydana geldiği dönemde, aynı dönemde bu hastalıkları reddederek komünizmi, faşizmi, nazizmi ve emperyalizmi reddederek, emperyalizme karşı savaş vererek ama yine Avrupa kültürüyle uyum arama amacıyla Türk kültürünün atılımını dönüşümünü gerçekleştirmiştir. O Türk kültürü ki Orta Asya'dan geliyordu. Büyük bir kültürdür. Büyük bir medeniyettir.

Prof. Aydın Sayın'ın bir, -çok saygı duyduğum rahmetli arkadaşı olmaktan da onur duyduğum- Aydın Sayın'ın bir tespiti vardır. Aydın Sayın Der ki; "kültürlerin yarattıkları kadar, başka kültürlerden alıp bunları massetme kabiliyetleri de önemlidir" der. ;

Türk kültürü, Asya'da Çin kültürüyle, Hint kültürüyle, islam kültürüyle, Anadolu kültürüyle uyum halinde gelmiş ve Osmanlı imparatorluğu ve Selçuklu döneminde dünyanın çağdaş en üst düzeyine ülkeyi çıkarabilmiştir ama kendi kendisini tekrar etmesi sonucunda 19. yüzyılda hatta 17. yüzyıldan itibaren gerileme dönemine girmiş ve günün ihtiyaçlarına cevap veremez olmuştur. Günün ihtiyaçlarına cevap veremeyen bu kültür zaman içerisinde geliştirme ihtiyacıyla Osmanlı imparatorluğu birtakım hareketlere teşebbüslere girmiştir. Ama mütereddit kısa adımlardır, işte Nizam-ı Cedit, Tanzimat, I.-II. Meşrutiyet bunlardır, ama bunların da bir fikir vasatı oluşturduğunu kabul etmek lazım.

Atatürk'ün yapmış olduğu devrim, bütün batının yapmış olduğu devrimlerin hepsini bir adımda aşma amacına yöneliktir. Bir zorluğu burdadır Türk Devriminin, büyüklüğü de burdadır. Bütün saydığım o devrimleri demin saydığım sanayi devrimini vesaireyi bir adımda gerçekleştirme amacına yöneliktir.

Atatürk'ün hareketinin zorluklarından biri de yaptığı işin bütün doğu dünyasının temsilcisi olarak yapmasıdır. Atatürk de bunu ifade etmiştir. Buna yeniden temas edeceğim. Ayrıca Atatürk anti-emperyalist bir mücadele vermiştir. Anti-emperyalist mücadelenin, birinci mücadeleyi Atatürk vermiştir. Bunu Ruslar benimsemek isterler. Halbuki Ruslar evet anti-emperyalist mücadele amacıyla yola çıkmışlar ama kendileri emperyalizme yönelmişlerdir. Atatürk emperyalizmi reddederek anti-emperyalist mücadele vermiş ve emperyalist güçlerin karşısında vaziyet almıştır. Fakat aynı kültürden nemalanmayı da amaç edinmiştir.

Türk Devrimi olarak isimlendirdiğimiz bu olayın iki büyük aşaması vardır. Bu aşamalardan bir tanesi istiklal Harbi'dir, diğeri çağdaşlaşmaktır, istiklal Harbi ve çağdaşlaşma aynı zamanda başlamıştır. Biri bittikten sonra öteki başlamamıştır. Değineceğim. 22 Mayıs'ta Atatürk'ün Sadarete gönderdiği telgrafla çağdaşlaşma başlamıştır. Orada Atatürk millet egemenliğini gündeme getirmiştir. Ulus-devleti gündeme getirmiştir. Buna değineceğim. Ve böylece çağdaşlaşmayı da başlatmıştır Atatürk, istiklal Harbiyle beraber.

Bunun ikisi yani çağdaşlaşma ve istiklal Harbi, birbirini desteklemek suretiyle istiklal Harbinin sonuna ulaşılmış ve ondan sonra çağdaşlaşma hareketi devam etmiştir. Ama

çağdaşlaşma, istiklal harbinin meydana getirmiş olduğu zemin üzerinde mümkün olmuştur. Nedir istiklal Harbinin meydana getirdiği zemin? Tam bağımsızlığa dayalı, kayıtsız şartsız millet egemenliğine dayalı bir devlettir. Bunun üzerine çağdaşlaşma bina edilmiştir. Bu olmasaydı çağdaşlaşma olmazdı. Tam bağımsızlığınızdan fedakarlık yaptığınız sürece, millet egemenliğinden fedakarlık yaptığınız sürece çağdaşlaşmak değil uydulaşmaya yönelirsiniz. Bunu söylerken Avrupa Birliği ile yapılan işbirliği sonucu tam bağımsızlığımızdan yaptığımız fedakarlığı, millet egemenliğinden yaptığımız fedakarlığı hatırlatmak istiyorum.

Bugün Meclis'te Anayasamızın 6. maddesinin altına kayıt koymaya çalışılıyor. Orada, "Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir" 6. maddede yazılıdır. Onun altına şu kayıt konmaya çalışılıyor: Uluslararası ilişkilerde... falan. Peki hani kayıtsız şartsızdı? Bu Atatürk'ten uzaklaşmaktır ve sonuç olarak bağımsızlıktan fedakarlıktır.

isterseniz Türk-Iş'in çok yakın tarihte yayınlamış olduğu "Avrupa bizden ne istiyor?" diye tadat ettiği Avrupa Parlamentosu'nun isteklerini mutlaka okuyun. Tavsiye ederim. Ve bağımsızlığımıza ne ölçüde tecavüz edildiğini görün orda.

Şunu söylemek istiyorum: hem Atatürkçü olmak hem bağımsızlıktan ve egemenlikten fedakarlık etmek mümkün değildir. Nitekim en son yayınında bir dergi "Bağımlı Türkiye" diye başlık atmıştır. Çok tanınmış bir dergi. Lütfen okuyun. Bağımlı Türkiye'yi savunmuştur. Bağımlı Türkiye'yi de şöyle savunmuştur: Bağımlı Türkiye Bağımsız Kişilik. Nasıl olacaksa? Hem bağımlı olacaksınız üsten, alttan bağımsız olacaksınız. Bu nasıl bağımsızlıktır biliyor musunuz? Irgat bağımsızlığıdır bu. Atatürk'ün bağımsızlığı değildir. Yani Atatürk'ü tam anlamak, Atatürk'ün ilkelerine bağlı olmak sözle mümkün değildir. Hem bu tavizleri vereceksiniz arkasından da Atatürk'ten bahsedeceksiniz. Bu yanlıştır, ikinci Cumhuriyetçileri yanlış bulurum düşüncelerini ama taktir ederim çünkü açık açık söylüyorlar. Diyorlar ki; "Atatürk'ün koymuş olduğu sistem başarılı olamamıştır, ikinci cumhuriyeti getireceğiz" diyorlar. Yanlıştır ama açıkçadır. Fakat bir kısım ikinci mandacılar şunu söylüyorlar, hem Atatürkçülüğü bırakmıyorlar ellerinden hem de bağımsızlığı ve egemenliği paylaşıyorlar. Bana göre bu mümkün değildir.

istiklal Harbi dediğim gibi tam bağımsızlık ve millet egemenliğine dayalı devletin kurulmasını sağlamış ve Misak-ı Milli hudutları içerisinde Türk ulusunun oluşumunu sağlamıştır. Bunun tamamlayıcısı ise çağdaşlaşmaktır.

Çağdaşlaşma, her çağda Türk ulusunun çağın üzerinde veya çağdaş olma halidir. Her çağda. Bir defaya mahsus değil. Bunun dayanağı kültüre dayanır. Atatürk bunu şöyle ifade etmiştir: "kültürümüzü çağdaş uygarlığın üstüne çıkaracağız." Kültürümüzü çağdaş kültürün üstüne çıkaracağız dememiştir. Uygarlığımızı çağdaş uygarlığın üstüne çıkaracağız da dememiştir. Bu söz 10. Yıl Nutku'nda vardır. En iyi ifadesini orda bulmuştur, 10. YılNut-

ku'nda. Kültürümüzü çağdaş uygarlığın üstüne çıkaracağız. Çünkü uygarlık bir kültür ürünüdür. Ama kültürünüzü bir başka kültüre esir etmek şeklinde değil, kendi tabanında geliştirmek suretiyle. Bunu Atatürk nasıl yapmıştır? Türk Dil Kurumu'nu kurmuştur. Türk Tarih Kurumu'nu kurmuştur. Kültürümüzü kendi tabanına oturtturmuştur. Halk evlerini kurmuştur. Ve böylece kendi kültür tabanının batı kültürüyle, çağdaş kültürle uyumunu aramıştır. Gelişmek için, çağdaşlaşmak için mutlaka bir başka grubun eyaleti olmak mecburiyeti yoktur. Böyle bir zorunluluğumuz yoktur. Biz bunu yapabilecek güce sahibiz.

Ben askerlikten bahsedeceğim tabi. Bundan bahsetmezsek buraya konmuş olan konuyu reddetmiş oluruz. Hem bir parça da bazı anekdotlarla Atatürk'ün askerliğini, ondan sonra da bugünkü duruma yeniden döneceğim.

Atatürk dünyanın en büyük askeridir. Atatürk hakkında iki tane askerliği hakkında sadece iki tane kitap yazmış birisi olarak söylüyorum, konuyu inceledim ve araştırmış bir kimse olarak söylüyorum. Bir sürü de makalelerim vardır. Atatürk'ün üstün askeri kişiliğinin temel dayanaklarından bir tanesi sistemli mesleğe yönelik bir eğitim yapmıştır. O dönemin askerliğinin çoğu harpler dolayısıyla mekteplerden ayrılmış cephelere koşmuşken, Atatürk böyle bir mecburiyet altında kalmamıştır. Bir defa bu mecburiyet altında kalmıştır. Manastırda iken idadide yani lisede 1897 Yunan Harbi yapılmaktadır. Yunan Harbi dolayısıyla bir grup arkadaşlarıyla oraya katılmak üzere mektepten ayrılmayı kararlaştırırlar, fakat o sırada Yunan Harbi Türkiye'nin lehine geliştiği için vazgeçerler. Atatürk bütün sınıfları okumuş, o dönem bizim büyüklerimiz çok yakınlarımız askeri mekteplerden cephelere gitmişler harp okullarını okuyamamışlardır, Atatürk'ün böyle bir şansı vardır.

Atatürk rütbelerinin aşağı yukarı tamamını Muharebe Meydanı'nda almış tek askerdir. Mesela Binbaşılığa Trablusgarb'ta, Albaylığa Çanakkale'den sonra, Generalliğe ise 6. Kolordu Komutanlığına giderken Mardin ile Diyarbakır arasında öğrenmiştir. Ve böyle... Sonra biliyorsunuz Başkumandanlığı da yine muharebe meydanında almıştır.

Bütün muharebe türlerinde görev almıştır. Askeri stratejinin her türünde komutanlık yapmıştır.

Atatürk'ün bundan daha önemli olarak muharebe ettiği orduyu kendisi kurmuştur.

Ayrıca Atatürk'ün iki cepheli askeri harekatı vardır. Birinci cephesi Osmanlı imparatorluğu dönemindeki askeri cephesi, ikincisi istiklal Harbi döneminde.

Osmanlı imparatorluğu döneminde Atatürk, sadece askeri hareket içinde görev almıştır, istiklal Harbinde ise harbi yönetmiştir. Harbi yönetmiş demek ekonomik, sosyal, politik sorunları da aynı zamanda üstlenmiş ve yönetmiş bir insandır. Askeri harekatla beraber bunları da yönetmiştir. Böyle görevler almış başka bir asker yoktur.

Atatürk'ün yaptığı işin zorluklarından bir tanesi de büyük bir devrim hareketini gerçekleştirmiş olması aynı zamanda.

Bir başka zorluğu daha var. Üçüncü dünyaya örnek olması. Emperyalizme karşı olması. Birinci dünyanın en büyük galiplerine ve şımarık galiplerine karşı bu harekatı yürütmesidir. Atatürk'ün askerliğin ilk meyvelerini verdiği yer Trablusgarb'tır. Daha doğrusu Derme Harekatı'dır. Trablusgarb'ta üç tane cephe vardır. Bunları bir parça da anekdot olsun diye anlatıyorum yani biraz havayı yumuşatmak için. Üç tane cephe vardır. Bunlardan bir tanesi Trablus, orda Albay Neşet komuta etmektedir. Arada Bingazi orda Binbaşı Enver, tanıdığımız Enver Paşa komuta etmektedir orayı ve bir ayrı cephedir. Diğeri Derme ve Tobruk'tur burayı da Atatürk komuta etmektedir.

Atatürk'ün bulunduğu cephedeki durum şudur. Orada italyanların 9 tane harp gemisi vardır. Bazen 26'ya çıkar bu harp gemisi. 150 tane topu vardır. Ayrıca 80 bin askeri vardır. Buna karşılık karşısında bulunan Atatürk'ün 6-7 bin mahalli güçten insan ve 280 tane de Türk vardır. Şimdi o dönemde Atatürk'ün birkaç sözü var. Ben çok severim. Bunları sizlerle paylaşmak istiyorum. O iki top hakkında bir rapor var. Karşı tarafın 150 top bizde 2 top. Atatürk'e verilen bir rapor. Bu Atatürk'ün "Zabit ve Kumandan" isimli kitabından alınmıştır. Rapor şöyle: *"toplardan birinin nişangah yuvası bozulduğundan atış mümkün değil, diğerinin de hartuç sürgüsü kırılmıştır. Toplam iki idi. Elle doldurarak ateş edeceğiz."*

Şimdi oradaki mücadele böyle yapılmıştır. Bunu biraz da şunun için söylüyorum. Bugün o günlerden çok güçlüyüz. Zor şartlarda yaşıyoruz ama bugün sorunlarımızı çözmek için olanaklarımız o günkülerden çok fazla. Bedbin olmamız için hiçbir sebep yok. Büyük bir milletiz, güçlü bir milletiz. O günkü gibi değil, çok güçlü bir ordumuz var. Dolayısıyla biz bugünkü zor durumların altında ezilecek toplum değiliz ama silkinmemiz lazım.

O günlerde yine Atatürk'ün, bu 280 Türkün diğer Araplar üzerindeki etkisini anlatan bir sözü var. Çok güzel. Bunu sizlerle paylaşacağım. *"Bütün açıklığıyla canlandırılması gereken haklı bir gerçek vardır ki, o da sıcak kanlı Afrika çocuklarında o saydığımız savaşçı niteliklerin hareket halinde görülüşleri birtakım ateşli ruhların Afrika göklerinde uçuşlarıyla başlar" diyor.* Yani bu 280 Türkün katkısıyla olmuştur diyor.

O sırada Atatürk'ün söylediği bir söz daha var. Birinci Balkan Harbi olmuştur ve Selanik işgal edilmiştir. Biz biliriz ki, Atatürk Selanik hakkında çok az şey söylemiştir. Ama çok güzel bir şey söylemiştir bakın "Bir gün işittim ki Ortacı Sultan-ı Camii Şerifin minaresine çan taktırılmış ve orada yatan babamın kemikleri Yunan Palitaryasının kirli ayakları altında çiğnenmiştir." Ve o zaman Türk kadınlarına sesleniyor. Niye çocuklarına savaş ruhu vermedin demeye getiriyor. *"Ey millet. Ey 600 yıllık çarşafa bürünmüş, 5 bin yıllık alnı açık Türk kadını."* Güzelliğe bakın. *"O beş bin yıllık gelenekleri bugünkü subayların komutasına verdiğin çocuklarına beşik/erindeyken ninni yaptın mı?"Bu* ninnilerle onlarda bir karakter yarattın mı?" diye serzenişte bulunuyor.

Şimdi Atatürk'ün Trablusgarb'tan sonraki askeri faaliyeti Balkan Harbi'nde olur. Balkan Harbi'nde, I. Balkan Harbi sırasında Trablusgarb'tadır ve Selanik vesaire işgal edilmiştir, hatta Çatalca'ya kadar Bulgarlar gelmiştir. O durumda Atatürk Gelibolu'daki Bolayır Kolordusunun Kurmay Başkanlığına atanır. Bir karşı taarruz harekatıyla II. Balkan Harekatı başlatılmak isteniyordur ve başlatılır. Hatta bir çıkarma harekatı falan da vardır başarısız, ikinci harekatta Enver Paşa istanbul'dan Edirne'ye doğru hareket ederken Bolayır'daki Kolordu da Gelibolu'dan Edirne'ye doğru taarruz eder. Ve Atatürk Edirne'ye giren Bolayır Kolordusu'nun tugaylarından bir tanesinin başındadır. Ama Enver Paşa'nın daha önce girdiği söylenir ve Enver Paşa Edirne Fatihi olarak isim alır. Atatürk de buna katılmıştır. Atatürk'ün hayatında o kadar büyük askeri başarılar vardır ki, bunu O'na mal etmekte şart değildir zaten.

Bundan sonra Çanakkale'de görev aldığını görüyoruz. Çanakkale'de Atatürk'ün bulunduğu yer biraz da tesadüflerin şeyiyle bölgenin en kritik bölgesidir, önemi burdadır. Atatürk'ün Çanakkale'deki savaşlarının önemi burdadır. Çanakkale'yi koruyan en kritik Kocabayır falan bölgesinde, o saatinin kırıldığı yerlerdedir bu. Ve öyle bir yerdedir ki orada kıyı savunmasının hiçbir türünün uygulanmadığı bir askeri bölgedir ve orada Atatürk kendi benimsediği, seçtiği, geliştirdiği taktiği ve stratejiyi uygulamak suretiyle başarı kazanır. O başarı I. Dünya Harbini 1, 5-2 sene geriye atar.

Bundan sonra Atatürk Güneydoğu Anadolu'da görev alır 16. Kolordu Komutanı olarak ve 2. Ordu Komutanı olarak. Orada Atatürk'ün yaptığı muharebeler sonucunda Rusların Bağdat'ta savaşan kuvvetlerimizin gerisine düşmesine ve Kanal Harekatı sırasındaki kuvvetlerimizin gerisine düşmesini önler. Nasıl Çanakkale'de Rusya'nın desteklenmesini önlediyse orda da bunu önler. Ve Muş'un iki defa kurtuluşu Atatürk tarafından olmuştur. Birisi kolordu komutanlığı zamanında, ikincisi 2. Ordu komutanlığı zamanında, iki defa kurtuluşu onun zamanında olmuştur. Sonra Atatürk'ün Filistin Cephesine gittiğini görüyoruz ve Yıldırım Ordular Komutanı vesaire. Ondan sonra Atatürk'ün istiklal harbi dönemi başlar. Hadiseyi biliyoruz. Atatürk istiklal Harbinde de oyalama, savunma, taarruz olarak bütün askeri harekatı uygulamıştır.

Kuvayi Milliye işte bu askeri harekat sırasında askeri gücüyle teşekkül etmiştir. Kuvayi Milliye bir kadrodur. Büyük bir sıradağ kadrosudur Kuvayi Milliye'yi oluşturan. Bu sıradağın en büyük zirvesi şüphesiz ki Atatürk'tür ama onların etrafında başka tepeler de vardır, bir de bu sıradağın gövdesi vardır, o sıradağın gövdesi de işte o kuşaktır. Balkan Harbi'nde, I. Dünya Harbi'nde ve istiklal Harbi'nde, Yemen'de, Medine'de, Kanal'da, Bingazi'de, Balkan Harekatı'nda bütün Balkanlar'da, Doğu Anadolu'da, Galiçya'da, Bağdat'ta savaşan bir nesildir. Bu bir altın nesildir, imparatorluklarının yıkılmaması için omuz vermişlerdir. Ayrıca bu altın nesil cumhuriyeti de kurmuştur.

işte bunlar Kuvayi Milliyecilerdir. Kuvayi Milliyecileri bunlar oluşturmuştur. Psikolojik tabandır aynı zamanda Kuvayi Milliye ve bir milli güçtür.

istiklal Harbini ve aynı zamanda çağdaşlaşmayı yapan güç bu Kuvayi Milliyedir. Bu Kuvayi Milliye'nin amacı ve mayası tam bağımsızlık ve millet egemenliğidir. Tam bağımsızlık ve millet egemenliği aynı zamanda Türkiye Cumhuriyeti'nin de harcını oluşturur. Türkiye Cumhuriyeti'nin altı ilkeye dayandığını biliyoruz. Altı ilke Cumhuriyet Halk Partisinin kongrelerinde teşekkül etmiş ve geliştirilmiştir. Önceden birtanesi laiklik hiç ismi konmadan, sonradan dördü 1927'de, 1931'de de tamamı ifade edilmiştir. Ama bunlara ruh veren bu altı ilkeye ruh veren bazı hususlar vardır. Bunlar işte tam bağımsızlık, millet egemenliği, hukukun üstünlüğü, akılcılık ve bilimciliktir.

Cumhuriyetten, cumhuriyetçilikten bağımsızlığı çıkarırsanız, millet egemenliğini çıkarırsanız geriye kalan Türk Cumhuriyeti değildir. Geriye bir kadavra kalır.

Şimdi Atatürk bu tam bağımsızlık ve millet egemenliğini daha 1919'da Samsun'a çıktıktan üç gün sonra ifade etmiştir. Sadaret'e geçtiği telgrafta *"millet birlik olup hakimiyet esasını ve Türklük duygusunu hedef almıştır"* demiştir. 26'sında Valiliklere ve Mutasarrıflara geçtiği telgrafta tam bağımsızlığı ifade etmiştir. Sonra 28 Mayıs'ta Kolordu Komutanlığı'na çektiği telgrafta tam bağımsızlığı ve millet egemenliğini beraber ifade etmiştir. Ve bu böyle devam etmiş gitmiş, benim karakterimdir demiştir bağımsızlık ve özgürlük. Buraya kadar götürmüştür.

istiklal Harbi'nin ismi bağımsızlıktır. Bağımsızlık Harbi'dir. Ben ona daima istiklal Harbi demeyi tercih ederim. Ulusal marşımızın ismi Bağımsızlık Marşıdır, istiklal Marşıdır. "Ya istiklal ya ölüm" parolasıyla istiklal Harbi yapılmıştır. Atatürk'ün gençliğe hitabında ilk cümlesi şudur: Ey Türk Gençliği. Birinci vazifen bağımsızlığını ve cumhuriyetini korumak ve kollamaktır." E biz nasıl paylaşacağız bağımsızlığımızı? Ondan sonra da kalandan Türk Cumhuriyeti'nden söz edeceğiz? Atatürk'ün Türk gençliğine hitabındaki yarım sayfalık metinde dört tane bağımsızlık kelimesi geçer.

Ben şunu söylemek istiyorum. Bütün zorluklarımızın karşılanabilmesi, bütün zorluklarımızın üstesinden gelinebilmesi millet egemenliğini korumamız -ama dışarıya karşı içeriye karşı da tabi, ben dışarıyı kastediyorum- millet egemenliğini korumamız ve tam bağımsızlığımızı korumamızla mümkündür. Bir başkasının bize yapabileceği şey yoktur. Onların asırlaşmış "Doğu sorunu" ve içlerinde meknuz gizlenmiş saklanmış öteki duygusu, Türklere karşı öteki duygusu daha doğrusu "hasım" duygusu körelmemiştir. Bugünkü konuşmalarda da bunlar vardır.

Ben kimseye düşman olalım demiyorum. Ben batıdan da bir şey almayalım demiyorum. Bunları almaya mecburuz. Atatürk'ün emridir çağdaşlaşmak. Bundan vazgeçemeyiz. Atatürkçülüğün temel unsurudur, yansıdır. Yarısı istiklal Harbiyse, istiklal Harbiyle yarısı budur, çağdaşlaşmaktır ve modernleşmektir, çağcıllaşmaktır. Hem çağdaşlaşmak hem çağcıllaşmaktır bizim amacımız. Ama bunun gerçekleşmesini ben Atatürkçülüğe bağlılıkta görürüm. Atatürkçülüğe bağlılık da ilkelerinden taviz vermemekle mümkündür.

Efendim teşekkür ederim. Atatürkçülüğün bir başka özelliği de değinmiştim, anti-emperyalist bir mücadeledir. Ve batı küreselleşme ile emperyalizmini hızlandırmıştır, güçlendirmiştir. Ve doğu ile batı arasındaki denge gittikçe bozulmaktadır. Bütün küreselleşmeyi anlatanlar bunu söylemektedirler, işte bu emperyalizme karşı biz emperyalizmin... (kaset bitiyor)

...Kimseye düşmanlık değildir bu. Atatürk emperyalistlere rağmen onların kültürüyle uyumu aramıştır, bizde arayacağız. Uyum arayacağız ve onların sağlamış olduklarından bizde faydalanacağız nasıl ki onlarda bir zaman doğunun ve Türklerin kazanımlarından yararlanmışlarsa, biz de onlardan yararlanacağız. Uygarlık uluslararasıdır zaten. Efendim "kurtuluş" birtakım şeylere hayır deyip kendi büyük kişisel varlığına dönmektedir bana göre. Teşekkür ederim.

Nurettin GÜRGÜR - Efendim sayın Suat ilhan Paşamın son cümleleriyle bir bakıma bugünkü konuşmalar özetlenmiş oluyor, öğleden sonra oturum devam edecek. Bu arada yemek düzenlememiz var. Hepinize saygılar sunuyorum teşekkür ederim.

II. OTURUM

Tayyip YELEN - Efendim ikinci oturumumuzu başlatacağız ancak bundan önce sempozyumumuza gösterilen ilgiden dolayı herkese çok teşekkür ediyoruz. Bu arada toplantımıza telgrafla düşüncelerini iletenleri sizlere tanıtmak için hareketimizin Marmara Bölge Temsilcisi sayın Nihat Gürkan beyi davet ediyorum.

Nihat GÜRKAN - Marmara bölge teşkilatı olarak, başta istanbul olmak üzere bütün teşkilat arkadaşlarımın selam ve sevgilerini getirdim. Hepinizi selam ve sevgi ile selamlıyorum. Bu arada biz inandık ki bu hareketin lideri bu davaya inanan halktır. Bu hareket bir çıkar hareketi değildir, bir milli kurtuluş hareketidir. Onun içindir ki bu davanın meşalesini aldık yürüyoruz. Allah hepimizin yardımcısı olsun.

Bu arada bana tevdi edilen gelen telgrafları okuma görevini yerine getirmek istiyorum. "Genel kurul toplantınızın başarılı geçmesi dileğiyle size ve üyelerinize sevgi ve saygılarımı sunarım." Bülent Ecevit.

Aşağı yukarı bütün telgraflar da aynı mealde olduğundan sadece telgrafı çekenlerin isimlerini okumakla itfa edeceğim. Ömer Izgi, Yaşar Okuyan, Deniz Baykal, Yüksel Yalova, Abdülkadir Aksu, Zafer Çağlayan, Prof. Dr. Tamer Müftüoğlu, Zeki Çakan, Muhsin Yazıcıoğlu, Hüseyin Aloğlu, Mustafa Aykır, Saffet Arıkan Bedük, Hüsnü Yusuf Gökalp, Ali Rıza Gönül, Mehmet Dönen, Hüseyin Çelik, Salih Ceylan, Meral Akşener, Nazif Okumuş, Faruk Bal, Abdüllatif Şener, Hüseyin Kalkan, Erkan Mumcu, Fevzi Aytekin, Fikri Şahin, Hacı Filiz, Cengiz Altınkaya, Eyüp Sanay, Abdülkadir Akçan, Yasin Hatipoğlu, Kenan Tan-

rıkulu, Mustafa Taşar, Süleyman Arif Emre, Numan Gültekin, Hasan Ulusoy, Mehmet Keçeciler. Saygılar.

Tayyip YELEN - ikinci oturumumuzun konusu 21. yüzyılda yeniden Kuvayi Milliye. Oturumumuzu yönetmek için sayın milletvekilim Agah Oktay Güner beyi davet ediyorum.

Türkiye Cumhuriyeti ile ilgili Uluslararası Stratejileri açıklaması için Sn. Prof Dr. Anıl Çeçen beyi davet ediyorum. Türkiye Cumhuriyeti ile ilgili uluslar arası ekonomik stratejileri açıklaması için Prof. Dr Sinan Sönmez beyi davet ediyorum. Sosyal ekonomik durum Kemal Özden bey tarafından gündeme getirilecektir. Son olarak Kurtuluşun yollarını geçmiş Kuvayi Milliye dersinden esinlenerek bugünkü Türkiye Cumhuriyeti'nin kurtuluş yolları birden fazla mıdır acaba, bu konuda görüşlerimi bildireceğim.

Agah Oktay GÜNER - Muhterem hanımefendiler, beyefendiler, değerli gençler, basınımızın kıymetli mensupları. Sabahki oturumda söz alan değerli konuşmacılar son derece önemli görüşler ifade buyurdular. Tabi ki bu görüşleri burada dinlediğim zaman iki kere memnun oldum. Birinci memnuniyetim geçen haftalarda bir televizyon programına katılmıştım. Programa istanbul'dan katılan bir siyasi parti genel başkanı ile bir yazar birtakım ciddi meseleleri ifade ettiğimiz zaman mesela Kırım Harbi'nin Osmanlı'nın dışarıya borçlandırılmasına gerekçe hazırlama olduğunu söylediğim zaman veya Tanzimat Fermanının 1838 Türk-Ingiliz Ticaret anlaşmasının örtme gayreti olduğunu ifade ettiğim zaman, gülebilecek kadar rahattılar, insanlara karşı son derece saygılı ama saygısızlığa karşı son derece reaksiyon veren bir adam olduğum için onlara hadlerini bildirmeyi bir görev saydım ve üzülerek gördüm ki taşıdıkları unvanlara ve iddialara rağmen bu arkadaşlarımızın yakın Türk tarihi ile ilgili hiçbir bilgisi yoktur.

Değerli arkadaşlarım. Ankara Ticaret Odası bu son toplantıyla, yani bu toplantıyla inşallah bunu daha pek çok toplantılar takip eder, bir geleneği ifade etmektedir. O gelenek de milli iş adamı olmanın verdiği şuurla sorumluluk taşımaktır. Milli iş adamı nedir? Ve bu gelenek nereden doğuyor? Ankara'da Türkiye Büyük Millet Meclisi hükümeti teşekkül eder. Hükümetin bütçesi var ama geliri yok. Tekalifi Milliye Kanunu çıkarılır. Bu kanunla Ankaralı tüccarları, Ankaralı esnaf ve sanatkarı Maliye Bakanlığı'nın elemanları ziyarete giderler. Bir manifatura mağazasına giderler Enver Behman Şapolyo Ankara adlı eserinde anlatıyor. Derler ki Tekalifi Milliye Kanunu çıktı. Sizden de bütçeye yardım sadedinde bir top kumaş rica ediyoruz. "Bir top kumaş olur mu" der "buyurun olduğu gibi hepsini alın". Milli iş adamı tarih şuuruna bağlı, gelenek ve göreneklerinden kopmamış ama çağdaş, milli sorumluluğunun bilincinde olan adamdır.

Milli iş adamı olmayan kapitalizmin kurallarına entegre olmuş iş adamı ise vatan ve millet endişesi, tarih şuuru sorumluluğu taşımaz. Türkiye'nin büyük talihsizliği Türkiye'de sermaye birikiminin başladığı dönemde Türkiye'de büyük kültür değişmesine de girilmiş ol-

maşıdır. Kültür değişmesiyle birlikte kendi kültürünü idrak edemeyen kafa ve beyinlerin bir bölümü büyük kapitalist olmalarına rağmen büyük Marksist ve Sosyalistleri destekleyen şuursuzluğa da girebilmişlerdir. Ve Pontus emellerine çok rahat birtakım kapitalistler hizmet edebilmektedirler.

Avrupalı iş adamının birinci özelliği milli olmasıdır. Burjuva daima milliyetçidir ve muhafazakardır. Fransız sanayicisi, Fransız tüccarı, Fransız işadamı "De Şova" marka en ucuz arabaya biner, çok mütevazı bir elbise giyinir. Belli toplantılar için resmi kıyafetleri vardır. Evi yüksek duvarların arkasında yeşil bir bahçenin içinde bir malikanedir. Oraya girdiğiniz zaman evden içeri bir müze zenginliğinde kendi tarihinin bereketlerini görürsünüz. Ve size kendi tarihiyle ilgili eserlere sahip olmanın iftiharı ile onları gösterir. Ve önce Fransız'sa Fransız'dır. Almansa Alınandır. Ingiliz'se ingiliz'dir. Ne yazık ki bizim yaşadığımız kültür değişmesi bize çok garip çarpık kafalar yetiştirmiştir. Bu çarpıklığını temelinde Türkiye'nin yaşadığı dil değişmesi vardır. Webster'i şuraya koyun, Laorusse'u buraya koyun kelimelerin hangi tarihte ilk defa yazılı metne geçtiği bellidir, ne ingilizler ne Fransızlar o kelimeyi değiştirmeyi düşünmemişlerdir. Türkiye ise dilde arılaşma diyerek her kelimenin bir mana yüklü olduğunu unutmuş ve düşünme ufkunu tahrip etmiştir.

Bakınız "iffet", "ismet", "haya", "ar", "edep" siz bunun hepsini şildiniz bunun yerine "erdem" kelimesini getirdiniz. Ve kelimeleri yok ederek düşünmenin boyutlarını yok ettiniz. Kelimeleri bitirerek insanınızı kendi kültür kökeninden kopardınız.

Defalarca Meclis kürsüsünde ifade ettim Atatürkçü nesiller yetiştirdik diyorsunuz. Atatürk'ün nutkunu okuyup anlamaktan aciz nesiller yetiştiriyorsunuz. Böyle bir kültür sefaleti olur mu? Cumhuriyeti kuran Gazi Mustafa Kemal'in nutkunu okuyup anlayamıyor sizin insanınız, ve daha acısı dünya üzerinde kendi klasiklerini okuyup anlayamayan tek aydın bizdedir. Gothe Almanlar için her zaman okunur. Fransızlar Volter'i okur ve anlarlar. Almanlar Shindler'i okur ve anlarlar, ingilizler Shekspare'i okur ve anlarlar ama biz geçtik Fuzuli'den, Nedim'den, Baki'den, Mehmet Akif'ten, Yahya Kemal'den, bugün ne yazık ki ne Necip Fazıl'ı okuyup anlayabiliyoruz, ne de Nazım Hikmet'i.

Mecliste bu dili savunanlara şunu söyledim. Sizin hiç kimseye bırakmadığınızı zannettiğiniz Nazım Hikmet Bakü'ye gider. Çok şiddetli bir Stalin hayranıdır ve savunucusudur. Azerbaycanlılar kendisine Stalin'in ne kadar çok Türk'ü katlettiğini anlatırlar. Ne kadar asker ne kadar şair ne kadar devlet adamı. Sabah olur otelde erken saatte uyanır. "Bu gece otel benim beynime yıkıldı. Ben ömrümün "hece gittiğini anladım" der. Azeriler öyle diyor. Kardeşlerim der "Allah ve peygamber aşkına madem inanıyorsunuz, neye inanıyorsanız onun aşkına Türkçe'den ayrılmayınız, sizi kurtaracak olan Türkçe'dir." Bugün Türkçe'nin iki lehçesinden istanbul lehçesini biz katletmekle meşgulüz ama Azerbaycan'da bildiğiniz gibi Çağatay lehçesi konuşuluyor. Dili bu şekilde perişan ettik, tarihte olmadık yanlışları yaptık.

Değerli arkadaşlarım Atatürk'ün hiçbir savunmaya ihtiyacı yok. Atatürk kanunla falan korunacak bir adamda değil ama Atatürk'e en büyük ihaneti Atatürk'ü tunç ve taş parçalarında donduranlar yaptılar. Atatürkçülük heykel dikmek demek değildir. Atatürkçülük; onun fikri şahsiyetini ve insan varlığını tanımaktır ve onun büyük dehasını görmektir. Afganistan Rusya'yı yendi ama bir Mustafa Kemal çıkarıp kendisini yenemediği için hala sürünüyor. Mustafa Kemal'in büyüklüğü milli mücadeleyi yaptıktan sonra dışarıya karşı milli bütünlüğü içerde sağlamasıdır. Bu çok önemli bir noktadır.

ikincisi dikkat buyurunuz, istanbul hükümetine karşı Ankara'da Mustafa Kemal Hükümeti dememiştir. Ankara, Türkiye Büyük Millet Meclisi Hükümeti demiştir. Bu muhteşem bir hukuk şuurudur. Sabahleyin Türk ordusunun çok sevdiğim ve saydığım şerefli bir korgenerali sabahki oturumda Atatürk'ün özelliklerini anlatırken onun muntazam bir tahsil gördüğünü söyledi ve sayın Çeçen de üç bin kitap okuduğunu anlattı.

Şimdi arkadaşlar Sultan Hamit'in yaptığı maarif reformuyla o kadar mükemmel asker ve sivil aydın yetiştiriyoruz ki, hepsi bir batı dilini mükemmel biliyor, Farsça'yı ve Arapça'yı biliyor. Mareşal dört beş dil biliyor. Karabekir dört dil biliyor ve bu adamlar böyle binaların altında değil bir yamçının üstünde bir çadırın altında geçiyor.

Mustafa Kemal'in büyük taarruzda 17 dişi çürüktür, üç kaburga kemiği kırıktır, dizlerinde romatizma vardır. Ama ben Kocatepe'ye beş defa çıktım, Mercedes arabanın üçü devletindi çıkışlarımda ikisi benim. Yanımda oturanların hepsinin başı döndü. O insanlar oraya gece ikide kırk Mehmetçik ve üç top arabası çıkarırlar, dörtte yirmiye yakın general yürüyerek çıkarlar.

Şimdi biz vatan çocuklarını Kocatepe'ye götürsek ve onların büyük taarruz hedefine ulaşmazsa hepsinin esir alınacağını, ya intihar edip ya da Yunan'a Allah korusun esir düşecekleri anlatabilseydik vatan çocukları tarihlerini başka türlü severlerdi.

Son yüz elli yılın tarihi resmi tarih gayretleriyle ne yazık ki yanlış okutuluyor. Osmanlı'ya bakışımız da tamamen hatalı, ipek yolu Türkiye'yi terk etti, padişah balıklara boncuk saçtı bunlar palavra saçma sapan laflar. Fernan Brodel isimli bir Fransız tarihçisi Annel okulunu kurdu ve ömrünün yirmi beş yılını Osmanlı, Hollanda, ispanya ve Portekiz arşivine tahsis ederek arşiv belgelerinden şunu ispat etti. 1492 Amerika'nın keşfinden sonraki 75 yıl içerisinde Kuzey Amerika'dan 80 bin ton gümüş, Güney Amerika'dan 200 bin ton altın Avrupa'ya getirildi, istanbul, Venedik Akdeniz ticaretine hakimdi, Barselona. Akdeniz ticareti bu altın ve gümüşle Pasifik Okyanusu'na gitti, dünya ticareti. Dünya ticaretinin Pasifik okyanusuna gitmesi Madrid-Londra-Amsterdam üçgenini meydana getirdi. Artık Osmanlının karşısındaki haçlı ordularının gemileri yani bütün askeri harcamaları bedavadan yapılıyordu. Osmanlı bunu karşılayabilmek için toprak sistemini bozmak zorunda kaldı. Mustafa Kemal bir Osmanlı paşasıydı, cumhuriyeti kuran paşaların hepsi Osmanlı paşa-

siydi ve onlar bir büyük işi yaptılar. Neydi o iş? Göktürk Devletimizden sonra tarihte ilk defa Türkiye Cumhuriyeti diyen ve bir Türküm, Türklüğümle iftihar ediyorum diyen devlet adamı Atatürk'te şahsiyetini bulmuştur. Bunları vatan çocuklarına veremedik. Dillerim yıktığımız tarihlerini yıktığımız ve kendilerine orijinali tek harfi değişmemiş olmasına rağmen dinlerini öğretemediğimiz vatan çocukları heder olup gittiler. Ve şimdi bu memlekette biz 75 yıl sonra Yeniden Kuvayi Milliye Hareketini konuşuyoruz çünkü Türkiye satılıyor. Bir milletvekili olarak içim yanarak söylüyorum. 17 Ocak 2001 günü Meclis kürsüsünde uyguladığınız model yanlıştır, Türkiye'nin başını duvara çarpacaksınız, ekonomi iflas edecek. Ey hükümet sizi ikaz ediyoruz: "üretimi olmayan sosyal siyaseti olmayan, milli kültür endişesi taşımayan bir modelle bir yere varamazsınız" dememize rağmen hiç sesimize ses veren olmadı. Ve model duvara vurdu ekonomi iki kere iflas etti. Türk parası bir milyon beş yüz de bir küçüldü Amerikan doları karşısında ve hükümet istifa etmedi. Batıda olsa on tane hükümet düşerdi. Türkiye'nin cumhuriyetin biriktirdiği her şeyi satarak günü kurtarmak özelleştirme değildir, özelleştirme sattığınızı yeni sanayi yatırımlarına götürmektir. Ben planlamada ömrümün altın yıllarını iktisadi Devlet Teşekküllerine verdim. Deha çapında bir iştir Mustafa Kemal ve arkadaşlarının ilk iktisadi Devlet Teşekkülü Kanunu. Kar edecek verimli işleyecek satılacak ondan sonra yeni fabrika yapılacak. O kanunu biz uygulayamadık, ingilizler aldılar bir beyaz kitap haline getirdiler ve Kuzey ingiltere'nin sanayileşmesi o modelle yapıldı.

Değerli arkadaşlarım Türk aydınına ikinci büyük darbe pozitivist felsefe ile birlikte gelmiştir. Pozitivist felsefe aklın dışında her şeyi reddeder.

Ogüskont Fransa'da bizdeki kadar yıkıcı olmadı, ikinci cihan harbinden sonra Fransızlar bunu terk ettiler ve batı düşünce sistemine varoluşçuluk geldi. Bir kısmı Allah'a inanan bir kısmı inanmayan ekstansiyalistler insana aklının dışında ruhu olduğunu söylediler. Bizim sadece akılla her şeyi çözeceğimiz çok yanlıştır. Akıl en büyük değerdir ama akıl kadar manevi değerler ikinci dünya anlayışı ruhumuz ve sezgilerimiz önemlidir. Şimdi bir Milli Eğitim Bakanı çıkıyor, cumhuriyeti milat ilan ediyor. Cumhuriyeti kuran cumhuriyeti milat ilan etmemiş. Bir kasaba şartındaki Ankara'ya Dil Tarih Coğrafya Fakültesi gibi abide bir kurum yapmış Atatürk, düşünebiliyor musunuz? Ve Türk tarihine öylesine bir bakmış ki 26' da 36' da şu sabah güneşinin doğduğu gibi çünkü sabaha kadar oturan okuyan tartışan düşünen adamdır. Onun yemek sofraları sarhoşlar meydanı değildir, onlar o günün akademilileridir. "Şu sabah güneşinin doğduğu gibi esir Türk illerinin bağımsızlığını görüyorum, biz bugünden o günlere hazır olmalıyız" diyor ama ne yazık ki Türkiye bu konuda da hiçbir hazırlığın içine girmedi. Bir tek iş yapmıştır, dış Türklerden bahsedenlere Turancı denmiştir ve bunları tabutluklara atmıştır. Sonraki bizim nesli de Türk milleti dışında Türk ırkı icat ettiler diye idam talebi ile yargılanmıştır. Mahkemedeki savunmamda bütün harp okulu mezunlarını da buraya getirin dedim. Çünkü onlarda yıldırımlar yaratan bir ırkın ahbabıyız diyorlar.

Değerli arkadaşlarım bu bakış Atatürk'teki Türk tarihine bütünüyle bakış ve Türkün medeni vasıflarını arayış dar bir ufuk değildir. Sabahleyin büyük bir dirayetle o kültürü alarak

çağa ulaşacağımızı da ifade buyurdu. Şimdi bizim tezgaha konmamız bu Türk-Ingiliz ticaret anlaşmasıyladır. Osmanlı döneminde sadece istanbul civarında sanayi yoktu. Halep'te de sanayi vardı. Bunların bütün istatistikleri elimizde mevcuttur, ingilizlerle gümrükleri indiriyoruz, ingilizler denizcilikteki biraz önce ifade ettiğim ulaştıkları büyük ulaştırma imkanı ile ve kapitalizmin ikinci aşaması olan emperyalizm ile bizim piyasalarımızı işgal ediyorlar, bizim yerli sanayiimizi perişan ediyorlar. Türkiye Avrupa Birliği'ne böylesine körleme-sine daldı. Gümrük Birliği imzalandığı zaman milletvekiliydik. Bütün gücümüzle kurullarında yer almadığımız oylamasına iştirak etmediğimiz bir kuruluşla gümrüklerimizi nasıl indiriyorsunuz dedik.

Şimdi bakınız, Avrupa Birliği şu ülkeyle gümrükleri indiriyor. Türkiye'de indiriyor. Avrupa Birliği bu ülkeye şimdi mal satıyor. Yeni gümrük tarifesinden Türkiye mal satacak "hayır satamazsın." Niye? Sen birliğe üye değilsin diyorlar. Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne karşı bu kadar teslimiyetçi bir zihniyetle çıkması Türkiye'yi zaten çoktan saf gerisine itti ve Türkiye Yunanistan'ın büyük oyununa Helsinki sözleşmesiyle geldi. Artık karşımızda Yunanistan'la olan itilaflarımızda Avrupa Birliği'nin bütün üyeleri var. Hani 12 havari var ya yıldız Avrupa Birliği bayrağında, o 12 havariyunu temsil eden devletlerle oturacağız müzakereye. Kıbrıs'ta da oyun oynuyorlar ve hikmet buyurun tarih şuurundan mahrum milli şuurdan mahrum siyaset adamları, yazarlar, çizerler, sanayiciler, iş adamları verelim kurtulalım diyorlar Kıbrıs'ı. E canım Türkiye az önce gayet güzel anlatıldı. Konfederasyon haline getirip azınlık milliyetçiliği ile paramparça edilecek. Birtakım yerleri de birilerine verin. Sanki babalarının bahçesi oradan elma armut veriyorlar ama hiç kimse heveslenmesin ve hiç kimse hayale kapılmasın. Türkiye'nin tarih şuuruna sahip milli sorumluluğunu idrak etmiş, yetişmiş kadroları vardır ve Türkiye'nin çok şuurlu bir Silahlı Kuvvetleri vardır. Ne bu vatan bölünür, ne bazıları Kıbrıs'ı başkasına hediye edebilirler, ama biz ölürüz o ayrı dava.

Şimdi sabahleyin çok önemli problemleri arkadaşımız sayın Anıl Çeçen Türkiye ile ilgili uluslararası stratejileri ifade edecek. Kar sebebiyle gelemeyen arkadaşlarımızı da bekliyoruz, inşallah onlarda katılacaklar. Buyurun sayın Çeçen.

Anıl ÇEÇEN - Efendim sabah 20. yüzyılda Türkiye'nin Türkiye Cumhuriyeti kurulurken, Türkiye'nin önüne çıkan tabloyu özetlemeye çalışmıştım, şimdi 21. yüzyılda Türkiye'nin önündeki tabloyu çizmeye çalışacağım.

Bundan birkaç sene önce Türkiye'yi ziyarete gelen bir Amerikalı bilim adamı ve yazar bir konuşmasında şunu söylüyor: diyor ki Sovyetler Birliği'nin yıkılması ile beraber biz yeni bir süreç beklemiştik. O süreçte de üç büyük olay gerçekleşecek ve o üç büyük olayın gerçekleşmesinden sonra yeni bir dünya düzenine geçileceğini hesap ediyorduk. Birincisi: Sovyetler Birliği'nin yıkılmasıydı, bu gerçekleşti, ikincisi: Yugoslavya Federasyonu'nu dağılmasıydı, bu da gerçekleşti ama üçüncü olay, bekliyoruz hala gerçekleşmedi. O da Türkiye Cumhuriyeti'nin dağılmasıdır.

Bunu ben söylemiyorum bunu bir Amerikalı bilim adamı açıkça ifade etti. Zaman zaman basında kamu oyunda bu tür düşünceler dile getirildi. Çünkü küreselleşemeye geçişle beraber Sovyetler Birliği'nin ortadan kalkması yani demir perdenin ortadan kalkması dünyanın tek bir dünyaya dönüşmesi süreci içerisinde sosyalist sistemin ortadan kalkmasından sonra Türkiye'deki sistemin de ortadan kalkması gerektiği savunuluyordu. Hatırlıyorsunuz bir siyasi parti genel başkanı, bir eski başbakan açıkça "son sosyalist devleti ortadan kaldırdık" dedi, bir düzenlemeyle ilgili olarak.

Şimdi Atatürk'ün kurmuş olduğu bağımsız Türkiye Cumhuriyeti çökmüş olan sosyalist devletlerle beraber düşünülüyor. Yani sosyalizmin tasfiyesinden sonra Kemalizm'in de ortadan kalkması gerektiği vurgulanıyor ve o kadar üzerine gidiyorlar ki açıkça bunu istanbul'daki yayınlarda görebilirsiniz, ana model liberalizmdir ve insanlık liberalizme gitmektedir, bu yolda araya çıkan ara modeller ortadan kalkacaktır. Sosyalizm bir ara modeldi ortadan kalktı ve Kemalizm de bir ara modeldir kalkacaktır. Çünkü şimdiye kadar Türkiye'de tartışılmadığı boyutta biz eğer Türkiye'nin modelini tartışırsak Avrupa Birliği'nin bize giydirmek istediği elbiseyi de görebiliriz. Atatürk'ü ki sabahki konuşmamda ifade ettim. Anadolu'da bir Kuvayi Milliye'ye girdikten sonra, ki önce savaş daha sonra devletin kurulması, 30'lu yıllara kadar devletin kurulması zaman alıyor ama 30' dan sonrada kurulmuş olan devletin bir modele oturtulması isteniyor. Çünkü o dönemde çok ilginçtir bir tarafta liberal batı var yani Batı Avrupa ülkeleri ki hepsi sömürgeci. 500 yıl boyunca yanı ingiltere, Fransa, ispanya üç büyük batı ülkesi, bir de üç de küçük Batı Avrupa ülkesi var Portekiz, Hollanda, Belçika. 500 yıl bunlar dünyayı sömürmüşler ama Avrupa'nın diğer kesimindekiler italya ve Almanya ulusal birliklerini gerçekleştirmede geç kalınca, onların ortaya çıkıp da yahu bizde dünyadan pay alalım demeye başladıkları noktada I. Dünya Savaşı çıkıyor, I. Dünya Savaşı dünyanın paylaşılma savaşıdır. II. Dünya Savaşı da yarım kalan I. Dünya Savaşı'nın devamıdır. Çünkü I. Dünya Savaşı yarım kalmıştı. Şimdi bir III. Dünya Savaşı gündemde midir değil midir? Bence 21. yüzyıla girerken bunun açıkça ifade edilmesi gerekir. Çünkü yok olması istenen ortadan kalkması, dağılması istenen Türkiye Cumhuriyeti bunları açıkça konuşmazsa bizimle beraber müttefik gibi görünen batılı ülkeler kendi emperyalist planlarını aynen 20. yüzyılda olduğu gibi bize dayatmaya çalışmaktadırlar. Ne adına? Sayın paşam ifade etti, küreselleşme adına. Ne adına?, Avrupa Birliği adına. Ne adına? işte çağdaşlaşma adına, gelişme adına veyahut ekonomik gelişme adına bunlar bize sürekli olarak empoze edilmektedir. Böylece Anadolu'da gerçekleşmiş olan bu bağımsız devlet, ki bakın bugün ikinci cumhuriyetçilerin gazetesi olan Radikal'in manşetine "son bağımsız Türk devleti karlar altındadır" diyor. Şimdi dalga geçiyorlar Türkiye'yle dalga geçiyorlar, bir gazete bunu 10 sene yaptı çöktü. Sahibi içerde. Dış destekli yani bunlar kar falan etmiyorlar bunlar resmen Türkiye'deki düzeni değiştirmek üzere yayın yapıyorlar.

Çünkü bir gazetenin çöktüğü noktada öbür gazete, Sabah bitiyor Radikal çıkıyor ve Türkiye'deki kar düzenini son bağımsız Türk devleti yani bağımsızlıkla alay ediyorlar, dalga geçiyorlar ve 21. yüzyılın ikinci yılında işte yılbaşı sayısında sabahleyin paşam açıkça söylemedi Aktüel dergisi Prof. Eser Karakaş'ın ifadesi ile "bağımlı devlet istiyorum" diye-

rek yayın yapıyor. Yani resmen Avrupa Birliği adına, küreselleşme adına, Türkiye'nin sömürgeleşmesi veyahut parçalanarak bölünerek eyaletler halinde dışardan kumanda edilmesini gündeme getirecek bir emperyalist plan Türkiye'de bağımsızlık kötülenerek Kuvayi Milliye'nin ortaya çıkardığı bağımsız devlet kötülenerek Türk toplumuna empoze edilmek isteniyor ki, işte bu noktada 21. yüzyılın başlarında Türkiye için yeniden Kuvayi Milliye gündeme geliyor. Türkiye için yeniden Kuvayi Milliye'nin gündeme gelmesinin ana nedeni 20. yüzyılda kurulmuş olan bu devletin varlığını 21. yüzyılda koruyup korumamasına bağlıdır. Çünkü Türkiye Cumhuriyeti'nin ulus devlet olarak ortadan kalkmasını isteyenler açıkça diyorlar ki; "siz bir ulus devletsiniz ulus devlet dönemi geride kaldı, artık 21. yüzyılda ulus devletlere yer yok. Bölgesel yapılanmalar ortaya çıkacaktır. Siz de bu bölgesel yapılanmada size düşen rolü oynamak durumundasınız" diyerek bunu açıkça Türkiye'ye empoze etmek istiyorlar. Halbuki Atatürk'e baktığımız zaman, sabahki konuşmamda söyledim. Son derece geniş bir tarih okuyor. Türk tarihini okuyor, dünya tarihini okuyor, siyaseti inceliyor ve devleti kurarken gelecekte de bağımsız kalabilecek bir yapı kurmaya çalışıyor.

O nedenle tamamen batı modelini benimsemek istemiyor, tamamen islam modelini benimsemiyor, tamamen sosyalist modeli benimsemiyor. Anadolu'da bağımsız devlet kurulurken Anadolu üç dünya arasında kalmıştır: batı dünyası, sosyalist dünya, islam dünyası. Laiklikle islam dünyasına belirli bir mesafe koyuyor ama batının da her istediğini kabul etmiyor, devletçilik, halkçılık ve devrimcilik ilkelerinin altı okun içerisinde yer almasının nedeni, sosyalist dünyayla yani batı dünyasıyla liberal dünyayla bir bağımsız yapının ayakta kalabilmesi için Anadolu'da bir senteze yönelmedir. Mustafa Kemal bu sentezin yapılanması nedeniyle batılı liberal düşünürler tarafından kendi döneminin liderleri olan Mussolini ve Hitler'le de karşılaştırılır, bunlar otoriter yönetime girenlerdendir. Biliyorsunuz otoriter yönetime girenler liderlerdir. Sosyalist harekete karşı otoriteye yönelmişlerdir ama liberalizme de kayamamışlardır doğrudan doğruya, Almanya ve italya. Çünkü liberalizme kaydıkları noktada dünya pazarları ingiltere'nin kontrolünde olduğu için ingiltere'ye bağımlı ülkeler haline geleceklerdir bu çerçevede kendi geleceklerini bağımsız bir çizgide ararlarken otoritizme kaymışlardır ama Anadolu'daki Atatürk hareketinin devleti kurarken bütün bunları dikkate alarak o yöne kaymadığını, bir an önce demokrasiye geçmek için ikinci parti denemelerine kalkıştığını görürüz. Cumhuriyet ilan ediliyor hemen ertesinde Terakkiperver Cumhuriyet Fırkasını Rauf Orbay ve arkadaşları kuruyor. Olmuyor 1930 da Atatürk bizzat kendi el yazısı ile Serbest Cumhuriyet Fırkası'nı Fethi Okyar'a kurdururken, bizzat Fethi Okyar'a liberal bir parti kurmasını söylüyor. Yani bir denge arayışı içerisinde Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucu yapısı ama dünyanın içerisinde bulunduğu konjonktür Türkiye'de özellikle ikinci Dünya Savaşı süreci içerisinde Türkiye'nin demokrasiye geçişini geciktiriyor ve bu çerçevede bir süreç 20. yüzyılın ikinci yarısına kadar devam ediyor. 20. yüzyılın ikinci yarısına kadar Kuvayi Milliye kadrosunun bağımsız yönetimi 1950'li yıllara gelindiğinde Sovyetler Birliği'nin Türkiye'den toprak istemesi üzerine Türkiye'nin NATO'ya girmesi yıl 1952. 1952 ile beraber de Türkiye'nin bağımsız ve tek başına bir devlet olarak değil bir NATO üyesi olarak batı ittifakı içerisinde kendi geleceğini aradığını görüyoruz işte bu batı ittifakı ve NATO giderek Türkiye'nin bağımsız yapısını tasfiye eden bir süreci de

beraberinde getiriyor. Sovyetler Birliği varken bu süreç Türkiye'de görülmüyor ama Sovyetler kalktıktan sonra görüyoruz ki NATO ve batı ittifakı çok açık bir şekilde Türkiye'nin üzerinde Türkiye'nin bağımsız hareket etmesini önleyen bir baskı düzenini oluşturmuş durumda.

Şimdi tabi bunları söylediğim zaman "vay sen NATO'ya karşı mısın?" diyorlar öyle bir şey söz konusu değil. Avrupa'yı eleştirdiğimiz zaman "vay sen Avrupa Birliği'ne karşı mısın" o da söz konusu değil ama batılılarında her söylediği de doğru değil veyahut bize empoze ettiklerin de çok açık bir şekilde bilimsel gerçekler olarak kabul etmek de mümkün değil. Çünkü artık kendi aralarında çıkan ihtilafı batının yollarını ayırıyor. Eski Dışişleri Bakanı Coşkun Kırca açıkça yazıyor diyor ki; Sovyetler Birliği varken batı bloku vardı ama Sovyetler dağıldıktan sonra bugün artık batı bloku yoktur. Neden yoktur? işte Avrupa görüyorsunuz Avrupa Birliği yavaş yavaş Amerika'nın güdümünden uzaklaşıyor ve NATO ittifakına rağmen bir Avrupa ordusunu gündeme getiriyor. Avrupa ordusunun hedefi nedir? Amerika'nın Avrupa'dan dışlanmasıdır. Ama Amerika girdiği bir yerden bir daha çıkmama üzere tanınan bir ülkedir, işte Normandiya çıkartması 1944'le Amerika'nın Avrupa'ya girdiğini ama bugün hala Avrupa'dan çıkmamak üzere direndiğini görüyoruz. Avrupa Birliği belirli bir noktada Amerika hegemonyasına karşı bir bağımsızlık anlayışı olarak gündeme geliyor. Ve böyle bir süreç içerisinde ikinci Dünya Savaşı sonrasında Ortadoğu'da yeni bir devletin ortaya çıktığını israil'in kurulduğunu ve israil merkezli batının kontrolünde yeni bir Ortadoğu düzeninin de küreselleşme süreci içerisinde gündeme geldiğini görüyoruz işte Türkiye küreselleşme süreci içerisinde Sovyetlerin dağılmasından sonra her üç süreçle de karşı karşıyadır. Birinci süreç Almanya merkezli Avrupa Birliği sürecidir, ikinci süreç Amerika merkezli küreselleşme sürecidir. Üçüncü süreç israil merkezli Ortadoğu sürecidir, küreselleşme sürecinin artık yavaş yavaş Afganistan harekatından sonra bir Avrasya sürecine dönüştüğünü de görüyoruz ki, Türkiye Avrasya'nın ortasında yer alan bir ülke olarak daha önceleri doğunun Sovyet sistemine karşı batının ileri karakolu konumundaki Türkiye'nin bugün artık dünyanın merkezinde yer alan merkezi ülkelerden birisi olarak gündeme geldiği çok açıktır. Sabahki konuşmamda ifade ettiğim gibi dünyanın büyük gücü olmaya soyunan ülkeler başta Amerika Birleşik Devletleri veya Avrupa Birleşik Devletleri veya Ortadoğu Birleşik Devletleri gibi yapılanmaların hepsi gelecekte dünyanın merkezi olan jeopolitik merkezi olan Türkiye ve civarını, yani Balkanları ve Kafkasları kontrol etmek zorundadır. Bunları birbirlerine bırakamazlar. Birbirlerine bıraktıkları noktada birbirlerinin hegemonyası altına girerler. Sovyetlere karşı birleşen batılı ülkeler bugün kendi aralarında rekabet halindedir. Evet görünüşte bir Avrupa-Amerika rekabeti var gibi görünüyor ama onun arkasında gizli gizli yavaş yavaş bir Hıristiyan-Yahudi rekabetinin ortaya çıktığını görüyoruz yanı bir din savaşı var. Bunu Amerika'daki son seçimlerde gördük, biliyorsunuz Amerikan tarihinde ilk defa bir başkanın ilan edilmesi bir kaç aylık zaman aldı ve o zaman içerisinde Hıristiyan ve Yahudi lobilerinin kıran kırana bir mücadele verdiklerini gördük. Dünyanın en büyük devletini kontrol etmek üzere. Peki Avrupa Birliğinde bu kavga yok mu? Avrupa Birliğine bakıyoruz. Avrupa Birliği'nde de ingiltere, Danimarka ve isveç'in paso

ra sisteminin dışında kaldığını görüyoruz. Yanı ingiltere hem Avrupa Birliği'nin üyesi hem de Amerika ile eski ingiliz hegemonyası doğrultusunda dünya hegemonyasına oynayan bir ikili yapıyı sürdürüyor, isveç ile beraber Norveç'in Avrupa Birliği'ne girmediğini görüyoruz. Kuzey ülkeleri Avrupa Birliğinden rahatsız. Dünyanın en zengin ülkeleri olan kuzey ülkelerinin Avrupa Birliği'ne girdikten sonra konumlarını yitirdiklerini görüyoruz. Güney ülkelerine bakalım. Güney ülkelerinde de fakir ülkeler italya gibi ispanya gibi Portekiz gibi Yunanistan gibi kuzey ülkelerini fonlarından yararlandıkları için bugün Avrupa Birliği'nde ses çıkarmıyorlar. Ama bu Avrupa Amerika kavgası giderek Avrupa'nın Almanya'nın kontrolüne girmesi Fransa'da da rahatsızlık yarattığını, Fransa'nın da italya ile ispanya ile Portekiz ile beraber hareket ederek bir Latin ittifakına doğru gittiğini görüyoruz. Nitekim son gelişmeler süreci içerisinde Portekiz'de toplanan küreselleşmeye karşı zirveye katılan ülkelerin hepsi Latin ülkeleridir. Brezilya'da Porta Allegre'de toplantı yapıldığında Fransa'nın öncülüğünde yapılan bu toplantıda Avrupa'nın Latin ülkelerini Fransa'yı, italya'yı, ispanya'yı, Portekiz'i ve Latin Amerikanın ülkelerini yani Brezilya'yı, Arjantin'i ve Şili'yi görüyoruz küreselleşmeye karşı ittifak tamamen bir Latin örgütlenmesine yönelmektedir, ki bu da batının kendi içerisinde eski ayırımını yani etnik ayırımı yani dinsel ayırımı yani kültürel ayırımı çok yoğun bir şekilde yaşadığını göstermektedir ki, batı bloku içerisinde Avrupa-Amerika rekabetinin ötesinde bu din kavgasının ve etnik ayrışmanın da ciddi boyutlarda bir rekabete dönüştüğü çok açık olarak ortaya çıkmaktadır, işte böyle bir süreç içerisinde Avrupa Birliği birleşiyormuş gibi görünüyor ama giderek bir Alman hegemonyasına dönüşüyor. Bundan rahatsız olan diğer ülkeler başta Fransa ve Latin ülkelerinin yavaş anti küreselleşmede alternatif bir yapılanmaya gittiklerini yavaş yavaş Avrupa Birliği'ne karşı Akdeniz yapılanması belki bir Akdeniz Birliğini gündeme getirdiğini görüyoruz. Amerika'nın, Almanya'nın giderek Rusya ile yakınlaşması süreci içerisinde iskandinav ülkelerini desteklediklerini yavaş yavaş bir Baltık Birliğinin Avrupa Birliği sonrasında veya parçalanması ile gündeme geleceğini ortaya koyduğunu görüyoruz. Bütün bu anlattıklarım eğer dünya basınını ve yayınları izlerseniz çok açık olarak görünüyor ama bunlar Türk kamuoyundan gizleniyor, Türk medyasında bu ayrılıklar yokmuş farz ediliyor. Sanki bir batı merkezli küreselleşme varmış gibi ve ne derlerse bizim kabul etmemiz gerekirmiş ve Avrupa Birliği'nin de küreselleşme ile uyum içerisindeymiş gibi bize yansıtıldığını görüyoruz, bu da benim teşhislerime göre gerçeklere pek uymamaktadır.

Peki 21. yüzyılın bu ilk yıllarında ortaya çıkan bu tablo nasıl bir yapılanmayı beraberinde getiriyor. Türkiye'ye ve Türkiye'nin içerisinde bulunduğu bölgeye yönelik yeni planların gündemde olduğunu görüyoruz Bunlardan birincisi ve yavaş yavaş Türk kamuoyunda tartışılan Mehmet Doğan arkadaşımızın açıkça bir kitap olarak da ortaya koyduğu gibi Avrupa Birliğini Türkiye'ye yönelik bir ikinci Endülüs uygulamasını gündeme getirdiğini açıkça ve özellikle son birkaç yıl içerisinde artan misyonerlik faaliyetleri ile kesinleştiğini görüyoruz, biliyorsunuz Endülüs 600-700... (kaset bitiyor)

...Ve böylece Avrupa'nın batısı Hıristiyanlaştırılmış oluyor. Şimdi Avrupa Birliği süreci içerisinde yavaş yavaş Balkanlara yönelen Avrupa'nın, Osmanlı'nın arta kalan İslami ya-

pılanmayı da balkanlardan dışlayarak Anadolu'ya doğru geldiğini görüyoruz, misyonerlik faaliyetleri son dönemlerde çok artmıştır. Televizyonlarda sabahlara kadar yapılan tartışmalar bunu doğrular mahiyettedir. Evet Avrupa Birliği Balkanları içine alacaktır, Anadolu'yu da içine alacaktır ama bir Türk ülkesini bir Türk devletini veya bir Müslüman topluluğu içine almayı değil, aynen Endülüs sürecini nasıl Batı Avrupa'yı temizlemek için kullandıysa Doğu Avrupa'yı da temizlemek için kullanmaya çalıştığını son gelişmeler bize göstermektedir.

Böyle bir noktada karşımıza çıkan tablo Kopenhag kriterleridir. Kopenhag kriterleri ile kastedilen yapılanma azınlık haklarıdır. Azınlık haklarında da en fazla ön plana çıkarılan olgu kültürel haklardır. Kültürel haklar çerçevesinde Türkiye'nin güneydoğusuna yönelik haklar gündeme gelmiştir. Eğitim hakkı gibi, alt dilleri kullanma hakkı gibi, radyo televizyon yayın hakkı gibi ve bununla yetinmeyen Avrupa Birliği'nin özellikle son zamanlarda Almanya'nın üzerinde özel olarak durduğu yeni bir kimliği Alevi kimliğini Türk kimliğinin ötesinde gündeme getirerek Anadolu da bir heterojen yapıya doğru gitmeyi yani Anadolu'daki yapılanmada farklı kimlikleri gündeme getirerek Anadolu'da ulus devletin dayandığı ulusal topluluğu bir kozmopolit yapıya sürükleyen çizgiyi, Kopenhag kriterleri ile Türkiye'ye dayattığını görüyoruz. Bu arada şunu da vurgulayayım Avrupa Birliği Genel Sekreteri Volkan Vural'ın geçen sene giderek Türkiye adına imzalamış olduğu ve Türkiye'nin 36 yıldır imzalamaktan çekindiği Birleşmiş Milletler Kültürel Haklar ile ilgili sözleşmesinin de tam bu aşamada bu hafta Meclis'e sevk edildiğini duyuyoruz yani kültürel hakları da Türkiye kabul ettiği noktada Avrupa Birliği sürecinde ki azınlık hakları ile beraber Anadolu'nun ulus devlet ve ulus toplum yapısının çözülme süreci uluslararası hukukun Türkiye'ye yansıyan boyutunda gerçekleşecek demektir. Tablo budur. Avrupa Birliği'nin bize getirdiği yapılanma. Gelelim Amerika Birleşik Devletleri'nin Avrasya stratejisine. Amerika Birleşik Devletleri şu gerçeği görmektedir. Küreselleşme süreci içerisinde Avrasya'ya yani dünyanın jeopolitik merkezi olan Adriyatik'ten Çin Seddi'ne denilen alana Amerika'nın hakim olması gerekmektedir. Eğer Avrupa Birliği Balkanları içine alır, Anadolu'yu içine alırsa Kafkasları ve Hazar bölgesini de kontrol etme hakkını da elde edecektir ki, o zaman Amerika Birleşik Devletleri giderek büyüyen bir büyük Avrupa projesi gerçekleştiği noktada Amerika merkezli küreselleşmenin devre dışı kalacağını görmektedir. Böyle bir noktada dikkatinizi çekerim Yugoslavya'nın dağılma sürecinden sonra özelikle Kosova olayı kışkırtılarak gündeme getirilmiş ve NATO'nun müdahalesi sağlanmıştır. Avrupa Birliği'nin müdahalesi önlenmiştir. NATO'nun Kosova'ya müdahalesi ile beraber Amerika ilk kez NATO'yu savunma örgütü olmaktan çıkartarak, bir dünya jandarması süreci içerisinde insan haklarını gerekçe kullanıp müdahale etme mekanizmasına dönüştürmüştür ki, bu bence şunu göstermektedir. Amerika Birleşik Devletleri büyük Avrupa'ya izin vermeyecektir. Büyük Avrupa Balkanlar'ı hedeflediği noktada Amerika'nın Osmanlı'nın bıraktığı balkan bölgesini NATO aracılığı ile kontrol etmeye hazırlandığını gündeme getirmektedir. Türkiye'de tam bu noktada NATO üyesi bir ülke olarak Avrupa ile Amerika'nın çatışan politikalarının tam ortasında Balkanlar'da devreye girmiştir. Dünya tarihine baktığımız zaman Avrasya bölgesindeki siyasi ya-

pılanmaları ele aldığımızda ya bu bölgede ayrı büyük devletlerin kurulduğunu görüyoruz Orta Asya merkezli veya Hazar merkezli veya Anadolu merkezli veyahut da bu bölgenin komşusu olan büyük devletlerin bu bölgeye girdiğini görüyoruz. Yani 20. yüzyıla kadar Avrasya'nın kaderinde ya Avrasya'dan oluşan bir büyük devlet var veyahut da Avrasya'ya komşu olan büyük devletler Avrasya bölgesine müdahale ediyor. Amerika Birleşik Devletleri ilk kez bölge dışı bir ülke olarak Avrasya stratejisini gündeme getirdiğinde böyle bir süreç içerisinde Amerika'nın Avrasya'ya barış süreci içerisinde giremediğini görüyoruz. Yani son on yıllık küreselleşme süreci içerisinde Amerika Sovyetlerin geri çekilmesinden sonra meydana gelen otorite boşluğunu doldurabilen bir Avrasya stratejisini barış koşullarında gerçekleştiremediği noktada Amerika'nın bir Afganistan harekatı ile bölgeye girdiğini görüyoruz ki, böyle bir süreç içerisinde artık Amerikan merkezli bir Avrasya stratejisi Türkiye'yi milli sınırlarının ötesinde Kafkasya'da, Orta Asya'da, Afganistan'da, Balkanlar'da veya Ortadoğu'da herhangi bir sıcak çatışmada Türkiye'yi de yanında bir destek güç olarak görmek istediğini gündeme getiriyor. Bu da bir Avrasya sürecinin Türkiye için barış süreci olmayacağını, Türkiye'nin siyasi ve hukuki yapısını da tartışma konusu haline dönüştüreceğini ortaya koymaktadır.

Ortadoğu yapılanmasını Avrupa'nın dışında Amerika'nın uzağında görürsek eğer israil merkezli bir bölgesel yapılanma gündeme gelirse Türkiye'nin Ortadoğu'daki sıcak çatışmalar ile sürekli karşı karşıya kalacağını görüyoruz. Bugünlerde hazırlanmakta olan bir Kuzey Irak senaryosuna Türkiye'nin de katılması için ciddi boyutlarda lobi baskılarının yapıldığı noktada Türkiye için Lozan bitmektedir. Eğer Türkiye sınırlarında herhangi bir ülke ile savaş haline girerse statüko bozulacağı için ortaya çıkacak yeni bir savaş sürecinden sonra gündeme gelebilecek bir barış antlaşmasında artık Lozan'a dayanan Lozan'dan gelen ilkelerle Türkiye'nin geleceği değil ama yeni koşulların dayattığı ilkelerle Türkiye için bir gelecek gündeme gelecektir ki, öyle bir noktada Türkiye'nin böylesine büyük bir alanda ulusal ve üniter bir devlet olarak varlığının batılı güçler tarafından kabul edilip edilmeyeceği tartışma konusudur. Ortadoğu'ya baktığımız zaman Avrupa'nın dışında Türkiye'yi bir Ortadoğu şeytan üçgeni içinde görüyoruz. Ortadoğu şeytan üçgeni Türkiye için Yunanistan, Ermenistan ve israil hattı üzerinde kurulmuştur. Yunanistan'a bakarsanız megola idea, büyük Yunanistan büyük bir iyon devletini Ege bölgesinde istemektedir. Bugün Kıbrıs'ı talep etmektedir arkasına Avrupa'yı alarak. Ermenistan'a bakarsanız bir büyük Ermenistan hayali gündemdedir. Adana'ya kadar sınırları uzanan, Akdeniz'de kıyısı olan bir Ermenistan'ı Türkiye'nin bütün doğusunu içine alacak şekilde düşünmektedirler, israil'e bakarsanız israil'in bugün küçük bir ülke olarak koskoca Arap ve islam dünyası içerisinde tek başına geleceğini koruyabilmesinin giderek zorlaştığını görüyoruz. Avrupa'nın Ortadoğu'da israil'in varlığından rahatsız olduğunu, Amerika'nın da desteğinin sonsuz olmadığını çünkü israil'i desteklediği için Amerika bütün islam dünyası ve Arap dünyası ile karşı karşıya kalma noktasındadır ki, Ortadoğu'da da bir yeni düzen zorlanmaktadır israil lobisi tarafından ve böyle bir noktada Türkiye kullanılmak istenmektedir komşulara karşı, bu da Türkiye'nin Ortadoğu'nun geleceğinde bir sıcak çatışma ile karşı karşıya olduğunu göstermektedir.

işte bu bütün yeni oluşumlar gerek küreselleşme süreci gerek büyük Avrupa Birliği süreci gerekse büyük Ortadoğu süreci gerekse Avrasya süreci, her birisi Türkiye'yi merkez alan politikaları gündeme getirmektedir. Ama hiçbirisi bu bölgede Türkiye'nin ulusal üniter ve çağdaş bir cumhuriyet devleti olarak ayakta kalmasını kabul etmemektedir. Hepsi Türkiye'de yaşayan farklı kökenlerden gelen insanların temel dayanağı olan etnik, kültürel, dinsel farklılıklara oynamaktadır. Dikkat ederseniz, Türkiye'nin son on senesi kimlik tartışmalarıyla geçmiştir ve geleceğe yönelik de aynen Osmanlı'nın yıkılmasından sonra nasıl Kürt cemiyetleri, Ermeni cemiyetleri ingiliz muharipleri kurulduysa, aynı şekilde Türkiye'de de sivil toplumculuk adına bu tür derneklerin kurulduğunu açıkça Türkiye'nin ulusal çıkarlarına aykırı çalıştıklarını görüyoruz.

Evet sayın yönetici bana bir pusula verdi. Bu konular açıldığı zaman ben çok uzun konuşuyorum. Kısaca toparlayayım. 21. yüzyılda şu tehlike Türkiye'yi beklemektedir sonuç olarak, hiçbir oluşum, Avrupa Birliği, küreselleşme, Ortadoğu ve Avrasya, hiçbirisi Kuvayi Milliye'den gelen bugünkü yapıyla Türkiye'de devam etmesini istememektedir. Her süreç Türkiye yi dağıtacak çözecek parçalayacak veyahut yapı değişikliğine sürükleyecek oluşumları beraberinde getirmektedir. O zaman bütün bu gelişimlere karşı, önce Türkiye'nin ulusal entegrasyonunda ulusal kimliğini yeniden toparlaması gerekmektedir. Bunun içinde yeniden bir Kuvayi Milliye hareketinin zorunluluğu gerçektir. Bu olmazsa Türkiye kimlik tartışmalarıyla dağılma noktasındadır. Bakın çok açık bir şekilde görüyorsunuz. Bir sürü televizyon kanalı var. Kimi Amerikancı, kimi Almancı, kimi Avrupacı, kimi İsrailci, kimi islamcı, kimi laik Türkiye'de ciddi boyutlarda bir kimlik tartışmasıyla Türkiye'nin dağılması ve ulusal entegrasyonunun parçalanması istenmektedir ki, bu da Türkiye'nin ulus devlet olarak ayakta kalmasını zorlaştıracaktır.

Sonuç olarak şuna gelmek istiyorum, Ankara Ticaret Odasının çatısı altında yapılan bu toplantıda, bu tartışmaları Türkiye'ye Odalar Birliği değil maalesef TÜSİYAD getirmiştir. Türkiye'nin geleceği ile ilgili çalışmaları önceden devletin birimleri hazırlardı. Genel Kurmay ilgilenirdi veyahut devlet dış işleri ilgilenirdi. Devletin ilgili birimleri Türkiye'nin geleceği ile ilgili programlar yapardı. Ama 90'lı yıllarda Türkiye'nin geleceği ile ilgili programların devlet birimlerinden değil, istanbul'daki işadamları derneklerinden çıktığını görüyoruz. Bu çalışmaları yapanlar, daha sonra kim bu programı uygulayacak dediğimiz noktada bir TÜSİYAD başkanı istifa ederek parti kurdu biliyorsunuz. Yeni Demokrasi Hareketi. Küreselleşme adına, bölgeselleşme adına Türkiye'den talep edilen her şeyi savundular. Sonuç: % 1 oy bile alamadılar Türk halkından, alamadılar ama hala isteklerinden vazgeçmiş değiller. Türkiye'nin federatif yapıya dönüşmesini, Türkiye'nin kozmopolit topluma dönüşmesini, Türkiye'nin eyaletlere bölünmesini, Türkiye'nin aynen Yugoslavya gibi parçalanarak Avrupa Birliği içerisinde eyaletler halinde yer almasını isteyen iş adamları var. Böylece ulusal pazarın ötesinde, bölgesel pazara yönelme hesapları içerisindeler. Ben söylemiyorum Cem Boyner açıkça 1995 yılında şunu söylemiştir, TÜSİYAD başkanı ve parti başkanı daha sonra oldu. Türkiye artık bizim değil. Türkiye uluslararası bir alan haline geldi, uluslararası bir pazar haline geldi demiştir. Türkiye bizim değil dediği noktada, bunu bir iş adamı söylüyor. Türk Milleti

de bunu sormayacak mı bunu yargılamayacak mı? Türkiye kimin? Türkiye'yi kimler yönetiyor? Türkiye uzaktan kumandalı bir sömürge haline geliyor mu gelmiyor mu? Bu tartışma yapılmadan, bu tartışmalar belirli bir sonuca bağlanmadan, Türkiye'nin geleceğindeki bu inişli çıkışlı yolun önlenmesi mümkün değildir. O zaman yeniden bir Kuvayi Milliye'nin Türk milletinin ulusal çıkarları açısından, 20. yüzyıldaki Kuvayi Milliye'nin ortaya koyduğu modelin günümüzde korunabilmesi açısından zorunlu olduğu açıktır. Beni dinlediğiniz için hepinize teşekkür ediyorum, saygılar sunarım.

Agah Oktay GÜNER - Sayın Çeçen'e çok teşekkür ediyorum. Son derece önemli beyanlarda bulundular. Bu arada toplantımıza sayın Prof. Sinan Sönmez de katıldı. Hoş geldiniz diyorum, isim vermeyeceğim yalnız Türkiye de oynanan bu büyük ihanetin aktörlerinden olan bir sermayedarın dedesi, Kuvayi Milliye'nin emini olarak topladığı paralarla kaçmıştır. Ailenin sermayesi Kuvayi Milliye'den çalınan paraya dayanır. Bunun kim olduğunu Anadolu'yu dolaşır, araştırır, bulursunuz.

ikinci bir hainin sermayesi de, ailesinin sermayesi de, milli mücadele kuvvetleri geldiği zaman bir kısım Rumları, Ermenileri kaçırarak aldığı paralardan meydana gelir. Dedenin ısırdığı elma torununun damağını kamaştırır derler. Onun için Atatürk diyor ki "Başınıza getirdiğiniz adamların kanını ve soyunu iyi tahlil edin" mutlaka kaşıdığınız zaman altından bazı şeyler sırıtır. Onun için isim vermiyorum ama hepsi ortaya çıkacaktır.

Sayın Çeçen bu konuşmasında Avrasya meselesi üzerinde de durdular. Değerli arkadaşlarım, bizim gaz aldığımız Ruslardan, Gassphrom Şirketinin sermayesinin %25'ine Almanlar hakimdir. Bu yıl bu miktarı % 52' ye çıkarıyorlar. Gelen sene 78 oluyor. Almanlar, yani Türkiye artık doğal gazda da Almanlarla muhatap olacaktır.

Şimdi Almanlar Rusların pek çok şirketini aldılar. Çin ile Rusya anlaştı. Çin, Şanghay kulübünü kurdu. Çın, iran'a nükleer başlık atacak füze sanayisini verdi. Bütün bu gelişmeler olurken dışta kalan Amerika, kulelerine saldırı vesilesi ile ki biz bundan elem duyduk, terörden en çok çekmiş milletiz. Afganistan'a müdahale etti. Afganistan'a müdahale, Türkmenistan gazını, Türkmenistan petrolünü Amerikan menfaatleri için Hint okyanusuna indirme hareketidir.

Sayın Çeçen 'e bu önemli meseleye de temas ettiği için ayrıca teşekkür ediyorum. Ne yazık ki Türkiye'de milli adamların sözü, milli sancı çeken insanların beyanları ne basında ne televizyonlarda yer bulur. Bu monopol medya tekelci sermayenin hakimiyetine girmiş olan medya Türkiye'nin en büyük sancısıdır. Ecevit deha çapında bir iş yapmıştır. Televizyon kanallarından alması gereken otuz üç trilyonu almamıştır, kanal hakkı parasını. Bunu kılıç gibi onların başına asmıştır ve televizyon kanalları Ecevit'in emrindedirler. Hiç Türkiye yanıyor aç sefil işsiz televizyonları görüyorsunuz, sabahtan akşama kadar göbek atıyor. Evet daha bu konuda söyleyeceklerimiz var. Şimdi Türkiye Cumhuriyeti ile ilgili ulus-

lar arası ekonomik stratejiler konusunda yirmi dakikalık konuşmalarını yapmak üzere Sayın Sinan Sönmez'i davet ediyorum. Buyurun efendim.

Sinan SÖNMEZ - Sayın başkan çok teşekkür ediyorum. Biraz gecikmeli geldim bir iletişimsizlik sonucunda oldu. Neyse gecikmedim diye düşünüyorum. Şimdi efendim aslında sayın başkanın bıraktığı yerden almak istiyorum. Şöyle ki çok anlı şanlı bir gazeteci televizyonda program yapımcı her devirde çok makbul olan bir insan, ismini zikretmek istemiyorum. Geçen sene tuttu, geçen seneydi zannediyorum. "Türkiye, Türklere bırakılmayacak kadar ciddi bir ülkedir" diye bir laf etti. Şimdi ben dinliyorum çok şaşırdım tabii önce, bu kadar da ayan beyan bir şekilde bunu söylemesi kanallardan, arkasından bunu gazetede de yazdı. Bir iki tepki geldi çok fazlada tepki gelmedi yalnız. Yani çok ilginç bir durum Türkiye'nin Türklere bırakılmayacak kadar önemli bir ülke olması meselesi, işte burada kilitleniyor galiba çünkü hakikatten Sayın Çeçen'in konuşmasının bir kısmını dinledim daha önce de bazı konuşmaları dinledim, bazı programlarda sağda solda birlikte olduk, biliyorum düşüncelerini. Şimdi tabii Türkiye'nin strateji geliştirmesi meselesi başlığı çok iddialı, ben çok böyle strateji konusunda uzman değilim fakat bazı düşüncelerimi söyleyeceğim yani "nedir durum niye bu hale geldi?" karşısında bir iktisatçı olarak konuşmak emin olun çok kolay hem de çok zor. Neden kolay, kolaylığı şundan çünkü bu krizi hepimiz yaşıyoruz iş adamları olarak, sizler yaşıyorsunuz tüccarlar, ticari adamlar olarak, halk yaşıyor, sanayiciler yaşıyor. Herkes yaşıyor ve dolayısıyla her şey ortalıkta çok net bir şekilde. Fakat aynı zamanda bu bir kolaylık tabii yani, bir anda kolaylık, bir iletişim kurmamız açısından. Bir taraftan da zor yani. Çünkü iktisatçılardan, özellikle de akademisyen kimliği olduğu zaman daha farklı belki bazı saptamalar bekleniyor. Biz de bu saptamaları yapmakta aslında zorluk çekiyoruz diye düşünüyorum. Bir tür cambazlık yapmak gibi oluyor. Ne söylenebilir, daha yeni bir strateji belirlenebilir mi? Dolayısıyla işim biraz zor gibi de görünüyor aslında bazı şeyleri tekrar edeceğim kusuruma bakmazsınız, hoş görünüze sığınıyorum sizlerin. Şimdi efendim aslında, bu gayet tabii küreselleşme sürecini Avrupa Birliği ile olan ilişkileri dikkate aldığımız *zaman,* kafalarda bir soru var. Efendim artık ulus devlet aşılıyor diye bazı sesli olarak, yüksek sesli, yüksek perdeden bazı saptamalar yapılıyor. Ulus devlet aşıldığı için de artık böyle ulusal iktisat politikaların önemi kalmadı. Tam olarak da şu Euro meselesi gündeme geldiği için, işte efendim Avrupa Birliği üyelerinin 12' si kabul etti. Dolayısıyla demek ki nedir bu? Ulusal iktisat politikalarında bağımsızlık pek kalmadı artık. Dolayısıyla küresel dünyada yerimizi almalıyız. Demek ki eski bazı değerlerimizi bir kenara bırakmalıyız, bağlamında bir takım sözcüklerin telaffuz edildiğini hepimiz biliyoruz, gayet tabii bunlarda düşüncelerdir. Tartışmaya açmak lazım fakat yani Türkiye'nin konumuna dikkat etmek lazım diye düşünüyorum. Avrupa Birliği bir süreç sonucunda aşama aşama gelerek, bu işte on ikisi Avrupa ülkelerinin Euro'yu kabul ettiler ve entegrasyona gittiler. Tüm bunlar aşamalar sonucunda ortaya çıktı ve bu süreç içerisinde yer alan aşamalarla. Gayet tabii bu birliğe üye olmadan, o birliğin üyeliğinin yerine getirilmesi gerekli olan düzenlemeleri yapmadan böyle bir sürece katılmak son derece zor ve sakıncalı diye düşünüyorum. Çünkü bakınız, Sayın Derviş geçen sene, birden bire, zannediyorum gittiği italya da veya Almanya da karıştırıyorum, o kadar çok toplantı yapılıyor ki. Türk Lirasını, "Türkiye Euro'yu ka-

bul edebilir" dedi. Gelecek yıllarda Avrupa Birliği üyesi olmaksızın. Şimdi bunlarda Sayın Derviş'in bu konularda titizlik gösterdiğini biliyoruz. Boş laflar değiller aslında. Nasıl Gümrük Birliği'ne bir üyelik söz konusu olmuşsa, belki önümüzdeki günlerde Euro konusunda belirli bir pazarlığın gündeme getirilmesi söz konusu olabilecektir. Bu daha sonra tekrar edilmedi ama benim dikkatimi çekti. Şimdi çok konuyu dağıtmayayım ama olay şöyle yani bir sürece dahil olmadan belirli koşulları yerine getirmeden sade anlamda söylüyorum kuşkusuz. Efendim birden bire paraşütle inemezsiniz, indiğiniz zaman Gümrük Birliği'nde olduğu gibi sonuçta aleyhe bir takım gelişmeler ortaya çıkar. Bunu bizzat Sayın Yılmaz da geçmiş aylarda kabul etti. Bilançonun global olarak negatif olduğu konusunda. Şimdi dolayısıyla karşılıklı yükümlülüklerin, karşılıklı sorumlulukların dikkate alınması gerekiyor gayet tabii. Bu Avrupa Birliği meselesi konusunda çok şeyler söylendi, çok şeyler söylenecek ama şunu söylememiz lazım bir gerçeği kabul etmemiz lazım ulusal bağımsızlık açısından tabii ele alıyorum. Biz Avrupa Birliği'ne üye değiliz. Üye olmadığımız içinde Avrupa Birliği'nin kendi içinde tespit ettiği bazı kriterleri mutlaka uygulamak zorunda değiliz. Paraşütle de inemeyiz. Hadi Euro uzun, uzakta bir ihtimal ama meşhur şu sürekli gazetelerde gündeme getirilen işte efendim kamu borçlarına ilişkin rasyolar efendim faiz hadlerine ilişkin rasyolar ve efendim vs vs...

Şimdi bunlar masthrich kriterleridir. Masthrich kriterleri üye ülkeler için saptanmış olan kriterlerdir. Aday ülkeler için de saptanmamıştır masthrich kriterleri. Kuşkusuz bu rasyolara uymak bu rasyoları dikkate alarak tekrar yapılanmaya gitmek olumlu olabilir, fakat bunlar Demokles'in kılıcı gibi sürekli Türkiye ekonomisinin önünde sürekli gündeme getirilmemelidir. Çünkü Avrupa Birliği üyelerinin mutlaka uymak zorunda olduğu kriterlerdir. Bunun yaptırımına uymazsanız, yaptırımı falan da yok. Onu çok net olarak söyleyeyim, yaptırımı falan da yok. Sadece uyarılacaklardır efendim bu kriterlere uyun diye. Dolayısıyla şimdi daha biz Avrupa Birliği üyeliği uzakta bir serap gibi görünürken açıkçası her şeyi her düzenlemeyi mutlaka ne olursa olsun bizim amacımız Avrupa Birliği'ne üyeliktir şeklinde ....(kaset bitiyor)

...olmak faydası zararı tartışılabilir ama hiç kuşkusuz ondan önce kendi ekonomimizi sağlıklı bir yapıya kavuşturmak zorundayız. Avrupa Birliği'ne diyelim ki girildikten sonra ne olacaktır, ekonomi daha mı sağlıklı olacaktır? Hayır, önce bir defa kendi ekonomimizi sağlıklı bir yapıya kavuşturmak zorundayız diye düşünüyorum. 65-67 milyon kişilik bir toplumun bir ülkenin Avrupa Birliği'ne üye olmasında, varsayalım böyle bir varsayım yapalım sonuçta gelecek mali yardımlarla her şeyin düzeleceğini ummak bence hayalciliktir diye düşünüyorum.

Şimdi bu çerçevede de ulusal politikalar tabi çok önem kazanıyor. Çok önem kazanıyor. Bizim Anayasamızın 5. maddesinde; devletin temel amaç ve görevleri arasında en başta "bağımsızlığı korumak" sayılıyor. Halen geçerli bu anayasa. Bağımsızlık bir devletin varlık nedenidir hiç kuşkusuz. Siyasi bağımsızlığın kalıcı olmasının ön koşulu da ekonomik bağımsızlıktır gayet tabi. Ekonomik bağımsızlığa ulaşmak için de devletin ulusal sı-

nırlar içinde ekonomiyi denetleyecek ve ekonomiye yön verecek araçlara sahip olması gerekir. Bu bir piyasa ekonomisi çerçevesinde düşünülüyor hiç kuşkusuz. Ancak burada devletin bu denetimi yapacak ve ekonomiye yön verecek araçlara tekrar altını çiziyorum sahip olması gerekmektedir.

Şimdi bu çerçevede tartışmaya çok uçuk olmasına rağmen -benim kişisel kanım bu- bu bağlamda da en başta bizim ihtiyacımız olan noktanın piyasa ekonomisi çerçevesinde gene bir planlamaya gitmesidir. Yani çok açık söyleyeyim, mevcut durumda işte DPT'nin olması vesairesi bunlar bağlayıcı değil. DPT'yi de hedef almıyoruz. Olay o değil. Yani ekonomideki kaynakların ciddi şekilde planlanması gerekiyor. Türkiye gibi ciddi şekilde sıkıntı çeken bir ülkede ciddi bir kaynak planlamasına ihtiyaç olduğu kanısındayım.

Şimdi bu bağlamda da iktisat politikası araçlarına sahip olması lazım. Biz bırakınız planlamayı, son dönemleri dikkate alacak olursanız planlamayı bir kenara bırakalım ulusal iktisat politikası araçlarını yitirdik, iktisat politikasının temel iki tane aracı vardır. Bir tanesi para politikasıdır, bir tanesi maliye politikasıdır.

Şimdi kusura bakmayın ders anlatır gibi oldu ama şöyle belleklerimizi bir tazeleyelim diye söylüyorum.

Şimdi para politikasına baktığınız zaman para politikasında Merkez Bankası, gerek para politikasında gerek kur politikasında Merkez Bankası uzun bir süre devre dışı bırakıldı. Merkez Bankası devre dışı bırakıldı, halen para politikası açısından Merkez Bankası'nın etkin olduğunu söylemek mümkün değildir.

Maliye politikası ve bütçe politikası açısından baktığınız zaman da tamamıyla tasfiye edilmiştir. Yani şu anda yapılan şey borç yönetimidir. Maliye politikası ve bütçe politikası borç yönetiminin peşine takılmıştır, onun yerini borç yönetimi almıştır ve dolayısıyla demekki atalete uğratılmıştır.

Şimdi bakınız bu iktisat politikasının iki önemli aracına sahip olmayan bir hükümetin hakikaten işi kolay değildir. Bu nereden kaynaklanıyor, neden yitirdik bunları? işte bütün bunların çok önemli bir nedeni IMF'yle yapılan meşhur stand-by anlaşması. Yani 1999'un Ara-lık'ında yapılan stand-by anlaşması hakikaten çok ciddi sonuçları olan, ulusal iktisat politikası uygulamalarını giderek tasfiye eden bir süreci başlatmıştır.

Bu konu üzerinde hassasiyetle durmak istiyorum. Ben şahsen tek sorumlu olarak IMF'yi görmüyorum gayet tabi. "Efendim işte IMF geldi, başımıza çöreklendi, dolayısıyla IMF'nin yüzünden de bu hallere düştük." Genel yargı olarak doğru. Bu politikalar yanlış tabi çok da sesli şekilde dile getirildi. Fakat bu politikaları kabul eden, uygulayan hükümet veya hükümetler de en az IMF kadar sorumludur.

Şimdi bakınız öyküsünü çok derinlemesine ele almayalım IMF'yle ilişkilerin ama neden önemli, neden bu kadar önemli? Belleklerimizi tazeleyecek olursak, çok yakın bir geçmiş ve halen yaşıyoruz. 99'da stand-by anlaşması yapıldığı zaman ortalık güllük gülistanlık değil di hiç kuşkusuz. Belli bir birikimiz sonucunda sıkıntılar vardı, iktisat tarihine dönüştürmeyelim ama 99'daki stand-by anlaşması gelecek olan krizin tohumlarını ekmiştir. Neden ektiği çok belli. Birincisi bu kur çıpası IMF hükümetin üzerine, hükümet IMF'nin üzerine atıyor, -bu arada ekonomiden sorumlu yüksek bürokratlar da tabi töhmet altına girdiler- kabul etmiyorlar. Hangi taraf sonuçta karar verdiyse, vermiş olursa versin ama sonuçta bunun bir açmaza götüreceği, cari açıkta patlama sonucunda açmaza götüreceği, ticaret açığında, dış ticaret açığında cari açıkta açıkça öngörülüyordu, ikinci nokta Merkez Bankası'nın teknik bir tabir olmakla birlikte "net içi varlıklara" sınır koymasıdır. Daha doğrusu IMF koymuştur bunu. Net içi varlıklara bir sınır koymuştur. Bu son derece ciddi bir olaydır. Kasım krizinin patlak vermesinde ve arkasından Şubat krizinin patlak vermesinde çok ciddi bir tahkiktir bu. Bunu IMF getirdi ve koydu, kabul etti hükümet ve Merkez Bankası. Neydi bu? işte emisyon yapmak için, piyasayı fonlamak için çok ciddi bir sıkıntıyla, tahkikle karşı karşıya kaldı Merkez Bankası. Dendi ki "şu limiti aşamazsınız." Net içi varlıkları artıramadığımız zaman da emisyona gidemiyorsunuz. Neye bağlı emisyona gitmek? işte ne kadar döviz getirirseniz o kadar para basılacaktır. Ne olacaktır peki, nereden para bulacaksınız? Bunların 2-3 tane kaynağı var, birincisi esas olarak borçtur. Dış borçtur, dış kaynak bulacaksınız. Yani borçlanmaya dayalı olan bir şeydir, sistem kurulmuştur, ikincisi keza aynı şekilde döviz kazandırıcı, dolar kazandırıcı özelleştirmelerin yapılması gerekiyordu. Demek ki özellikle de yabancılara satışların böylelikle gündeme getirildiğini görüyoruz. Dış borçlanmaya gidilmesi söz konusuydu. Dış finansman bulacaksınız, kaynakla bu iş olacak ve dolayısıyla da efendim işte emisyona gidilecek veyahut da işte ticarette bir ihracatta artış olacak, açık vermeyeceksiniz. Şimdi böylesine bir kurgu yapıldı. Yürümedi gayet tabi. Neden yürümedi? Efendim işte bir defa cari açık arttı, özelleştirmeler döviz getirici özelleştirmeler, yapılamadı. Üçüncü bir nokta da sermaye girişi Türkiye'ye, kısa vadeli sermaye hareketleri spekülatif nitelikteydi. Yani Türk Lirasının aşırı değerlenmesi yüksek faiz haddinden dolayı çok karlıydı Türkiye'ye para getirmek ve dolayısıyla, fakat çok ürkek bir sermaye söz konusuydu. Eylül ayından itibaren de işlerin kötüye gittiği çok net ortaya çıkınca da dışarıya sermaye kaçışları başladı. Sonuçta IMF'nin getirdiği bu kısıtlama yüzünden piyasanın fonlanmaya ihtiyacı varken kesinlikle Merkez Bankası fonlamaya gidememiştir. Ne zaman ki, Kasım ayında kriz çıktı, Dapler geldi işte IMF'nin Avrupa Bölgesi Sorumlusu büyük bir imparator edalarında geldi koltuğa oturdu ve bence kanaatimce her yerde söyledim ben bunu yüz karası olan bir basın toplantısı yaptı, sayın Başbakan toplantıyı bir an önce terk etti gitti iki cümle söyledikten sonra, dönemin Hazine Müsteşarı ve Merkez Bankası Başkanı vardı, içler acısı bir durumdu ve Dapler hakikaten bir imparator yada sömürge valisi edasıyla 62 maddelik IMF'nin kendisine yazdığı -öyle tabir edebiliriz- yeni niyet mektubunu açıkladı. Ek niyet mektubunu açıkladı. Şimdi dolayısıyla burda neyi görüyoruz? işte böylesine mekanizmalara egemen olduğunuz zaman müdahale edemiyorsunuz ve IMF'nin bir haftalık özel izniyle Merkez Bankası net içi varlıklar taban mı yükseltmiştir ve

emisyona gidip piyasayı fonlamıştır. Şimdi bu kadar katı kurallar vardır. IMF dediğiniz zaman yani sadece slogan düzeyinde değil, IMF kötüdür, IMF efendim işte olumsuz şeyler yapar değil, öylesine tahkikler getiriyor ki, bırakın bu yapısal reform adı altında yapılanları, para politikasına ve bütçe politikasına öyle tahkikler getiriyor ki adım atamıyorsunuz nefes alamıyorsunuz uyduğunuz zaman.

Şimdi bakın burda yaşadık. Sonra ne oldu? Öykünün devamına bakalım gene yanı bağımlılık çerçevesi içinde ele alalım. Oraya geldiler işte, Türkiye'ye acil yardım bağlamında veyahut da bir stand-by anlaşması çerçevesinde kalan paranın yapılması aktarılması, işte yeni fonlardan bir miktar para verilmesi karara bağlandı aşamalı olarak ve bu da belli koşullara bağlandı. Bir defa 62 maddelik bir yıl öncekinden daha ağır 62 maddelik bir ek mektup yazıldı. Ek mektup demek bile biraz garip kaçıyor, IMF bu koşullan koydu işte hükümet de imzaladı. IMF'ye de sözüm ona bir mektup yazdı. IMF koşullarım budur dedi. 62 maddelik bir ültimatom adeta.

Şimdi bunun ardından malum Şubat krizine geldik. Hiçbir değişiklik yapılmayınca Şubat'ta malum işte kriz patladı. Fakat işin ilginç tarafı şu ana kadar yeni stand-by anlaşması hazırlıkları yapılıyor açılacak niyet mektubu, 11 tane gözden geçirme oldu. 11 gözden geçirmenin hepsinde de yeni birtakım hususlar eklenmiştir buna. Dolayısıyla yeni birtakım istemlerde bulunulmuştur. Ve de performans kriterleri koydu. Öyle performans kriterleri kondu ki bir tanesi işte çok fazla sayın Maliye Bakanı Oral'ın da övündüğü, sayın Derviş'in dile getirdiği yetkililerin dile getirdiği fakat maliye politikasının ne kadar felce girdiğini, ne kadar ulusal bir iktisat politikası uygulanmadığını gösteren şu meşhur ve meşhur kamu kesimi temel fazlası meselesi var. nedir bu kamu kesimi temel fazlası? %6,5 şimdi bunun performans kriteri olarak bulunması kanımca son derece yanlış. Bizi yanılgılara götürüyor. Nedir bu? Faiz dışı harcamaların kısılması sonucunda elde edilen fazladır. Efendim öyle bir şey ki net rakamları verebilirim. Elimde yaptığım bir çalışma var daha 2-3 gün önce bitirdim ama rakamlara boğmak istemiyorum. Fakat şunu söylüyorum global olarak 1999'da stand-by anlaşması yürürlüğe konulduğu zaman birkaç tane amaç vardı, bağlayacağım şimdi ona. Bunlardan bir tanesi bu borçlanma meselesini halletmekti. Yani Hazine'nin bunun ötesinde devletin borçlanmaya ilişkin gösterdiği değeri aşağı çekmek, borç stokunu aşağı çekmekti, ikincisi enflasyonu aşağı çekmekti. Şimdi esas iki tane amaç vardı burda. Bu iki amacın da ne yazık ki iki yıl geçtikten sonra, iki yıllık böylesine yanlış bir politika uygulandıktan sonra ve söylüyorum kesinlikle IMF'ye endekslen-miş bir politika uygulandıktan sonra neyi görüyoruz? Borç stoku inanılmaz vaziyette artmış düzeyde. Keşke 1999'lardaki borç stokuna ulaşabilsek şimdi. Enflasyona gelecek olursanız enflasyonda aşağı çekilme falan yok. 2000'de bir miktar biliyorsunuz düştü, yalpaladık krize girdik 2001'de ve borç enflasyon oranları TEFE'de ve TÜFE' de bakın hangisini kabul ederseniz edin aşmış vaziyette 1999'a ilişkin bütçeye göre veya rakamlara. Dolayısıyla fiyaskodur, açıkça söylüyorum fiyaskodur. Başarısızlıktır. Daha ciddi darboğazlara doğru sürüklemektedir Türkiye ekonomisini. Ben öyle düşünüyorum. Fakat burada önemli olan nokta işte bu ulusal iktisat politikalarından vazgeçilmesi sonucunda,

IMF endeksli politikalar uygulanması sonucunda bu açmazlarla karşı karşıya geldiğimiz kanısındayım ben, çok ciddi şekilde.

Şimdi öyle bir söylem geliştiriliyor ki, efendim işte küreselleşme sürecinde ulusal iktisat politikaları olabilir mi? Gayet tabi olacaktır. Hele Türkiye gibi ülkelerde gayet tabi olacaktır ulusal iktisat politikaları. Amerika Birleşik Devletleri'nin küreselleşme sürecinde son derece egemen bir durumda olduğunu görüyoruz. Hegemon bir tavrı var. Hegemonyasını kurmuş vaziyette, bunun için de uğraşıyor. Kuşkusuz çıkar çatışmaları var. Kuşkusuz doğrusal bir gelişme, matematikte olduğu gibi ... bir gelişme yoktur. Kırılmalar, kopmalar, çatışmalar vardır. ABD kendi hegemonyasını devam ettirmeye çalışıyor kuşkusuz. Ama ABD'nin uyguladığı iktisat politikası aslında dünya ekonomisine dikte ettirilmeye çalışılıyor. Gerek para politikası açısından olsun, gerek dış ticaret politikası açısından olsun. Avrupa Birliği bu dünya düzeni oluşturulurken hiç kuşkusuz işte bir tarafta ABD var. bir tarafta Japonya var, ki Japonya çok ciddi sorunlarla boğuşmaktadır. Bir bloklaşma ortaya çıkarken, Avrupa Birliği teker teker ülke bazında bununla mücadele edemeyeceğini anladı. Onun için yeni bir belki uluslar üstü bir kimlik kazanmaya çalışırken, yeni bir aynı şekilde bu uluslar üstü kimlikle bir tabiri caizse bir ulusal bütünlüğü sağlamaya çalışıyor çeşitli ülkeler arasında. Yoksa bir şansının olmadığını görmeye başladı Avrupa Birliği. Ne Fransa, ne italya'sı, ne ingiltere'si, ne Almanya'sı. Almanya, Doğu Almanya ile birleşmenin şokunu halen yaşamaktadır, atmış değildir. Kolay iş değildir çünkü bunlar. Yeni bir çağda yeni ciddi çıkar çatışmaları olurken gayet tabi Avrupa Birliği'nin 3-4 tane önde gelen ülkesi de diğer küçük ülkeleri toparlayarak bir bütün oluşturmaya çalışıyorlar. Bu da anlaşılabilir bir durumdur diye düşünüyorum ben aslında. Fakat burda çok dikkat edilmesi gerekli olan bir nokta var. Ne Fransa, ne ingiltere, ne Almanya, ne italya bütün bu ülkelere baktığımız zaman lokomotif olan ülkelere baktığımız zaman bunlar Avrupa Birliği'ne girerek biz güçleneceğiz yani ulusal planda bir kaygı taşımamışlardır, önce bir ulusal iktisat politikalarıyla yapısal düzenlemeleri yapmışlardır, güçlenmişlerdir bu süreç içinde. Dolayısıyla ben işte bu alanda Türkiye'nin bir takım projelerini çok kendimce ayarlıyor olduğu kanısındayım yetkililerin yaptığı Avrupa Birliği'ne ilişkin, ikinci bir nokta ise bu küreselleşme sürecinde ulus devletlerin bugünden yarına ortadan kalkması, ulusal çıkarların bugünden yarına çıkması diye bir şeyin söz konusu olmayacağını düşünüyorum. Ulusal iktisat politikalarının Türkiye tipi ülkelerde son derece önemli olduğunu düşünüyorum. Eğer ulusal iktisat politikalarıyla kendi yapımızı sağlamlaştıramazsak ve bu IMF tipi politikalara kendimizi teslim edersek ki tam anlamıyla teslim olduk, tam anlamıyla sonumuz pek iyi gözükmüyor. Bitireceğim sayın başkan iki cümleyle şimdi düşünün ki...

Agah Oktay GÜNER - Sayın Sönmez toplamak üzere son on dakikanızı kullanıyorsunuz.

Sinan SÖNMEZ - Tamam, tamam efendim ben bitireceğim...

Agah Oktay GÜNER - Verdiğimiz süre bitti de ben size on dakika veriyorum.

Sinan SÖNMEZ - Tamam sayın başkan ben hemen iki dakikada toplayacağım...

Agah Oktay GÜNER - Herkes eminim sizi zevkle dinliyor...

Sinan SÖNMEZ - Teşekkür ederim. Şimdi biraz ben onu söylüyorum meslekî deformasyon var. Neden işte üniversitede yıllardır çeşitli hocalık yapıyorum mikrofonu böyle kaptığımız zaman susmasını bilmiyoruz, aslında konuşmaya başlıyoruz. Şimdi efendim düşünün ki bu yapısal reformlar neden bağımlılık yapısal reformlar hiç kuşkusuz Türkiye'de yapılacak şeyler var. Kuşkusuz bir bankacılık reformu yapılması şart. Biliyoruz bunu kuşkusuz. Kuşkusuz aynı şekilde yolsuzlukları engelleyecek, kamu yönetiminde saydamlığı sağlayacak düzenleme yapılması şarttır. Bu da gayet tabi yapılması şart olan şeylerdir bunları biliyoruz. Fakat bir paket olarak ele aldığınız zaman bu yapısal reformların emin olunuz ki bir programı çıkıp okuduğumuz zaman anti-enflasyonist politikalara bağlandığını görüyorsunuz. Efendim deniliyor ki bu program bu yapısal reform denilen değişiklikler yapıldığı zaman enflasyon aşağıya çekilecektir. Bunun hiçbir ilgisi yoktur bir defa, bu yanlışlıktır. Saydam olduğunu söyleyen yöneticiler uluslararası planda gerek IMF gerekse ulusal plandaki yöneticilerimiz doğruyu söyleyememektedirler. Bunun enflasyonu aşağıya çekmekle falan hiçbir ilgisi yoktur, ikincisi ise ikinci bir nokta çok yanlış enformasyonlar verildiği kanısındayım kamuoyuna bu yapısal reform denilen çalışmalar konusunda ciddi saptırmalarda bulunuluyor. Örneğin şu Ziraat Bankasının meşhur görev zararları konusunda yanlış enformasyon verildi. Sadece tarımı destekleme bağlamında bu zarara girilmiştir şu kadar milyarlarca dolar külliyen yanlıştır, külliyen saptırmacadır. Bunu 2000 yılında Sayıştay'ın raporu yıllık raporunda çok net bir şekilde ortaya konulmuştur rakamsal bazda bunu çeşitli yazarlar bunu yazdılar. En sonunda Sayıştay 2000 yılındaki raporunda da bunu yayımladı nereden kaynaklandığı konusunda bunu yayanlarda çok basit çok şey olan küçük olan bir borç Hazine'nin Ziraat Bankası'na olan borcu efendim ödenmiyor. Faiz bindiriliyor. Sürekli faiz bindiriliyor. Faizler de çok yüksek sonrada şişmeye başlıyor. Dolayısıyla bu da işte efendim Ziraat Bankası zararlı olarak gözüküyor. Yani bu bir takım rakam bunlar yazıldı çizildi fakat tekzip edilemiyor. Tekzip edilecek bir şey yok. Çünkü yanlışlıklar yapılıyor, yanlış enformasyonla bombardıman ediliyor kamuoyu.

Şimdi bakıyorsunuz 60 tane düzenleme yapılmış. 60 tane yaklaşık aklımda kaldığı kadarıyla düzenleme yapılmış, bu yapısal reformlar çerçevesinde ve ne kadar ilginçtir ki bu niyet mektuplarına parlamentodan hangi tarihte bu yasaların çıkacağı belirtilmişti.

Sayın dinleyiciler sayın arkadaşlarım böyle bir şey olabilir mi? Böyle bir tabloyla başka bir ülkede karşılaşabilir misiniz? Bir Fransa'da, bir italya'da ne bileyim bir ingiltere'de karşılaşabilir misiniz? Böyle bir şey olabilir mi? IMF niyet mektubu yazılı bir anlaşma yapılıyor.

Bu(yabancı kelime) diye bir sözcük var ingilizce'de biliyorsunuz, (yabancı kelime) diye yapılan bu şeyin, (yabancı kelime) stand-by (yabancı kelime) denilen şeyin hukuksal aslında hiçbir geçerliliği de yoktur. Yani bağlamaz, parlamentoyu bağlamaz. Kesinlikle bağlamaz, istediği zaman bu (yabancı kelime) hukuksal bir kıymeti olmadığı için atabilir. Onaylamaz. Yapmayacağız bunu deme yetkisine sahiptir parlamentolar, ulusal parlamentolar. Ve bu anlaşmalarla şeker yasasının, tütün yasasının, elektrik piyasası kanunun ne zaman çıkacağı kesinlikle tarih itibaren belirtilmiştir. Parlamentodan şu tarihte çıkacaktır diye. Böyle bir şey olabilir mi? Nerede ulusal bağımsızlık? işte bu derecede tabi olmuş bulunuyoruz. Bu çok içler acısı bir durum hakikaten. Ben bırakın her şeyi çok açık söylüyorum samimiyetle ifade ediyorum, bir Türkiye Cumhuriyeti yurttaşı olarak böyle bir düzenden utanıyorum, sıkılıyorum. Öğrencilerime karşı anlatmakta zorluklar çekiyorum. Kaç defa aynı olguyla karşı karşıya kaldım genç insanlarla. Yani bir tarafta ulusal parlamentomuz var, bir tarafta IMF ile yapılan anlaşma sonucunda parlamentoya şu tarihte şu yasayı çıkaracaksınız deniliyor. Çıkmadığı zaman sayın Derviş tuttu ne yaptı? Sayın Derviş inanılmaz katı bir şekilde tepki koydu.

Şimdi dolayısıyla demek ki bu IMF anlaşması son derece önemlidir. Bitiriyorum sayın başkan. Surda size çok kısa bir şey okuyarak bitireceğim. Çok ilgimi çekti. Yeni geçti elime Prof. Josef Stigles. çeşitli beyanlarda bulunmaya devam ediyor. Dünya Bankası eski Başkan yardımcısı. IMF ile takışmıştı, sonra görevini bırakmak zorunda kaldı, istifa ettirildi. Şimdi bakın ne diyor Stigles. Son bir beyanı fakat bu yeni elime geçti. 2-3 Mayıs 2001 tarihli beyanı. Internetten aldım. Diyor ki; "IMF bir ülkeye yardım etmeye karar verince oraya özel görevi misyonu olan iktisatçılar gönderir. Bu iktisatçıların genellikle o ülke ile ilgili geniş bilgi ve tecrübeleri yoktur. Kırsal kesimdeki köylerden çok beş yıldızlı oteller hakkında doğrudan doğruya bilgi sahibidirler. Çok sıkı çalışırlar. Gece yarılarına kadar rakamlara bakarlar. Günler ya da en fazla haftalar içinde ülkenin ihtiyaçlarını göz önünde bulunduran tutarlı bir program yapmaları istenir. Söylemeye gerek yok ki biraz rakamlarla boğuşarak bütün ulus için bir kalkınma stratejisi oluşturmak nadiren mümkündür. Daha doğrusu rakamlarla boğuşmak her zaman iyi görülür. IMF'nin kullandığı matematiksel modeller çoğunlukla ya defoludur ya da demode. Eleştirmenler IMF'yi ekonomiye şablonlar uyguladığı için suçlarken haklıdırlar. Ülke ekiplerinin daha ülkeyi görmeden rapor taslaklarını hazırladığı bilinir. Bir talihsiz olaya ilişkin şu hikayeyi duymuştum. Bir ülke ekibi başka bir ülke için hazırlanan raporu önce olduğu gibi kopyalıyor, sonra da bunu başka bir ülke için de kullanıyor. Bu yöntemleri sürüp gidebilirdi ama bir keresinde bilgisayarda bul ve yerine koy komutu tam işlemeyince bazı yerlerde kopya edilen ilk ülkenin ismi kalmış."

Şimdi belki abartıdır ama Stigles bunu yazdığı için özellikle okuma ihtiyacı duydum. Son söz olarak da şu: kuşkusuz bir ulusal iktisat programı stratejisi geliştirebiliriz. Kuşkusuz. Bundan hiçbir kuşku duymuyorum. Hiçbir şey henüz yitirilmiş değildir. Sadece istenç sahibi olmak lazım. Bu ulusal kaynaklarımızın bir envanterini yapmak lazım ve halka herkese iş adamından çalışan kesime kadar herkese ne derecede özveride bulanacağını, bunun sonucunda kazancımızın ne

olacağını belirtmek gerekiyor. Bunu yaparken de kuşkusuz belli grupların da canı yanacaktır, iki yıldır zaten çok kesimin canı yandı. Sonuçta biz sıfır elde ettik. Hiçbir noktaya ulaşmış değiliz. Bunun için de ben şunu öneriyorum: birincisi yani bir hareket noktası oluşturmak için ulusal iktisat politikaları için ben samimiyetle inanıyorum, IMF'yle ilişkileri dondurmanın çok yararlı olduğu kanısındayım. Hiçbir yarar sağlamamıştır. Giderek borçlanıyoruz, borcumuz artıyor. Gelen borçlar da nereye gidiyor? Bankalara gidiyor. Çok açık görebiliyorsunuz yine tartışma konusu. Dolayısıyla ne yapmamız lazım? Çok sıkı bir pazarlıkla bu borçları dış borçlan erteletmek zorundayız. Kesinlikle erteletmek zorundayız. Bu dış borç ödemelerinin ertelenmesini gerekli görüyorum. Rusya bu işi yaptı. IMF programını kabul etmedi. 2 yıldır Rusya son derece olumlu gelişiyor. Çok olumlu gelişiyor. Cari fazlası var, bütçede fazlası var, ulusal rezervleri arttı ve borçlarını ödemeye başladı. Yeter ki bizlerin yani bir araya gelip hakikaten bu istenci göstermemiz lazım ve ulusal bağımsızlık konusunda da çok hassasiyetle durmamız lazım. Sabrınız için teşekkür ediyorum. Saygılarımı sunuyorum.

Agah Oktay GÜNER - Efendim gerek sabahki oturumda gerek benim başkanlık ettiğim bu oturumda gördüğünüz gibi değerli konuşmacılar mükemmel hazırlıklarla huzurunuza geliyor. Yoruldunuz birkaç dakikanızı alacağım. Mustafa Kemal Meclis riyasetinde, Mehmet Emin Yurdakul milli şair Meclis kürsüsünde. Biliyorsunuz Atatürk çok dikkat ederdi Meclis'e şairleri sanatkarları edebiyat adamlarını taşımaya. Mehmet Emin Bey coşkun bir insan konuşuyor ama bir türlü ana meseleye gelmiyor. Mustafa Kemal, "Mehmet Emin Bey lütfen sadede gelin." Bir ikaz, iki ikaz, üç ikaz... dördüncüde Mehmet Emin Bey dönüyor riyasete kürsünden "efendim ben konuşacağım arkadaşlar sadede gelecek" diyor. Bizim hatiplerimizin hepsi sadedin içindedirler ve çok vukuflu konuşmalar yapmaktadırlar. Ben muhterem dinleyicilerin gözlerinden aldığım bir soruyu hemen sayın Sönmez'e yöneltmek istiyorum. Sizin bu değerli tebliğinizi eğer bu hükümet planlama şuuruna ve saygısına sahip olsaydı, milli plana dayanan bir programla IMF'yle müzakereye otursaydı başımıza bu kadar çok felaket gelmezdi şeklinde anlayabilir miyiz?

Sinan SÖNMEZ - Ben o kanıdayım sayın başkan. Özellikle her zaman için düzenlemeler yapmak mümkündür. Böylesine bir ülkede olanaklar bitmez hiç kuşkusuz ama 99'da bir istikrar programı uygulamak zorunda olduğumuz kanısındaydım ama böylesine bir istikrar programı değil. Bence yanlıştı, çünkü şunu da iç rahatlığıyla söyleyeyim bir anlamda söylüyorum lütfen yanlış anlaşılmasın. 99'da bu program uygulandıktan sonra bazı iktisatçılar karşı çıktı, yazı yazdılar konuştular falan. Ben de elimden geldiğince bu krizin geleceğinin kaçınılmazlığını ama tahmin edemezsiniz 10 ayda mı gelir, 15 ayda mı gelir, 2 senede mi gelir bilmez tarih ama yani mutlaka kaçınılmaz olduğunu, bunun kriz taşıyıcı olduğunu vurgulamıştık. Çünkü benzer politikalar Brezilya'da, Arjantin'de ve Meksika'da uygulandı. Başlarını çok ciddi şekilde derde soktu. Arjantin hala ne durumda biliyorsunuz hepimiz biliyoruz. Denenmişti, ilk defa Türkiye'de denenmiyordu. Büyük ölçüde bu programlar Stigles'in dediği gibi çok standart programları çıkarıyorlar ve olmuyor. Güneydoğu Asya'da tam bir fiyaskoyla sonuçlandı Türkiye'den önce IMF biliyorsunuz ne hallere düştü. Dolayısıyla bunun çıkar yolu yoktu. Farklı ulusal kaynaklarımıza dayanarak yapmalıy-

dik. Yani düşünün ki ulusal gelirde %8,5 bir erime ortaya çıktı. Yani dolayısıyla bir milyonu aşkın kişi işini kaybetti vesaire vesaire... Biliyorsunuz yani. Ben en son şunu söyleyeyim. Şöyle tahmini çeşitli kişiler yaptı. Tabi belli varsayımlardan hareket ediyorsunuz aslında, iktisatta biz varsaymışız yapamayız. Yapılmadığı için belli varsayımları ben de koydum. Şöyle bir hesaplama yaptım: acaba bu krizin faturası ne kadar olmuştur, dolar cinsinden? 2001 yılı ortalama doları cinsinden? Bunu gazetelerde de bazı iktisatçılar yaptı. Hepimizin belli varsayımları var, ortak paylarımız var. Şimdi yaptığım hesaplamaya göre toplam fatura milyar pardon dolar cinsinden baktığımız zaman bulmaya çalışıyorum bunu kusura bakmayın, aşağı yukarı 76 milyar dolarla 83 milyar dolar civarında bir kaybı oldu Türkiye'nin. 76-83 nedir bu? işte ben işsiz kalanlar, efendim kapanan işyerleri, üretimin küçülmesi, ek dış borçlanma ve iç borçlanmanın getirdiği faiz hadleri vesaire kattığınız zaman 76 ile 83 milyar dolar arasında bir kayıptır. Yani biz bu kayba uğramadan da farklı bir istikrar programı uygulayabilirdik, en azından yol alırdık bir senede...

Agah Oktay GÜNER - Çok teşekkür ediyorum, efendim şimdi ana konuşma süresi 15, toparlama 10 dakika ilave. Sayın Tayyip Yelen de "Kurtuluşun Yolları". Çünkü diğer konuşmacımız uçağının kalkmaması sebebiyle toplantımıza katılamadı Kemal Özden Bey. Sosyoekonomik durumun değerlendirmesini yapacaktı. Buyrun sayın Yelen.

Tayyip YELEN - Efendim birinci oturum ve ikinci oturumda bilim adamlarımızın, araştırmacılarımızın ortaya koyduğu bir gerçek var. bir kuşak düşünün, bir kişi düşününüz dedesinden ya da ninesinden dedesi ölmüştür mutlaka Kurtuluş Savaşında ama ninesinden dinlediği olayları bugün torununun yaşadığını görüyoruz. Bir kuşak içerisinde bir toplumun ikinci kez çöküşünü yaşıyoruz. Biz bir yıldır yurttaşlarla temas halindeyiz. Anadolu'yu dolaşıyoruz, insanlarımızla görüşüyoruz. Bu bilimsel gerçekleri şimdi dinledik. Araştırmaları dinledik, izniniz olursa bir de yurttaş ne diyor? Bizimle neleri konuşuyor? Ulusal Güç Birliği - Yeniden Kuvayi Milliye hareketinin oluşturulması sırasında insanımız nasıl düşünüyor?

Tarih boyu kendi özelliklerine uygun sosyal düzen kurarak yani devlet modeli geliştirerek toplu yaşamanın güvencesini sağlamayı alışkanlık haline getirmiş bir milletin, başka toplumların sosyal düzenlerini kabul edip onların himayesinde ve kontrolünde yaşaması düşünülebilir mi?

Bilindiği kadarıyla hep devletler kuruyoruz ama bir Çin toplumu, bir Acem toplumu gibi kurduğumuz devleti binlerce yıl koruyamıyoruz.

17cisi olan Türkiye Cumhuriyeti Devleti de bizim kuşak döneminde yıkılma, dağılıp parçalanma noktasına gelmiştir.

Toplumumuz ve siyasi önderlerimizin tercihi ile yönetimde aklın ve gelişmenin ihtiyacı olan bağımsızlığı sağlamak için Mekke'den vazgeçtik.

Yurtta barış dünyada barış diyerek Kızıl Elma'yı unuttuk.

Yüzyıl önce toplumsal ve tarihi yurt tercihimizi yaparak Misaki Milli sınırlarımızı belirleyip Mega Türklüğü, Turanı reddettik.

11 Eylül 2001 felaketinden sonra batının dışladığı ve bizimle ticaret yapmak isteyen, bilgi ve teknoloji transferine hazır islam medeniyeti var.

Bugün lider olmamızı isteyen bir Türk medeniyeti, bir Türk dünyası var. Peki

biz ne yapıyoruz?

Biz Türkiye Cumhuriyetinin, modem, seküler milli bir devlet olduğunu ispat edebilmek için akıl almaz tavizler veriyoruz ama batılılar inatla ve ısrarla bizim öyle olamayacağımızı iddia ediyorlar.

Yüz elli yıl önce bizi bölmek isteyen batının, aynı Risk-Kontrol sarmalı içerisinde, bazı siyasi ve ekonomi elitlerin, gaflet ve dalalet hatta ihanetiyle merkez ülke, konumundaki yurdumuzu, doğal kaynaklarımızı ve de ulusumuzu Amerika, Avrupa ya da israil'in himayesindeki sadık dost yapmak istiyoruz.

Hayır, Türk milletinin böyle bir dostluk talebi yoktur.

Devlet kurmanın gereği olarak oluşturulan, güçlü devletli zayıf parlâmentolu, güçlü parti liderli zayıf parti örgütlü ilk siyaset kurumumuz, çok partili demokratik yapıya geçilince, uyum yasaları çıkartarak halkımıza kendi kendisini yönetme fırsatı verilmesi gerekirken, siyaset kurumunun bu buyurgan yapısı, siyasilerin iktidarlarını korumak için sürdürüldü.

Dünyadaki ekonomik ve siyasal değişmelerin dayatmasıyla liberal yaşama geçtiklerini söyleyen siyasi ve ekonomi elitlerimiz, liberalizmin uyum yasalarını çıkararak liberal siyaset kurumunu oluşturmadılar.

Bunun yerine "yolsuzluk, siyasi paylaşım ve himayeciliği esas alan, güçlü parti liderli, etkisiz ve yetkisiz seçmenli" siyaset kurumunu yaşamımıza yerleştirdiler.

Bu siyaset kurumu ile bugün, boğucu bir ortamda yaşıyoruz. Her yerde ahlaksızlık, hırsızlık, kandırmaca, üç kağıtçılık, köşe dönücülük, rüşvet, irtikap, hortumculuk, yetim hakkına göz dikme, her yerde haksız kazanç, leş kokusu, her yerde nefret, her yerde homurdanma, her yerde ah vah...!

Gariptir ama gerçektir de; bir kısım siyasilerimiz ve bürokratlarımız, hortumculardan, siyasi paylaşımcılardan, soygunculardan nefret ediyorlar ama onlara hizmet de ediyorlar.

Bugün gençlerimiz, geleceğini, vatanını, onurunu ve sevgilisini kaybedeceğini biliyor.

Türkiye'nin ve Türk milletinin alıp verdiği hava budur. Böyle bir yerde gelecekten, umuttan, güvenden, yasalardan, ahlaktan, partilerden söz etmek yalnızca gülünç olur.

Sözünü edeceğimiz yalnızca kurtuluştur. Konuşacağımız konu yalnızca Yeniden Kuvayi Milliye hareketidir. Ulusal Güç Birliğidir.

Eğer gerçekle yüz yüze gelmek bizi korkutmazsa, ustaca gizlenmiş, çağdaş sömürgeleşmenin, çağdaş mandacılığın, global köleliğin bizi dört bir yandan sarmalayıp, esir almak için birbirleriyle yarıştığını itiraf edersek, hükümetlerin halka zulmeden.fakirleştiren borçlandırma politikasını anlayabiliriz.

Aklımızda oluşacak bu berraklıkla, devletimizi ve milletimizi iflas ettirmeye yönelik tüm siyasetler bir anda ortaya çıkacak, bu siyasetinde doğal ve kaçınılmaz olduğu hemen anlaşılacaktır.

Bugünkü siyaset kurumu yönetmiyor vatanı ve milleti satma yarışı yapıyor. Bunu ben söylemiyorum. Bu yarışa katılan tüm siyasiler kendilerini aklamak için birbirlerini bununla suçluyor.

Biz yurt severler ve ulusalcılar dışarıdan hüzünle seyrediyoruz ki, siyaset kurumumuz bu yarışta genel siyasi ahlaksızlık yöntemleri seçip geliştiriyor. Çünkü elinin altında başka yöntem yoktur.

Bu durum karşısında iç çekip ah! vah! Etmek hiçbir işe yaramıyor. Anayasadan, yeni yasalardan veya yeni oluşumlardan, yeni seçim ve koalisyonlardan söz etmekle yetinilemez.

Türkiye'de sol partiler ulusal sorunlarımızın geçmişini ve geleceğini ana çizgilerle ortaya koymaktan kaçınıyorlar. Kopenhag kriterlerinin, kültürel özerkliğin ulusal birliğini, vatanın bütünlüğünü bozacağını bile bile, desteklemekten çekinmiyorlar. Hatta bunu yaparken bir taraftan da Cumhuriyettin temel ilkelerini savunduklarını iddia ediyorlar.

Bazıları da; sermaye elitleri ile yaptıkları toplantılarda, Cumhuriyettin 6 ilkesi olan 6 oku aile resmi olarak, anı olarak duvara astıklarını, Cumhuriyettin temel ilkelerinin sadece duvar süsü olduğunu söylüyorlar.

Milliyetçi muhafazakar partilerin kurduğu hükümetlerin 1960'dan sonra ulusal sorunlarımız konusundaki siyasetlerinin bazılarının üzerinde durmak istiyorum.

Hükümetlerin başta gelen görevi, Cumhuriyeti kuran Kuvayi Milliye'nin, değişmez kural olarak koyduğu temel ilkeleri, vatanın ve milletinin bölünmez bütünlüğünü korumak ve kolla-

mak iken bu konuda namusları ve şerefleri üzerine, bağımsızlık savaşı kazanmış bir mecliste, yemin etmiş iken;

Borçlanma ile büyüme, borçlanma ile cari giderleri karşılama, devlet, millet parası ile seçim kazanma, seçmene yalan söyleyerek kandırma, devletin borçlanarak elde ettiği finansmanları ve kamu kaynaklarını yandaşlarına ve ailelerine transfer ederek, kendi sermaye gruplarını yaratma yarışına girdiler.

Bunlar devlet ve toplum malını hortumlayanları, bankaların içini boşaltan ve yurttaşlarımızın küçük birikimlerini banka sözleşmeleri, ihale sözleşmeleri ile çalanların özgürlüklerini anayasa ile garanti altına alarak hırsızlık ve yolsuzlukları kurumsallaştırmışlardır.

Bunlar devlet kadrolarının özellikle içişleri Bakanlığının ve yargının yurt sever, ulusalcı, bilgi ve bilim dolu dürüst ve uzman kadrolarını insafsızca tasfiye edip yerlerine kapasitesiz ve kalitesiz yandaşlarını yerleştirmekten hiç çekinmediler.

Emperyalizmin yaygınlaşmış uzmanlık konusu halkı aldatma yöntemini kullanan egemen sınıfların, işbirlikçi uygulama projelerini, ulusal birliğimize, Cumhuriyete, ulusal bağımsızlığımıza zarar verecek basın yayın propagandalarını yıllar boyu uygulamalarına aldırmadılar ve içişleri Bakanlığımızı ve yargıyı görev yapamaz hale getirdiler.

Yönetimler, ayrılıkçıların, bölücülerin, işbirlikçilerin, magazincilerin batılılaşma, Türk dilini yozlaştırma, Türk kültürünü aşağılama, misyonerlik, ulusal değerlerin unutturulması gibi faaliyetlerini başı boş bıraktılar.

Bu boşluk onların suçlarını örtmeye, o suçlara göz yummaya kadar vardırılmıştır. Devletin ve siyaset kurumunun bazı çürük kadroları, hırsız çeteleri, bazı ekonomi elitleri ve bu sermaye grupları ile iş birliği içine girerek bu soygun, bu vurgun, bu hortumcu vatan millet satıcılığına karışmışlardır.

Evet boğucu bir hava içinde yaşıyoruz. Nereye gidersek gidelim, her partide, her yerde kulaktan kulağa fısıltı, entrika, pazarlık, paylaşım, ihanet var.

Bugün milliyetçi ve muhafazakarlar devletin ve cumhuriyet rejiminin kuruluş ilkelerinden vazgeçme konumuna gelmişlerdir. Devlet tam bağımsızlık felsefesini unutmuş, ulusal güç birliğini dağıtmış, ulusal hukukun üstünlüğü prensibinden vazgeçilerek uluslar arası hukukun üstünlüğü kabul edilmiş, Türk Devleti'nin bölünmez bütünlüğü tartışma hatta koalisyonların pazarlık konusu olmuştur.

Ülkenin mali dengeleri paramparça edilmiş, sanayisi duraklamış, ticaret yok olmuş, gelir dağılımı çarpıklaşmış, ulusal değerleri, toplumsal erdemleri aşağılanmış, işsizlik, yolsu-

zluk, ayırımcılık, bölücülük, bağımlılık almış yürümüş, yurttaşların seçme ve seçilme hakları hile ile elinden alınarak, seçmedikleri ama seçtikleri gibi gösterilen birileri tarafından yönetilir duruma düşürülmüştür.

Ülkenin sorunlarını çözmesi gereken siyaset kurumu; ülke kaynaklarını Türk egemenliğinin ve Türk Cumhuriyeti'nin ilelebet müdafaa ve muhafazasında, ulusun refahının zenginliğinin arttırılmasında, devletler topluluğunda güçlü Türk Devleti'ni yaratmada kullanması gerekirken, rant ve çıkar sağlama, yağma ve talan etme yarışında kullanmış ve çöküşü başlatmıştır.

Bu haliyle siyaset kurumu iki yüzlü güvenilmez, demokrasiyi benimseyen, gaflet ve dalalet ve hatta bazı ihanet içerisindeki kadrolarıyla Türk istiklalinin, Türk Cumhuriyetinin baş tehdidi haline gelmiştir.

Topluma sunulan "yolsuzluk, siyasi paylaşım ve himayeciliği esas alan güçlü partili liderli, etkisiz ve yetkisiz seçmenli" bugünkü siyasi yapı içerisinde değiştirilmesi ve vazgeçilmesi mümkün olmayan bu siyaset kurumu milleti depolitize ederek siyasi haklarını kullanmaktan vazgeçirip üretimde, yatırımda ve ticarette umutsuzluğa düşürmektedir.

Çağdaş toplumsal değişimlerin ve yeniden yapılanmaların millet iradesi ile gerçekleşmesi yerine, uluslar arası egemen unsurların baskısı hatta talimat ve dayatmaları ile yapılması, kurumsallaştırılarak Türk milleti yönetilen ve yönlendirilen bir toplum haline dönüştürülmüştür.

Bütün bunlara ek olarak yeni dünya düzeninin evrensel nitelikli talepleri ile, bu kötü gidiş ve çöküş karşısında, bütün yurt severler bir araya gelerek Türk bağımsızlığını, Türk Cumhuriyeti'ni koruma kararı almıştır.

Bu kararın dayandığı en güçlü mantık Atatürk'ün de belirttiği gibi "Temel ilke, Türk milletinin onurlu ve şerefli bir millet olarak yaşamasıdır. Bu ilke ancak tam bağımsızlığa sahip olmakla gerçekleştirilebilir. Ne kadar zengin ve bolluk içerisinde olursa olsun, bağımsızlıktan yoksun millet, medeni insanlık dünyası karşısında uşak olmak mevkiinden yüksek bir muameleye laîk görülmez.

Yabancı bir devletin ya da uluslar arası örgütlerin koruyup kollayıcılığını kabul etmek, insanlık vasıflarından yoksunluğu, güçsüzlük ve miskinliği itiraftan başka bir şey değildir.

Gerçektende bu seviyesizliğe düşmemiş olanların isteyerek başına bir yabancı ya da yabancıların atadığı yerli bir efendi getirmelerine asla ihtimal verilemez.

Halbuki Türk'ün hasiyeti, gururu ve kabiliyeti çok yüksek ve büyüktür. Böyle bir millet yabancılar tarafından yönetilmektense yok olsun daha iyidir."

O halde "ya istiklal ya ölüm" diyerek Kuvayi Milliyeyi oluşturan atalarımız gibi Yeniden Kuvayi Milliye "Ulusal Güç Birliği" hareketini oluşturarak kurtuluşu gerçekleştirmek her yurt severin görevidir.

Kurtuluşun yolu ise, 27/28 Eylül 1919 gecesi telgraf başında Kerim Paşa ile yaptığı telgraf görüşmelerinin sonuna doğru, ulu önder Mustafa Kemal'in şu sözleri kurtuluşumuza ışık tutmaktadır.

"Kurtuluşumuzun çaresi ve yaşama ilkesi ancak ve ancak Kuvayi Milliyenin önderliğinin benimsenmesinde ve milli iradenin hakim olmasındadır. Bu sağlam ve meşru temelden en küçük bir sapma Allah korusun devlet, millet ve vatanımız için pek acı bir yıkım getirir."

Bugün kurtuluşumuz için bir tek çare, bir tek yol vardır. Buda Yeniden Kuvayi Milliye, Ulusal Güç Birliğinde bir araya gelmek ve bütünleşmektir.

Bu nedenle pek çok ulusalcı ve yurt sever, Kuvayi Milliye ruhu ile bir araya gelerek Prof. Dr. Anıl Çeçen, Tayyip Yelen, Arif iskender Köndel, Şakir Keçeli, Ahmet Akgül, Savaş Özdağ ve Hüsnü Merdanoğlu'nu ortak aklın sözcüsü olarak görevlendirmiş ve Yeniden Kuvayi Milliye "Ulusal Güç Birliği" Hareketini başlatmıştır.

Kuvayi Milliye'nin antiemperyalist ve tam bağımsızlık ülküsü üzerine kurulan Türkiye Cumhuriyeti, kurucuları tarafından Türk gençliğine ve Türk milletine emanet edilmiştir.

Bu nedenle;
Türk milleti; emperyalistlerin silah zoruyla yapamadıkları, Türk milletini yok etme, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ni yıkma rüyalarını, 21.yüzyılda, küreselleşme, yeni dünya düzeni, kültür emperyalizmi, borçlandırarak köleleştirme politikaları, Avrupalılaştırma dayatmaları ile gerçekleştirmelerine asla izin vermez. Türk milleti Atatürk'ün göstermiş olduğu hedefe (Çağdaş uygarlık düzeyinin üstüne çıkma) kesin ulaşacaktır. Asıl olan bu hedefin Türk milletinin ulusal kimliğini, ulusal benliğini koruyarak gerçekleştirmesidir.

- Türk Milleti; emperyalistlerin köleleştirme, sömürgeleştirme politikaları olan özelleştirme, küreselleştirme, uygarlaştırma taleplerine destek vermez.

- Türk Milleti; emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ni her yönüyle, tüm kurum ve kuruluşları ile çökertmek için yaptıkları dayatmalara boyun eğemez. Bu dayatmalara hilelere ve oyunlara karşı eylemsiz ve sessiz kalamaz.

- Türk Milleti kirlenmiş siyasetin, liderler demokrasisi ve dışa bağımlılığın ürünü olan mezhepçiliğin, bölgeciliğin, ayrımcılığın, kayırmacılığın siyasi ayıplarına teslim olamaz.

- Türk Milleti ulusal ekonomimizin yeni dünya düzeni emperyalistleri ve işbirlikçileri tarafından yönetilmesine asla seyirci kalamaz, çağdaş mandacılığı kabul edemez.

- Türk Milleti; "Atatürk ilke ve devrimlerinden ödün verilemez", hükmünü taşıyan Cumhuriyet Anayasasına, bağımsızlığımızla bağdaşmayan maddelerin konmasını asla kabul etmez.

- Türk Milleti; Avrupa Birliği, IMF, Dünya Bankası, ABD ve uluslar üstü sermaye ve yandaşlarının, işbirlikçilerin ülkemizi ve milletimizi sömürgeleştirme, özellikle parçalayıp halkımızı birbirine düşürme, devlet kurumlarını yıpratma, yabancı güçlere bağımlı kılma, yurttaşların seçme ve seçilme haklarının hile ile ellerinden alınması politikalarını yaymalarına ve uygulamalarına daha fazla seyirci kalamaz. Tüm bu ilişkilerin ulusal çıkarlarımıza uygun hale getirilmesini görev sayar.
- Türk Milleti sürdürülebilir, borçlanma politikasını reddeder. Ulusal onurunu zedeleyenlerden mutlaka hesap soracaktır.
- Türk Milleti; emperyalistlerin, Ege kıta sahanlığı, Kıbrıs, sözde Ermeni ve Rum soykırımı, alt kimlik hakları gibi konularda Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ni yıpratma ve Türk milletini boyun eğdirme emellerine karşı sessiz kalamaz.

- Türk Milleti; yeni dünya düzeni yandaşlarının dayatmaları sonucunda mevcut hükümetlerin sosyal devlet ve sosyal adalet politikalarından vazgeçmelerini asla kabul edemez.

- Türk Milleti; uluslar arası güçlerin baskı ve yıldırma politikalarıyla ekonomik, politik ve kültürel olarak ilişkilerimizi kesip bozduğu ve insan hakları ihlallerine varan, insan zulmüne dönüşen komşularımıza, Müslümanlara ve dünya Türklerine yapılan baskılara karşı uluslararası hukuk kuruluşları nezrinde gerekli girişimlerde bulunarak zulmün, sömürünün sona ereceği daha barışçı bir dünyanın oluşmasını talep eder.

- Türk Milleti yüzlerce evladının kanı ve canı pahasına kurduğu Türkiye Cumhuriyeti Devletinin sayılan niteliklerinin yok edilmesine asla seyirci kalamaz ve de böyle bir alçaklığa katlanamaz.

Bu ülkeyi, bu devleti ister ekonomik, ister askeri, ister kültürel olarak işgal etmeyi ya da parçalamayı düşünen tüm düşmanlarımız ve de herkes bilmelidir ki, her yurt severin bu acı günler için ilk kurşun olabilecek bir ülküsü yüreğinde saklıdır.

Ulusal Güç Birliği (Yeniden Kuvayi Milliye) Hareketi Türkiye Cumhuriyeti Devletine ve Türk milletine sahip çıkmaktan başka bir amacı olmayan tüm yurt severleri ve ulusal birlikten yana olanları kucaklar.

Saygılarımla efendim.

Agah Oktay GÜNER - Sayın Yelen'in bu inanç ve heyecan dolu konuşmasına teşekkür ediyoruz. Şimdi Sayın Sönmez bir açıklama yapmak istiyor buyurun.

Sinan SÖNMEZ - Efendim çok önemli değil kusura bakmayın ama rakamsal bir şey bir dil sürçmesi de değil yanlış bakış oldu, yani 2001 yılı için çıkarmış olduğum vermiş olduğum rakam çok daha büyük. Çünkü benim vermiş olduğum rakam o işte 76-83 milyar dolar civarında oynuyor dediğim sadece dış borç ek dış borç ve "gsm"nin küçülmesinden kaynaklanan bir rakam şimdi esas yaptığım Galpilio'nun sonucunu buldum. Burda bankacılık sektöründe ki operasyonlar fon aktarmaları yani kamu ve fon bankalarına ve faizdeki yükselme çünkü %38,1 2000 yılı Kasımına kadar %103,4 ortalama vade düşüyor, stok çok artıyor, bütün bunları da kattığınız zaman yaklaşık olarak 2001 yılı sonundaki 150 milyar dolar olarak tahmin edilen gayri safı milli hasılaların %81 ile %89 arasında bir kayıp söz konusu yani 120 ile 133 milyar dolar civarında bir kayıp söz konusu bu da fatura çok daha vahim yani. Teşekkür ediyorum sayın başkan.

Anıl ÇEÇEN - Efendim bana yazılı bir soru gelmiş. Onu kısaca yanıtlamak istiyorum. Sayın Naim Bıyıklı'nın bir notu "dünya enerji politikaları ve yeni dünya düzeni arasındaki ilişkilere değinmenizi rica ederim. Türkiye gibi Iran ve Rusya Devletlerinin de yıkılması gerekmektedir. Ortadoğu ve Orta Asya'nın kontrol altına alınabilmesinin yolu buradaki devletlerin ortadan kalkmasını zorunlu kılmaktadır" diyor. Ben bu görüşe katılıyorum. Dediği doğrudur sayın Bıyıklı'nın tabi zaman olmadığı için giremedik. Benim görüşüm şu efendim yani bu enerji politikaları tabi ki özellikle dünya ekonomisi petrole bağlı kaldığı sürece bu bölgedeki ana çekişmenin konusu petrol olacaktır. Sayın Sinan Aygün de sabahleyin açıkladılar. Gerçekten Türkiye secondry zoon denen ikinci alan yani dağlık bölge olan alanın tam ortasındadır. Çöl alandaki petrolün kısa zamanda tükeneceği dağlık bölgeye sıra geleceği noktada, ben bunu hep açıklıyorum çeşitli yerlerde bizi Basra Körfezi politikası beklemektedir. Basra körfezinde biliyorsunuz yedi tane devlet vardır, yedisi de Arap'tır, yedisi de Müslüman'dır. Hem Arap hem Müslüman olup da ayrı bir devlet olmanın tek sebebi vardır yedi tane petrol şirketi petrol alanına müdahale etmiştir, ingiliz emperyalizmi Basra Körfezi'nde yedi tane ayrı devleti petrol nedeniyle yaratmıştır. Şimdi tabi petrol bölgelerde devlet yapılanmalarında bu kadar etkin olduğu noktada, emperyalizm bu bölgede hakim olma süreci içerisinde tabi ki küçük devletler bağımlı devletler istemektedir. Sabah gene ifade edildi yani Doğu Timor olayı mesela çok açık bir şekilde gündeme geliyor. Amerika'nın kendi Çin stratejisi doğrultusunda kendine bağlı bir üs olarak kullanabileceği bir devlet. Bugün Kuzey Irak'ta da hem bir petrol devleti hem de bir üs olarak kullanılabilecek, çünkü Ortadoğu'dan Kafkasya'ya girme süreci içerisinde Iran ve Türkiye'yi parçalayamayan emperyalizm Kuzey Irak üzerinden Azerbaycan'a Bakü'ye ulaşmayı hedeflemektedir ki, ben Irak'a gittiğim zaman Azerbaycan'a gittiğim zaman bu tabloyu gördüm. Biz Türkiye'den bunun böyle olduğunu göremiyoruz ama Kuzey Irak'ta gerçekten yaratılmak istenen devlet petrol alanıyla bağlantılı, sadece israil'in bölgesel çekişmesine değil ama Ortadoğu üzerinden Hazar Havzası'na girme süreci içerisinde bir yeni uydu devlet olarak gündeme gelmektedir.

Petrol kavgası petrolden vazgeçilme noktasında bitecektir. Yani petrol eğer dünya ekonomisinde ana enerji kaynağı olmaktan çıkarsa o zaman bir başka kavga gündeme gelecektir ama petrolün bugünkü yeri dünya ekonomisinde devam ettiği sürece bir Üçüncü Dünya Savaşının petrol yüzünden çıkacağı bile açıkça olmasa bile dolaylı olarak ifade edilmektedir ki, bugün tam bu sürecin ortasındayız. Önümüzdeki dönem özellikle bu yıl çok önemli, yani Türkiye için çok önemli Türkiye bu yılı da savaşa girmeden, bu bölgede sıcak bir çatışmaya sürüklenmeden atlatabilirse Türkiye ve bölgedeki ülkelerin ayakta kalabilmeleri mümkün olabilecektir ama tabi sadece Türkiye değil, Iran da zorlanmaktır parçalanmak için. Biliyorsunuz Iran Türkiye gibi değildir. Yani Atatürk modelinin başarısı Türkiye'de gerçekten Atatürk'ün deyimiyle imtiyazsız sınıfsız kaynaşmış bir kitle yaratılmıştır ama Yugoslavya'da biliyorsunuz eyaletler halinde yaşıyordu insanlar, iran'da da eyaletler halinde yaşıyorlar. Yani Iran bir karışsa parçalanır. Rusya zaten parçalanmaya müsait bir yapıda. Böyle bir süreç içerisinde emperyalizmin çelişkisi var. Ben Amerika'nın ciddi boyutlarda ulus devletleri şu aşamada ortadan kaldırmak istediğini zannetmiyorum. Çünkü Rusya Federasyonu, Hindistan ve Çin gibi doğunun büyük güçlerini parçalamak üzere daha en az 50 yıl veya 100 yıl ulus devlet politikaları devam edecektir. Ama bunu bize gizliyorlar ve bize tamamen tersini uyguluyorlar, bizi devreden çıkarmak için bölgede. Türkiye bunları yakalayabilmen uluslararası konjonktürde, yakalayabilmen ve bu petrol bölgesindeki kavgada da hiçbir emperyalist oyuna alet olmamalı diye düşünüyorum. Teşekkür ederim.

Agah Oktay GÜNER - Evet. Hepinizin nezaketine ve sabrına ben de teşekkür ediyorum, sayın başkanı, değerli mesai arkadaşlarını kutluyorum bize bu güzel imkanı sağladıkları için ve sayın Sinan Aygün'ün bitmek bilmeyen nazarlık enerjisinden bu tebliğlerin en kısa zamanda toplanıp yayınlanmasını rica ediyorum. Muhterem heyetiniz saatlerce devam eden bu toplantılarla herhalde bazı körlere bir gerçeği göstermiştir. Türkiye'nin sahipleri vardır ve Türkiye'nin sahipleri olacaktır. Çok teşekkür ediyorum hepinizi saygıyla selamlıyorum.

Tayyip YELEN - Evet sayın başkan teşekkür ediyoruz. Sağolun.

(